CÂINII RĂZBOIULUI

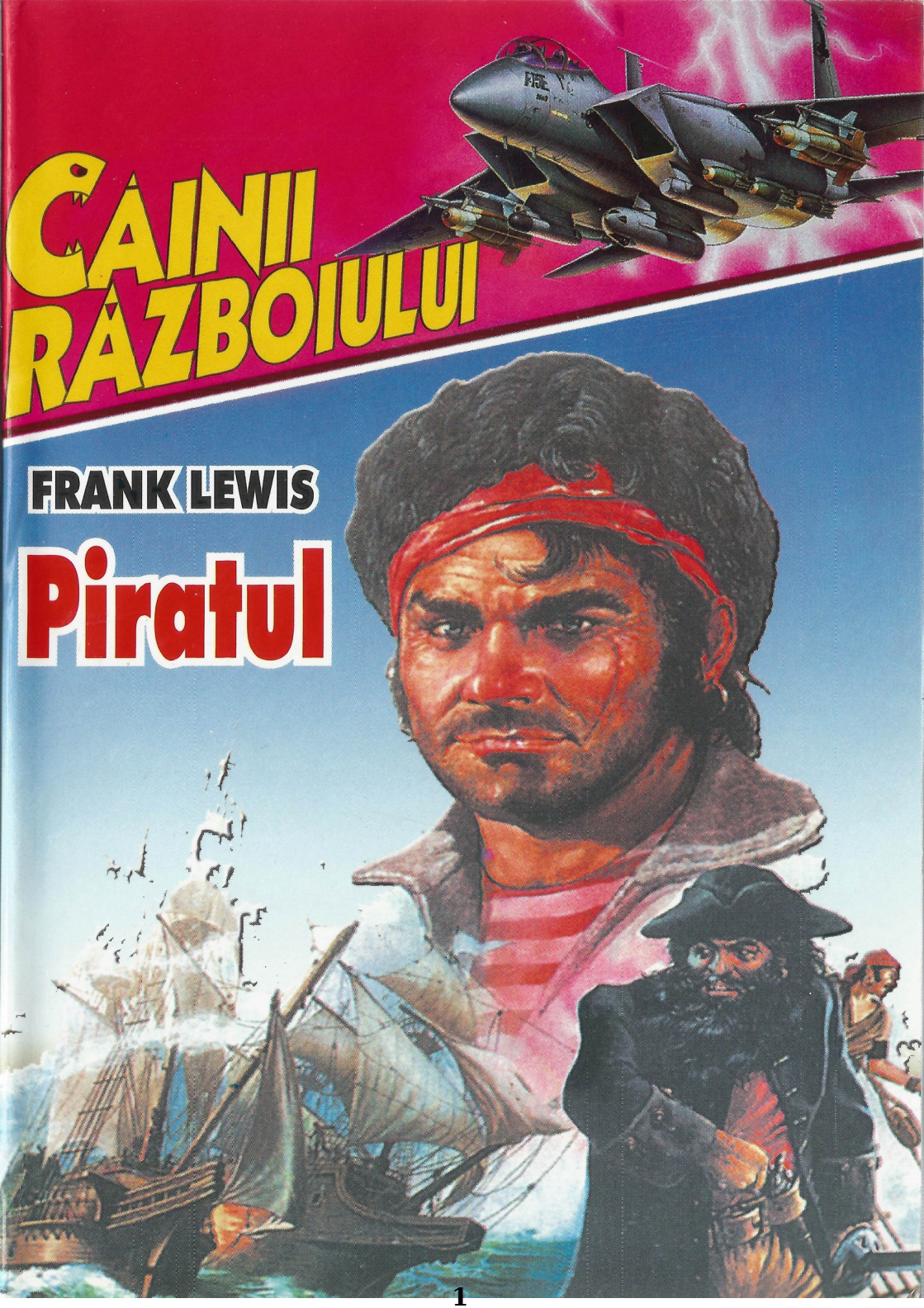

FRANK LEWIS

Piratul

COLECŢIA „CÂINII RĂZBOIULUI”

FRANK LEWIS

PIRATUL

V.1.0

Traducere de Bogdan Chircea

Editura Z 2000
2001

INTRODUCERE

Prin fumul negru şi gros al tunurilor, cele două corăbii se apropiară încet, astfel încât, imediat după ce au fost aruncate punţile de abordaj, au rămas blocate una lângă cealaltă.

— La abordaj! urlă Casca, cu sabia în mână, sărind pe puntea vasului inamic, urmat îndeaproape de Katie, înarmată şi ea cu o sabie.

— Ceva nu-i în regulă, Scarface, zise femeia. De ce nu a tras deloc în noi?

Casca nu avu timp să-i răspundă. Se afla pe puntea corăbiei inamice şi faptul că era urmat pas cu pas de Katie îi dădu un sentiment ciudat. Pentru prima dată în viaţă, Casca Rufio Longinus simţi plăcerea neaşteptată de a porni la luptă alături de femeia în care avea încredere...

CAPITOLUL 1

Umbrele lungi şi cenuşii ale zorilor, cum numai la tropice pot fi văzute, cuprinseseră Jamaica, prinzând între ele şi silueta fugară a unui bărbat care reuşise să treacă de paza din jurul taberei lui McAdams. Bărbatul – intrusul – nu mai avea la dispoziţie decât câteva minute pentru a ajunge în dormitorul lui McAdams. Ziua venea foarte repede la tropice – asemenea unui amant dornic să-şi satisfacă poftele – şi el trebuia să se grăbească. Ceea ce, cu siguranţă, făcu; era un om hotărât, care ştia foarte bine ce avea de îndeplinit. Era mult prea hârşit în asemenea treburi pentru a da greş. Iar acest fapt, în anul Domnului 1718 – ca, de altfel, întotdeauna – era un avantaj hotărâtor.

Avantaj de care intrusul avea nevoie ca de aer. De fapt, avea nevoie de orice şansă, cât de mică, ce i s-ar fi oferit. Tabăra lui McAdams se afla pe înălţimile Munţilor Albaştri, fiecare palmă de teren fiind perfect vizibilă pentru santinelele sale. Şi mai erau şi câinii.

Intrusul nu era deloc străin de obiceiurile santinelelor şi ştia de prezenţa câinilor. Oamenii aveau tendinţa să se relaxeze în momentul în care zorii începeau să se prelingă peste pământ – asta dacă nu erau foarte bine instruiţi, lucru de care se îndoia. În privinţa câinilor, nu-şi făcea nici un fel de probleme, pentru că avusese grijă să-şi aleagă drumul astfel încât vântul să-i bată tot timpul din faţă. Dihăniile nu aveau cum să-l adulmece.

Dar, în ciuda precauţiilor sale, un dulău bătrân reuşi să-i simtă prezenţa, îşi săltă capul cu urechile ciulite şi scrută semiîntunericul. Mirosul său, însă, era înşelător şi în cele din urmă câinele urmă exemplul de indolenţă al santinelelor şi se culcuşi la loc..

Curând după aceasta, două santinele prinseră cu coada ochiului o mişcare suspectă a umbrelor care stăpâneau încă pământul, dar o puseră pe seama vreunei capre sălbatice, locul fiind foarte populat cu aceste animale. Trecuse multă vreme de când nu mai încercase nimeni să pătrundă în sanctuarul lui McAdams, prea multă chiar. Iar santinelele se obişnuiseră deja

cu un trai mai tihnit, fie că era vorba de orele libere, fie că era vorba de orele în care trebuiau să facă de gardă. Secretul era că nu mai avuseseră de mult de furcă cu nici un curios şi acest fapt le moleşise. Bineînţeles că, de câte ori bătrânul era prin preajmă, toţi îşi dădeau silinţa să pară cât mai fioroşi, adevăraţi câini de pază, revenind la obiceiurile lor de îndată ce simţeau că nu mai erau supravegheaţi.

Învăţaseră cu timpul că prezenţa lor avea mai mult un rol preventiv, asigurându-i stăpânului lor liniştea pe care acesta era suficient de bogat să şi-o poată permite. McAdams avea plantaţii pe mai mult de o jumătate de duzină de insule şi avea bani cât să-şi poată permite orice şi-ar fi putut dori, fără ca în sipetele lui acest lucru să se resimtă.

Starea de semiagitaţie a câinilor determinase santinelele să fie mai atente şi să deschidă ochii ceva mai bine decât de obicei. La urma urmelor, era foarte posibil ca vreun nebun să încerce să ajungă până la McAdams. La fel de adevărat era faptul că se putea face avere din piraterie, la fel ca şi din hoţie, dar nu toată lumea era capabilă sau dispusă să-şi ducă viaţa pe mare. Iar bogătaşii reuşeau întotdeauna să-şi facă duşmani. Nu era nici un secret că erau vreo câţiva care l-ar fi vrut mort sau măcar scos din circulaţie, definitiv.

Gândul acesta începu să nu-i dea pace primei santinele.

— Mi s-a părut ca am văzut ceva, îi murmură el tovarăşului său. Tu n-ai văzut nimic?

— Nu! Probabil că nu era decât o nenorocită de capră! îi replică acesta, dar scrută şi el cu mai mare atenţie umbrele.

Atâta doar că era deja prea târziu. Intrusul se strecurase dincolo de zid şi dispăruse în întuneric.

Era un bărbat nu prea înalt, mai curând de talie medie, iar mişcările sale lente, grijulii, îl trădau ca părtaş al unor încăierări corp la corp, pe viaţă şi pe moarte, duse în beznă totală. Folosindu-se de acoperirea pe care i-o ofereau copacii din spatele zidului, îşi ridică privirea către coroanele lor bogate. Santinelele făcură stânga-împrejur şi se întoarseră la rutina plictisitoare a slujbei lor: continuară să dea ocol zidului care înconjura tabăra. Nici nu dădură colţul bine şi intrusul se afla deja cocoţat sus de tot, printre crengile copacilor, căutând să ajungă cât mai aproape de parapetul alb al balconului.

Restul era joacă de copil pentru el. Înainte chiar ca lumina să pună stăpânire pe pământ, pătrunsese în vila lui McAdams şi

ajunsese chiar în dormitorul său. Dând la o parte ţesătura fină de mătase menită să apere de ţânţari, lipi tăişul pumnalului său maur de beregata scoţianului care continua să doarmă, fără să simtă ceva.

Pe chipul său îşi făcu apariţia o expresie care, cu multă bunăvoinţă, ar fi putut fi numită zâmbet şi care îi scoase în evidenţă cicatricea care se întindea de sub ochi până la colţul gurii.

— Scoală-te, McAdams! Ai trimis după mine. Îţi aminteşti?

McAdams protestă întâi în somn, nemulţumit că era smuls din braţele lui Morfeu, apoi brusc ochii săi se deschiseră larg. Primele încercări buimace de a se ridica fură anulate de tăişul cuţitului pe care intrusul îl făcu să alunece încet de la beregată spre carotidă, apăsând pe pielea sub care se vedea pulsând artera.

Rămase inert în pat şi, cu corpul încordat, se strădui să desluşească chipul întunecat de deasupra lui.

Zâmbetul îngheţat zugrăvit pe acest chip îl făcu să simtă un nod în gât şi aceasta nu neapărat pentru că ar fi avut trăsături demonice. Era chipul unui bărbat tânăr încă, sau cel puţin aflat la prima tinereţe, poate în jurul a treizeci de ani. Şi dacă nu ar fi fost cicatricea aceea oribilă, cu siguranţă ar fi fost un bărbat destul de chipeş.

— Ai trimis după mine, îi repetă intrusul. Ce vrei?

— Băiete, ar trebui să ştii că nu stau de vorbă cu tâlharii care-mi pun cuţitul la beregată.

Casca, intrusul, rânji în semn că îi pricepuse aluzia şi retrase cuţitul, dar nu-l vârî la loc în teaca de sub zdrenţele cu care era îmbrăcat, ci îl păstră în mână. Trăgând ţesătura de mătase la o parte şi mai mult, făcu o plecăciune ironică, de circar.

— Aşa să fie! Dar ai grijă să-ţi ţii mâinile la vedere când te ridici din pat. Nu sunt dispus să mă trezesc cu vreun glonţ în gât. Îl privi pe McAdams drept în ochi. Pentru Casca, engleza reprezenta încă o limbă pe care nu o stăpânea foarte bine, iar stilul cântat şi plin de înfloriturî în care era vorbită în acea perioadă nu-l ajuta cu nimic. Tot ceea ce putea să mai facă era să se roage să semene la vorbire cu cel pe care îl căuta, de fapt, McAdams.

Ridicându-şi ambele braţe, lăţindu-şi gura într-un zâmbet forţat, scoţianul se strădui să se ridice în capul oaselor. Nu era atât de bătrân cât s-ar fi aşteptat Casca, deşi barba deasă care îi acoperea aproape cu totul chipul făcea să fie foarte greu să-i dai

o vârstă. Cel mai probabil era să se fi aflat către şaizeci de ani. În orice caz, Casca se aşteptase să fie mai bătrân, având în vedere averea pe care se spunea ca ar fi adunat-o. Mai ales că se zvonea că ajunsese în colonie ca servitor, situaţie cu puţin mai privilegiată decât cea a celui mai negru dintre sclavii care tăiau trestie de zahăr pe plantaţiile sale. Sau poate nici măcar.

Avea o privire dură, dar în spatele ei se bănuia o undă de ironie sau poate chiar umor. Lui Casca îi trecu prin minte că s-ar fi putut să-i placă până la urmă scoţianul acela dur, care se căţărase cu mâinile goale de pe plantaţii până la poziţia de cel mai bogat om din insule. Şi, oricum, trebuia să fii cineva ca să nu-ţi fie teamă de vârful unui pumnal lipit de propria beregată.

McAdams aruncă o privire iute către fereastra deschisă. Vorbi apoi încet şi aproape tot accentul său scoţian îi dispăru.

— Cu gărzile ce-ai făcut? Le-ai mituit? Sau poate crezi că ar fi mai nimerit să-i dau afară pe smintiţi pentru neglijenţă?

— Nici una, nici alta! îi răspunse Casca. Pur şi simplu, se face că sunt foarte bun la treaba asta. Nu-i vina lor.

Ar fi vrut ca aceste cuvinte să sune mai sarcastic, dar privirea lui McAdams îl străpunse, citindu-l până în străfunduri. Dar şi acest lucru îi făcu plăcere lui Casca. Era bine de ştiut că omul acela nu se lăsa păcălit de aparenţe.

— Spune-mi numele tău!

Scoţianul lătră cuvintele acestea, ca şi cum el ar fi ţinut pumnalul în mână.

— Ai trimis după mine. Ar trebui să ştii cine sunt!

— Am trimis după un bărbat pe nume Cass Long, care a fost suficient de nesăbuit să ucidă pe cine nu trebuia într-o încăierare de beţivi dintr-o tavernă de port. E vorba de hanul *Caribs* din golful Montego.

— Eu sunt Cass Long.

— Numai că acesta nu este numele tău real, nu-i aşa?

Casca zâmbi. Se simţi tentat, o clipă, să-i răspundă scoţianului că el era, de fapt, Casca Rufio Longinus, născut cu vreo şaptesprezece secole şi jumătate în urmă, în Roma cezarilor. Se gândi apoi că scoţianul nu şi-ar fi dorit să ştie chiar atât de multe despre el.

— Orice nume este la fel de bun, îi spuse el, pe un ton calm. Nu numele îl face pe om!

McAdams dădu din cap, încuviinţând tăcut cuvintele lui Casca.

— În privinţa celui pe care l-ai omorât în încăierarea aceea…

Scoţianul nu-şi sfârşi gândul, lăsând fraza suspendată în aer, deasupra capului lui Casca.

Situaţia începea să fie de-a dreptul stânjenitoare. Casca omorâse o mulţime de oameni în viaţa lui. Dar, de data aceasta, chiar fusese un accident. Un bărbat, beat mort, îi căzuse, pur şi simplu, în pumnal. Ceea ce nu însemna ca ar fi avut vreun rost să încerce să-i demonstreze lui McAdams lucrul acesta. Şi, de vreme ce victima făcea parte dintr-o familie importantă, Casca se grăbise să o şteargă cât mai repede din oraş, îndreptându-se către dealurile pe care îşi aveau sălaşurile bandiţii. Rămăsese ascuns în pădure o săptămână întreagă, încercând să-şi facă un plan ca să părăsească insula. Asta până într-o zi când află de la un sclav fugar, a cărui familie se afla în slujba lui McAdams, că scoţianul trimisese vorbă în lung şi-n lat că avea de discutat cu el o problemă care însemna şi afaceri şi o călătorie.

McAdams lăsă cuvintele suspendate, privindu-l pe Casca în adâncul ochilor.

— Ai vreo idee de ce am vrut să stau de vorbă cu tine?

— Nu.

— Ai auzit de Barbă-Neagră?

— Desigur! Cine nu a auzit?

— Stede Bonnet? Charles Vane? Israel Hands? Vaughn, Moody, Richards, Tarleton Duncan?

— Piraţi cu toţii, mi se pare!

— L-ai întâlnit pe vreunul dintre cei ale căror nume le-am rostit?

— Nu am stat suficient de mult prin aceste locuri ca să pot avea onoarea, îi răspunse Casca. Nu-l cunosc pe nici unul dintre ei.

— Bine, foarte bine! zise McAdams, zâmbind vădit satisfăcut. Am nevoie de un om care să nu le fie cunoscut cuţitarilor ăstora, un bărbat destoinic, în stare să se descurce în preajma lor. Vreau să reintru în posesia unui lucru care se află acum la unul dintre ticăloşii ăştia. Sunt dispus să plătesc cinci sute de lire sterline pentru aceasta. Bineînţeles, când primesc marfa.

— Şi despre ce marfa vorbim aici, de fapt?

— O fată. Tarleton Duncan, unul dintre căpitanii care bântuie coastele astea, a luat-o de pe o corabie franceză pe care a acostat-o şi a jefuit-o. Ştiu că acum o ţine ostatică pe corabia lui, *Scorpionul.*

Casca nu spuse nimic. Numai în priviri i se puteau citi

întrebările nerostite.

— Poate e prea greu pentru puterile tale? întrebă McAdams, brusc.

— Vrei o fată care e ţinută ostatică pe o corabie de piraţi?

— Da!

— În acest caz…

— Ştiu la ce anume te gândeşti, zise McAdams, râzând destul de amar. Şi trebuie sa recunosc că, în mod normal, ai avea dreptate. Tarleton e altfel…

— Adică îi plac băieţii?

— Dimpotrivă! izbucni McAdams. Are pornirile unui taur ţinut în staul.

— Şi atunci?

— E o afacere care ne priveşte pe noi doi. Pentru tine, este suficient să ştii că nu se pune problema răscumpărării, pentru că până acum treburile ar fi fost de mult puse la punct. În rest, nimic nu te priveşte.

Casca îşi privi gazda care stătea în faţa lui, îmbrăcat într-o cămaşă de noapte din mătase roşie, cu părul grizonat răvăşit şi cu favoriţii aproape albi coborându-i pe maxilarul colţuros şi puternic.

— Aşadar, vrei să o iau pe fată din ghearele lui Tarleton şi să ţi-o aduc ţie. E destul de ciudat să îi dai o asemenea sarcină tocmai unuia despre care nu ştii nimic.

— Ah!… Dar tu nu eşti un netrebnic de lup de mare, jupâne Long. Erai pasager cu locul plătit pe *Indian Princess.* Jiletcă de catifea, pană la pălărie, catarame de argint la cizme…

— Ştii cu ce corabie am venit?

— Poţi să fii sigur de asta! Drept dovadă, iată, pot să-ţi mai spun că a ridicat ancora încă de ieri! Păcat că ai luat calea anevoioasă a dealurilor, în loc să vii direct la mine, pentru că acum te-ai fi putut afla la bordul ei, în largul oceanului. În afara plantaţiilor, trebuie să ştii că am şi o parte din *Indian Princess.* Prin urmare, căpitanul ei a fost foarte bucuros să-mi răspundă la întrebările pe care i le-am pus despre tine. Ai plătit un preţ foarte mare, în galbeni, pentru a ajunge pe aceste ţărmuri, iar căpitanul şi-a făcut datoria, aşa cum mă şi aşteptam de la el. Nu a informat autorităţile de la Londra că te-ai aflat la bordul corăbiei sale. Lucru deloc fără importanţă pentru unul căutat de către autorităţi pentru uciderea a trei soldaţi din garda Maiestăţii Sale. Cum bine se ştie, regele este foarte mândru de garda sa

personală. De aceea, presupun eu, unul care se poate descurca în aşa fel cu trei soldaţi din garda regelui, scăpând fără o zgârietură, nu este un oarecare.

Casca îşi blestemă din nou, în gând, norocul care mergea din rău în şi mai rău, când erau la mijloc femeile şi băutura. Dar asta era!

Ca toţi oamenii de acţiune, simţea când era încolţit.

— Fata asta de care e vorba...

— Michelle LeBeau. Este o rudă. Aşa cum probabil că ştii, de multe ori în cursul istoriei, noi, scoţienii, ne-am găsit un refugiu excelent în Franţa, în cursul războaielor fără sfârşit cu stăpânii englezi. Fata este franţuzoaică, dar mama ei mi-a fost soră vitregă.

Casca îl privi, cântărindu-l. McAdams nu mai avea nici un pic de accent scoţian. Dar, în sfârşit, era posibil să fi trăit atât de mult timp în Jamaica, încât... Oricum, în străfundurile creierului său răsună clinchetul unui clopoţel de alarmă. Oare McAdams era numai ceea ce vroia să pară?

— Eşti un om bogat, îi spuse Casca. Extrem de bogat, aş spune chiar. Am apucat să aud câte ceva despre tine în scurta mea şedere în golful Montego, înainte să fiu obligat să-mi găsesc un refugiu vremelnic în pădure. De ce ai nevoie tocmai de mine să ţi-o aduc pe această nepoată care se află acum în mâinile lui Duncan Tarleton?

— Da, asta-i nenorocirea când ai de-a face cu un om inteligent: trebuie să-i spui mai mult decât ai vrea, zise McAdams, oftând. Dar mai înainte să-mi spui ce ştii despre corsari.

— Al naibii de puţin, oricum!

— Corsarii au existat de când corăbiile au început să străbată mările şi oceanele lumii. Pirateria e o afacere, ba chiar una foarte, foarte profitabilă, nu numai pentru cei care o practică, dar şi pentru oamenii de afaceri cinstiţi. Mai exact, oamenii de afaceri de aici, de pe insule. Şi pentru oamenii de afaceri de pe coastele Americilor. Ştiu numai eu unul sau doi guvernatori ai unor colonii americane care şi-au băgat mâinile adânc în butoiul acesta. Şi, ca mai toate afacerile şi pirateria înfloreşte mai ales în vremuri de restrişte, indiferent că este vorba despre politică sau religie. Hai să ne gândim la Jamaica, jupâne Long. Caraibele sunt pline de corsari. E o întrecere foarte aspră cu Spania pentru stăpânirea mărilor din zonă şi a ţărmurilor bogate pe care

acestea le scaldă. În acelaşi timp, viaţa nenorociţilor care muncesc pământul – oricine şi orice ar fi ei – este de aşa natură, că mai bine se apucă de tâlhărit decât să se bage sclavi la stăpâni nemiloşi. Asta o ştiu pe propria mea piele. Pentru cei mai mulţi care au curajul şi pentru cei câţiva care au şi mintea pentru aşa ceva, a se urca pe o corabie de piraţi reprezintă o şansă cu mult mai bună decât să taie trestie de zahăr o viaţă întreagă, aşteptând moartea ca pe o izbăvire. Ai auzit de Sfânta Maria?

— Sfânta Maria?

— Da! Este un regat al piraţilor. O mică insulă la est de Madagascar, unde, cu o generaţie în urmă, piraţii şi-au făcut un sălaş numai al lor. Li se spunea *oamenii de la Marea Roşie.* Au devenit înfricoşător de bogaţi jefuind corăbiile păgânilor în Marea Roşie. Acum se pare că acelaşi lucru este pe cale să se întâmple şi aici, în aceste insule, dar într-o măsură mult mai mare. Un regat al piraţilor, nu doar pe o insulă, ci cuprinzând întreaga zonă: Hispaniola, Antilele, Hondurasul şi Jamaica. Toată regiunea. Îţi dai seama ce-ar însemna asta? Cine stăpâneşte această zonă controlează şi toate drumurile de pe mare care duc în America de Sud şi de Nord.

McAdams se întoarse către o măsuţă de lângă pat, pe care se aflau o carafa cu vin roşu şi pahare de cristal.

— Vin?

Ceva nu-i dădea pace lui Casca, dar nu-şi putea da seama despre ce era vorba.

— Dar...

McAdams îi zâmbi şi îi dădu unul dintre pahare.

— Ştiu! Te gândeşti că genul de oameni care îşi trăiesc viaţa jefuind şi spintecând oameni nevinovaţi nu sunt destul de înţelepţi pentru a clădi un imperiu. Ei bine, ai dreptate... aproape! Duncan Tarleton este acest gen de om. Este suficient de inteligent pentru asta. Dar mai există o problemă.

Casca nu avea de gând să obiecteze nimic însă, deoarece, în viaţa lungă pe care o trăise, avusese ocazia să vadă de nenumărate ori asemenea oameni ridicându-se la putere, de nenumărate ori de-a lungul secolelor, dar îl lăsă pe McAdams să-şi continue gândul.

— Care anume? întrebă el, ca să-l facă pe scoţian să presupună că era mai naiv decât credea el.

În ochii lui McAdams licări o sclipire care ar fi trebuit să-l pună pe gânduri pe Casca. Dar, în acelaşi moment, scoţianul se înecă

cu vinul. Zgomotul tusei sale îl acoperi pe cel al picioarelor încălţate în sandale care ajunseră în spatele său.

Înainte să-şi dea seama, Casca se trezi cu o coardă subţire în jurul gâtului, strângându-l atât cât să nu-l omoare, în timp ce un vârf de pumnal i se lipi de ceafa. De asemenea, în încăpere era un miros ciudat, care lui Casca îi păru familiar, dar nu-l putea numi, pentru că trecuse prea mult timp de când îl simţise pentru ultima oară.

CAPITOLUL 2

— Aruncă-ţi arma! îi ordonă McAdams.

Casca făcu ceea ce i se ordonase, lăsând să-i scape pe covorul scump pumnalul pe care îl botezase *Main gauche* – mâna stângă, în limba franceză – şi paharul de cristal.

— Sper că nu ai avut impresia nici o clipă că puteai să scapi aşa de uşor după ce ţi-ai bătut joc de mine în casa mea! rosti McAdams printre dinţi.

Casca nu spuse nimic. Coarda din jurul gâtului era suficient de bine strânsă ca să nu-l lase să rostească nici o vorbă. Oricum, era în avantajul său dacă vorbea numai McAdams. El asculta răsuflarea din spatele său, încercând să prindă mirosul vag. După câteva clipe, avu convingerea că ştia despre ce era vorba. Îl privi drept în ochi pe scoţianul care se uita la el cu o anume îngăduinţă.

Fără veste, lovi cu capul în spate, spărgându-i nasul celui care îi ţinea garoul strâns în jurul gâtului. Înainte ca geamătul scăpat printre buzele transformate în carne vie să-i ajungă la urechi, apucă încheietura uneia dintre mâinile care ţineau garoul, pivotă spre dreapta, lăsându-se la pământ, folosindu-şi piciorul drept ca să-i pună piedică şi astfel străinul care crezuse o clipă că îl avea în puterea sa se pomeni ridicat de la pământ şi răsucit în aer. Garoul se slăbi în jurul gâtului său şi Casca se simţea liber să acţioneze. Zgomotul pe care îl făcu lovind podeaua fu însoţit de un icnet răsunător produs de aerul care părăsi brusc plămânii sclavului care îl atacase. Casca nu se opri. Ridicându-se pe vine, pară lovitura de pumnal a celuilalt sclav şi cum nu era cazul să se poarte cu mănuşi, îl prinse pe acesta cu o mână de podoabele de familie şi strânse cât putu de tare preţ de două secunde. Cel de-al doilea sclav se prăbuşi şi el la pământ, ţinându-se cu amândouă mâinile de testiculele maltratate. Casca mai făcu o singură mişcare, iute şi precisă, lovindu-l cu călcâiul peste gât pe sclavul care încercase să-l gâtuie cu garoul. Zgomotul produs de ruperea şirei spinării se auzi clar şi distinct. Aplecându-se, ridică de la podea pumnalul şi se îndreptă încet către McAdams, care

tot timpul rămăsese nemişcat, cu paharul de vin roşu în mână, ca şi cum nimic din ceea ce se petrecea sub ochii lui nu-l privea.

Însă, înainte să se întoarcă complet cu faţa către scoţian, zări cu coada ochiului o siluetă făcându-şi apariţia în cadrul uşii. Întorcându-se să vadă mai bine despre ce era vorba, aşteptându-se la un nou atac, Casca văzu silueta cu adevărat uriaşă a unui alb. Luă imediat poziţia de luptă cu pumnalul, cu piciorul stâng înainte, cu genunchii uşor flexaţi, ţinând pumnalul cu mâna dreaptă aproape lângă coapsă, cu mâna stângă întinsă şi ea înainte şi cu degetele răsfirate. Uriaşul din cadrul uşii nu făcu nici o mişcare. Preţ de câteva secunde, în încăpere domni o linişte deplină.

Apoi, McAdams râse zgomotos. Vocea lui exprima o admiraţie fără margini.

— Pe ochii mei! zise el. Eşti destul de bun!

Făcu un gest în direcţia uriaşului care intră în încăpere, îi apucă de câte un picior pe cei doi sclavi care căzuseră victime talentelor ascunse ale lui Casca şi îi trase afară, închizând uşa în urma lui.

Casca era destul de enervat.

— Asta ce-ar fi vrut să însemne? Un fel de spectacol, sau ce?

— Nu, nu! Au venit, pur şi simplu, să mă trezească! Pe plantaţii lumea se trezeşte de dimineaţă, să ştii!

— Şi atunci cum rămâne cu înecatul cu vin?

McAdams chicoti vesel, părând amuzat de această glumă, care în viziunea lui era cu totul nevinovată.

— Ei bine, fie, recunosc! Să spunem că a fost un mic exerciţiu ca să mă conving că ştii ce să faci în condiţii neprevăzute!

Pe chipul lui Casca îşi făcu apariţia o expresie dură. Fusese obligat să ucidă un om fără nici un motiv.

McAdams chicoti din nou văzând expresia de pe chipul lui Casca.

— În regulă, atunci! Să spunem că suma finală pe care ţi-o ofer este de o mie de lire şi îţi garantez libertatea de a ajunge oriunde pofteşti după ce îţi faci treaba.

— E o grămadă de bani pentru o singură femeie! Fie ea şi nepoată!

— Am destui bani. Şi, în plus…

— În plus faţă de ce anume?

— S-ar putea să întâmpini anumite dificultăţi cu Tarleton Duncan, zise McAdams, fixându-l cu privirea. În orice caz, ţine

minte că nu aş avea nimic împotrivă dacă l-ai ucide.

*

* *

McAdams se îmbrăcase şi stătea împreună cu Casca pe veranda descoperită a vilei sale, înfulecând cu poftă de căpcăun micul dejun care îi fusese adus de servitori. Soarele se ridicase bine deasupra orizontului şi razele lui acoperiseră cu o pulbere aurie smaraldul pădurii tropicale care îmbrăca văile din jurul vilei. Aur. Nu o dată Casca se întrebase de ce erau oare oamenii atât de avizi să intre în posesia metalului galben, cu atât mai mult cu cât o cantitate cât de mică din acesta părea să-i aducă în pragul nebuniei pe cei care îl deţineau.

— Încearcă asta! îi spuse scoţianul, întinzând spre el un platou care conţinea o substanţă albicioasă şi lipicioasă.

Casca gustă şi apoi dădu să o scuipe, dar se abţinu. McAdams râse.

— Ce este? îl întrebă acesta, umplându-şi gura şi plescăind apoi încântat din buze. Trebuie neapărat să ajungi să-i apreciezi gustul, continuă el, aşa cum am făcut eu în vremea în care eram un simplu pălmaş nenorocit. Se numeşte *ackîh!*

Denumirea aceasta corespundea foarte bine senzaţiei pe care o avea Casca.

McAdams îi arată apoi un copac înalt, cu coroana stufoasă şi foarte bogată, explicându-i că din el se obţinea deliciul acela, dar Casca rămase cu ochii pironiţi dincolo de punctul de interes al scoţianului, către orizont, unde observase pânzele unei corăbii, galbene şi ele în lumina zorilor.

— Probabil că este mister Teach, cunoscut mai bine, aşa cum am spus şi mai devreme, ca Barbă-Neagră, observă şi McAdams. Trebuia să sosească astăzi. O să aranjez să te ia şi pe tine la bord.

Casca îl privi. Piraţi făcându-şi apariţia după un orar atât de strict? Ce naiba putea McAdams să pună la cale? Şi care era motivul real pentru care voia să pună mâna pe fata aceea?

— O să trebuiască să-ţi dăm nişte haine mai potrivite, zise McAdams, întinzându-şi mâna spre un clopoţel de argint care se afla în faţa lui, pe masă.

— Vrei să spui că o să mă urc la bordul unei corăbii de piraţi? întrebă Casca, foarte mirat. Şi mai exact cum ai să faci chestia asta?

— Ei, am o oarecare influenţă asupra bunului căpitan, ca şi

asupra câtorva dintre membrii echipajului lui Duncan, îi răspunse McAdams, ridicându-se de la masă.

„Şi atunci, dacă are oameni acolo, pentru ce mai are nevoie şi de mine?" întrebă Casca în gând. Începuse să aibă dubii serioase în privinţa afacerii care îi fusese propusă, dar nu putea să facă nimic în privinţa asta. Pentru moment, aceasta părea să fie singura cale de a părăsi cât mai curând insula aceea. Îi urmă pe McAdams şi pe servitorul care se prezentase la sunetul clopoţelului. O jumătate de oră mai târziu, era îmbrăcat într-un rând de haine care, cu siguranţă, reprezentau culmile modei la Londra – sau poate mai curând la Paris: cămaşă cu jabou, redingotă albastru-închis, pantaloni până sub genunchi, ciorapi eleganţi şi o pereche dintre cele mai scumpe cizme de culoarea mahonului din câte văzuse în ultima vreme.

— Pentru ce atâtea strădanii?

— Barbă-Neagră are o reputaţie de care este foarte mândru, dar care îl face să fie destul de prost în anumite situaţii: este înnebunit după oamenii din înalta societate. O să fie în culmea fericirii şi mândru la culme să aibă la bord, atât de aproape de el, un adevărat gentilom. De aceea, trebuie să te fac să arăţi ca atare, jupâne Long. Eşti, acum, seniorul Long, o persoană de cea mai bună calitate, care a căzut pradă unor împrejurări vrăjmaşe şi este obligat să se mulţumească cu orice refugiu oferit de soartă.

Spunând aceste cuvinte, îi dădu lui Casca o centură îmbrăcată în mătase, de care erau atârnate două pistoale şi o sabie, care părea mai curând de salon, într-o teacă de argint.

La ieşire, Casca era aşteptat de o trăsură şi McAdams îi strânse chiar mâna la despărţire, urându-i noroc.

— Încă o dată te rog să-mi aduci înapoi nepoata, teafără! Ţin nespus de mult la ea şi trebuie neapărat să mă îngrijesc de soarta ei. Câtă vreme se află în mâinile lui Duncan, poate să fie obligată să-i facă jocul. Nu uita că te-am ales tocmai pentru că le eşti necunoscut şi pari să ai toate darurile necesare unei astfel de misiuni. Bagă de seamă că am pus un pariu pe tine, jupâne Cass Long şi să nu faci prostia să uiţi că nu ştiu deloc să pierd.

Părea destul de simplu. McAdams făcuse toate aranjamentele necesare pentru ca el să poată fi introdus pe uşa din faţă în rândul piraţilor şi, după aceea, lui nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să-şi croiască drum spre corabia lui Tarleton, *Scorpionul,* să o salveze pe tânăra franţuzoaică şi să o aducă

înapoi unchiului ei iubitor. După aceasta, putea foarte bine să-şi ia banii şi să se facă nevăzut.

Dând în lături portiera trăsurii, Casca se urcă şi dădu cu ochii de omul care avea ordine precise de la McAdams să-l ducă la Barbă-Neagră, acesta fiind şi omul lui de legătură cu scoţianul. În momentul acela însă, fusese la un pas de a renunţa la toată afacerea aceasta. În trăsură, se afla uriaşul care îşi făcuse apariţia în uşa dormitorului lui McAdams.

— Să vă fac cunoştinţă, zise McAdams. El este Big Jim, căruia unii îi spun, nu ştiu de ce anume, Olandezul. Ţi-a văzut demonstraţia din spelunca *Caribs,* unde, apropo, am şi eu ceva acţiuni.

O voce de copil, strigând fericit: „Tată! Tată!” păru să pună capac ciudăţeniilor pe care Casca le văzuse pe insulă. Privind pe fereastra trăsurii, văzu un băieţel în jur de patru sau cinci ani, alergând către McAdams. În urma lui, venea o femeie care în mod evident era însărcinată şi fără îndoială era mama băiatului.

McAdams îi oferea imaginea ideală a bărbatului îmbogăţit prin propriile puteri, care îşi iubea familia şi îşi dădea toată silinţa să facă ce era mai bine pentru ea. Dar Casca ştia la fel de bine că McAdams avea şi o bună doză de cruzime, demonstrată de sângele rece cu care privise moartea unuia dintre sclavii săi şi faţă de care nu arătase mai multă consideraţie decât i-ar fi acordat unui gândac peste care ar fi călcat din greşeală. Pe măsură ce trăsura se depărta, Casca se întreba dacă motivul pe care îl invocase McAdams pentru recuperarea nepoatei sale era atât de adevărat pe cât ar fi vrut el să pară. Nu părea să fie genul de om care poate să fie şantajat cu una, cu două, dar, pe de altă parte, când erau la mijloc legături de familie şi de sânge, era foarte posibil ca logica să nu mai însemne mare lucru.

Companionul său, Big Jim, nu scotea nici un sunet. Privea în gol pe fereastra trăsurii, cu ochii goliţi de orice expresie şi astfel se petrecu toată călătoria lor pe pantele muntelui, prin aerul tare al înălţimii, către aerul fierbinte şi încărcat de praf din vale.

Casca privi chipul uriaşului, dar acesta nu schiţă nici o mişcare. Se bucura, pur şi simplu, de călătorie, cu un zâmbet naiv, de copil, zugrăvit pe chipul său impasibil.

În schimb, mirosea.

Casca îşi aminti unde simţise prima dată mirosul acela ciudat, greu, uşor dulceag. Era în *Cuibul Vulturilor* al lui Hassan al Sabah, în Persia. Era mirosul fumului de haşiş.

Dar nu era nici pe departe treaba lui. Casca nu simţea nici o pornire de a reforma sau de a corupe lumea din jurul său. Dar cum Big Jim avea să fie legătura lui cu McAdams, era clar că împrejurările îl forţau să îl aibă în preajma lui şi se gândi să încerce o mică conversaţie cu uriaşul.

Nici aşa nu ajunse la nici un rezultat. În afara zâmbetului tâmp de pe chip, uriaşul nu părea dispus să comunice în nici un fel cu lumea exterioară. Şi în mod sigur nu avea de gând să vorbească. Casca se întrebă de ce i se spunea Big Jim şi apoi se gândi că în mod evident cauza nu putea să fie decât statura uriaşului care avea umeri laţi şi musculoşi; capul aproape spân era acoperit de o spuză de păr blond-arămiu, iar ceafa lui era de-a dreptul pătrată. Chipul mare, pe măsura trupului, avea obrajii roşii şi o gură disproporţionat de mică, ce părea să fi stat mult mai bine pe un chip de copil.

Se hurducăiau pe drumul de munte de mai bine de o jumătate de oră, când lui Casca în trecu prin minte, brusc, de ce uriaşul nu era prea vorbăreţ.

Mai mult ca sigur, ticălosul acela uriaş era, pur şi simplu, redus mintal!

Înspăimântător era faptul că acesta trebuia să fie „biletul lui de intrare” în lumea piraţilor.

Aşezându-se mai bine pe pernele trăsurii, Casca se resemnă, gândindu-se că ziua aceea nu merita altă categorisire decât „nenorocită”.

*

* *

Ceea ce nu ştia el era că la vreo jumătate de kilometru mai jos, pe munte, într-o zonă cu o vegetaţie nemaivăzut de abundentă, drumul făcea o cotitură bruscă şi strânsă – locul perfect pentru o ambuscadă.

Iar în locul acela, pregătiţi de acţiune, se aflau vreo şase sclavi fugari, tâlhari care aveau mai multe motive decât le-ar fi trebuit să-i urască pe bogătaşii care călătoreau în trăsurile acelea fastuoase şi care erau foarte hotărâţi să facă ceva în privinţa aceasta. Auziră zgomotul echipajului care se apropia şi se pregătiră.

CAPITOLUL 3

Casca se lăsă legănat de mişcarea trăsurii. Soarele dimineţii ajungea la el prin ferestrele deschise, încălzindu-i faţa. Pleoapele i se făcuseră foarte grele; fusese o noapte lungă pentru el.

Se simţea liniştit şi confortabil. Nimic nu-l deranja, cel puţin nu pe moment. Nici măcar uriaşul cu zâmbetul lui tâmp, care şedea alături de el. Se gândea la vremurile când fusese mai bogat decât ar fi putut visa bătrânul McAdams. Gândul acesta îi aduse un zâmbet pe buze. Uriaşul cu minţile rătăcite zări zâmbetul şi rânjetul său deveni şi mai larg.

Casca se gândi că probabil lui Big Jim îi trecea prin minte că era şi el la fel de slab de înger. Privind pe fereastră, urmărea drumul pe care îl urma trăsura şi chiar în momentul acela vehiculul trecea pe lângă un crâng care îşi arunca crengile deasupra drumului, pe partea lui. Nu mai putu să vadă nimic în faţă. Pentru o clipă, lucrul acesta îl deranja, cu atât mai mult cu cât vegetaţia devenea tot mai densă, tulpinile copacilor erau tot mai apropiate unele de altele şi tufişurile erau tot mai dese. Era un loc perfect pentru o ambuscadă. Oare ce era mai în faţă? I se păru că era o prostie să se gândească la aşa ceva. Îşi spuse apoi că trecuse prin prea multe bătălii şi ajunsese să vadă pericolul chiar şi în mijlocului paradisului. Pentru că Munţii Albaştri din Jamaica erau cei mai apropiaţi din ceea ce văzuse el pe faţa pământului de imaginea paradisului pe care şi-o făurise în minte. Dimineaţa se limpezise de negurile zorilor, iar aerul începuse să poarte mireasma brizei marine, părând de cleştar. Fiecare detaliu, de la ramurile încărcate de frunze ale copacilor până la culorile strălucitoare ale florilor tropicale, care creşteau în voie, netulburate de nimic, de-a lungul drumului, stâncile golaşe care îşi făceau şi ele apariţia din loc în loc, toate acestea erau clare, lămurite şi distincte. Se apropiau de o cascadă mică, formată în calea unui pârâu cu cea mai cristalină apă pe care o văzuse vreodată, şuvoiul strecurându-se apoi printre stânci maronii, acoperite pe alocuri de muşchi, iar în stropii infimi de apă se formase un minunat curcubeu. „Pe toţi zeii, e atât de frumos şi e

atâta pace”, se gândi Casca. Se trezi apoi dorindu-şi ca undeva, pe cuprinsul pământului, să existe un loc la fel de minunat, în care să-şi poată găsi şi el liniştea, unde să lase anotimpurile să treacă unul după altul, aşteptând să-i sosească şi lui clipa izbăvirii. Uneori, se simţea atât de bătrân şi de obosit…

Scutură din cap, ca să scape din păienjenişul acela de gânduri care începuse să pună stăpânire pe el într-un mod pe care nu şi-l putea permite. Gândea prea mult. Şi acest lucru era periculos. De câte ori îşi permisese să gândească prea mult, de-a lungul existenţei sale de secole, se alesese cu fundul făcut arşice. Se gândea încă la încurcăturile în care intrase din cauză că se lăsase prea uşor pradă gândurilor, când prima săgeată trasă de bandiţii din desiş trecu prin fereastra deschisă a trăsurii, la câţiva centimetri de chipul său.

Se opri apoi cu vârful de oţel împlântat adânc în lemnul vehiculului, în partea opusă, capătul celălalt continuând să vibreze în urma şocului.

Şeful bandiţilor era un bărbat negru, foarte înalt, trecut mai mult ca sigur de doi metri, iar muşchii săi stăteau dovadă pentru generaţiile fără număr de strămoşi care trăiseră în sălbăticie, în inima deşertului sau în mijlocul junglei, înfruntând pericole nenumărate, duşmani care nu cunoşteau ce era mila, după cum probabil că nici ei nu ştiau. Era gol până la brâu. Nu se zărea nici o urmă de păr pe trupul său, acest detaliu amplificând şi mai mult rotunjimile generoase ale braţelor şi spatelui său. De asemenea, avea pielea acoperită de numeroase cicatrice, dintre care, mai mult ca sigur, cele mai multe nu erau însemnele tribului din care făcea parte, ci fuseseră produse de *kiboko,* biciurile din piele de rinocer, arma preferată a neguţătorilor arabi de sclavi, pe care le luaseră din ţinuturile de baştină şi le aduseseră pe tărâmurile acestea depărtate şi ciudate. Trăsăturile sale faciale îl trădau ca făcând parte dintre masai, iar ochii săi vii şi inteligenţi urmăreau trăsura pe care vizitiul se străduia să o oprească din cauza buşteanului pe care bandiţii lui îl puseseră de-a curmezişul drumului. Când crezu de cuviinţă că era momentul cel mai potrivit, dădu un ţipăt – nu un ordin de luptă, ci un ţipăt ca al păsărilor de noapte – un singur ţipăt, ascuţit şi pătrunzător.

Îşi plănuise foarte bine ambuscada. Era în locul în care drumul se îngusta şi se adâncea cel mai mult pe versantul muntelui, lăsând marea să se vadă numai ca o dungă depărtată, la

marginea orizontului. În locul acela, fie trăsură, fie călăreţ, trebuia să se oprească brusc pentru a putea întoarce după cum mergea drumul. Buşteanul fusese aşezat astfel încât să oblige vizitiul să oprească, pentru a evita alunecarea pe panta acoperită cu vegetaţie densă. Îl voia pe McAdams viu. Însă habar n-avea că McAdams nu era în trăsură. Aceasta a fost greşeala lui fatală.

*

* *

Casca nu văzuse nimic însă. Auzise ţipătul şefului bandiţilor când trăsura se oprise pe loc, brusc, caii speriindu-se şi ei şi smucindu-se în hăţuri, încercând să nu-şi rupă picioarele de buşteanul care le tăia calea. Dinspre junglă se auzeau zgomotele bandiţilor care se apropiau pe partea pe care stătea uriaşul. Dar Casca mai trecuse prin tot felul de ambuscade. Rămase absolut nemişcat. Cu coada ochiului, observă că nici uriaşul nu se clintise. Perfect! Asta însemna că-şi cunoştea foarte bine meseria. Poate că era mai încet în gândire, dar lucrul acesta nu trebuia, în mod obligatoriu, să-l împiedice să lupte.

În timp ce îi treceau prin minte aceste gânduri fugare, se auzi un zgomot venind dinspre acoperişul trăsurii şi după o clipă trupul inert al vizitiului căzu pe lângă fereastra lui Casca. În acelaşi timp, bandiţii ajunseseră şi la portiera din dreptul lui Big Jim şi doi dintre ei o deschiseră larg.

Unul era un tânăr cam slăbănog, care nu părea să fi trecut de mult de vremea adolescenţei. Celălalt era aproape de înălţimea şi greutatea lui Casca şi părea să aibă spre patruzeci de ani. Amândoi aveau trăsături de gullah şi ar fi putut să fie fraţi.

Uriaşul se mişcă.

Cu o clipă în urmă, stătuse nemişcat pe bancheta trăsurii, iar în clipa următoare îl ţinea cu o mână pe banditul mai tânăr, împingându-l spre celălalt, până se auzi trosnetul ascuţit pe care îl făcu, rupându-se, gâtul tânărului.

Casca îl urmă pe uriaş, cu o mână pe unul dintre pistoale şi cu cealaltă pe sabie, fără să-i scape din ochi pe ceilalţi bandiţi, principala lui grijă fiind aceea că puteau să aibă şi ei arme de foc.

Când avu convingerea că nici unul dintre bandiţi nu avea alt fel de arme în afara bâtelor, se simţi cuprins de o tristeţe ciudată, dar şi de furie, care se amestecară într-un amalgam exploziv, încât îşi smulse sabia din teacă, hotărât să termine cât

mai rapid treaba aceea murdară. Îşi dăduse seama cine puteau să fie atacatorii şi ştia că nu erau altceva decât o mână de fugari sărmani şi probabil morţi de foame. În gând, blestemă lumea aceea în care era atât de simplu să nimereşti, într-o jumătate de oră, din compania unui bărbat bogat, care putea să aibă orice ar fi poftit, în compania altor bărbaţi care nu aveau absolut nimic al lor. Îi era cu adevărat milă de nenorociţii aceia.

Dar, milă-nemilă, oamenii aceia erau hotărâţi să-l omoare. Era pus din nou în faţa alternativei de a ucide sau a se lăsa ucis. Avea sabia în mână şi o folosi cum putu mai bine – şi, în lupta cu sabia, Casca era un adevărat maestru.

În cele din urmă, rămaseră numai el şi şeful bandiţilor. Uriaşul lui tocmai le dădea loviturile de graţie celorlalţi atacatori. Şeful bandiţilor se descurca destul de bine cu bâta şi cu alonja dată de înălţimea lui nu-i era foarte greu să ajungă la Casca. Lupta foarte bine, reuşind de fiecare dată să blocheze loviturile acestuia şi să-i devieze împunsăturile.

— Lupţi foarte bine, zise Casca, făcând un pas înapoi. Nu ai vrea să renunţăm?

Pe chipul uriaşului negru trecu un nor şi pentru o fracţiune de secundă păru să fie indecis. Pe urmă, ridică din nou bâta şi se avântă spre Casca.

— Îmi pare rău, zise Casca şi împlântă lama săbiei până la gardă în pieptul negrului care se ridicase în faţa lui ca un zid, eschivând în acelaşi timp lovitura de bâtă care se abătuse asupra sa cu forţa şi viteza fulgerului.

Uriaşul negru era mort înainte de a-şi coborî braţele.

Casca îşi smulse sabia din trupul uriaşului şi rămase privind sângele scurgându-se de pe tăişul ei pe pieptul negru, lipsit de păr al banditului.

— Îmi pare rău, zise el încă o dată, cu voce joasă, privind cadavrul care zăcea la pământ.

Nu-l omorâse pe nici unul dintre nenorociţii aceia din voinţa lui.

— Fii atent!

Strigătul lui Big Jim rupse vraja care îl cuprinsese în mrejele ei şi Casca reuşi să se ferească la timp de săgeata care fusese aţintită asupra lui. Apucă, în schimb, să vadă mişcarea din tufişurile în care erau ascunşi arcaşii, îşi scoase pistoalele de la brâu, ochi cu grijă şi trase.

Explozia încărcăturii de pulbere sfâşie pacea dimineţii aceleia

minunate, văile munţilor preluând sunetul şi amplificându-l într-un ecou care i se păru fără sfârşit. Dintre copacii din spatele tufişurilor, ajunse până la ei un ţipăt ascuţit şi apoi un trup se prăvăli la vale, ţinând strâns în mână un arc improvizat. Prinzând viteză, corpul se rostogoli la vale, dar Casca avu suficient timp ca să îl vadă destul de bine: era o femeie.

Şeful bandiţilor postase femeile care îi însoţeau în copacii din jur, înarmate cu arcuri şi săgeţi.

Casca privi pe deasupra coroanelor copacilor din vale, către pânzele corăbiilor – corăbiilor de piraţi – care se apropiaseră de ţărm.

Dimineaţa aceea încetase să mai fie minunată.

CAPITOLUL 4

„Ce dracu’!”

Casca şedea în spatele bărcii care trebuia să-l ducă la bordul corăbiei lui Barbă-Neagră. Olandezul uriaş şedea în faţa lui, cu aceeaşi expresie tâmpă întipărită pe figură, care îi rotunjea obrajii, astfel încât ochii lui păreau aşezaţi pe ei ca două bile albastre pe două mere roşii. Arăta de tot râsul, dar, la starea în care se afla, nimic nu l-ar fi putut face să râdă.

Şi, oricum, atenţia lui Casca nu către el era îndreptată.

Ţinta atenţiei lui era îndreptată spre corabie.

Prin hublourile de la pupa, se ridica un fum negru şi gros, care înconjura şi ascundea vederii partea din spate a corăbiei. Pe măsură ce se apropiau, Casca începu să simtă mirosul de sulf şi se întrebă foarte serios dacă magazia de pulbere nu era, totuşi, prea aproape de locul de unde ieşea fumul. Oricum, ceva ardea şi lucrul acesta era evident.

Însă micul pirat care trăgea la rame nu părea să fie prea îngrijorat de ceea ce se întâmpla pe vas. Era un ticălos mic, cu aspect mizerabil, cu o faţă de nevăstuică şi cui l-ar fi văzut nu iar fi trecut prin minte că era în stare să ridice măcar o singură vâslă, darmite să deplaseze ditamai barca, cu o asemenea uşurinţă şi viteză pe suprafaţa calmă a mării. Dar Casca mai văzu şi inteligenţă în ochii vii şi mobili ai micului pirat – oricum, o inteligenţă superioară celei din ochii uriaşului olandez. Aşa că nu se mai putu abţine şi începu să-l descoasă.

— De la ce vine fumul acela? întrebă el cu o voce joasă, rostind cuvintele rar.

— Căp’tanu’ i-a adunat pe toţi ticăloşii sub punte! A jurat că poate să suporte oricât fumu’ de pucioasă! Şi aşa trebuie să fie, de vreme ce este diavolul în persoană.

— Ce spui?

— Ăsta-i căp’tanu’ pentru toată lumea! Şi să vedeţi că o să izbutească până la urmă! Mai staţi niţeluş şi o să-i vedeţi pe toţi ticăloşii dând buzna afară, la aer, sufocându-se, tuşind şi scuipându-şi plămânii. La o bucată de vreme, după ei, o să-şi

facă apariţia şi căp’tanu’, râzând de să-ţi vâre spaima în oase!

Olandezul uriaş înclină de câteva ori din cap în semn de încuviinţare, fără a renunţa la zâmbetul lui tâmp.

„La dracu’! îşi spuse Casca. Iată-mă-s amestecat cu o adunătură de nebuni numai buni de legat!”

Pentru a mia oară se blestemă în gând pentru ideea pe care o avusese să se ducă în taverna aceea nenorocită din Montego Bay, unde se luase la harţă cu ticălosul pe care îl omorâse în cele din urmă. Trebuia să fi rămas pe punte şi în timpul care se scursese de atunci ar fi reuşit să ajungă la jumătatea drumului spre Charles Town. Şi, pentru că era furios pe el însuşi, era furios pe întreaga lume. Avea un chef nebun să bumbăcească pe cineva şi chiar îi trase un ghiont zdravăn lui Big Jim, care şedea lângă el, dar uriaşul olandez se mulţumise să-i răspundă aruncându-i privirea bovină şi zâmbetul tâmp cu care îl obişnuise.

„Pe toţi dracii!”

Nici corabia nu părea să-i ofere lui Casca ocazia de a-şi vărsa furia pe care o adunase în el. Bricul era foarte zdravăn din construcţie. Avea linii frumoase şi părea să fie o corabie de viteză – sau cel puţin aşa i se păru lui. Şi adevărul era că, deşi trăise atâţia ani şi trecuse prin atâtea întâmplări, nu ajunsese să se simtă şi pe apă la fel de bine ca pe uscat.

*

* *

— Ia te uită, ce bucurie pentru ochi!

Piratul gras care îl întâmpină pe Casca imediat ce acesta ajunse la bordul corăbiei, căţărându-se pe scara de funie, habar n-avea la ce se expunea. Era mare, avea o privire crudă, un amestec evident de două rase, gol până la brâu, cu mâinile rotunde şi acoperite de grăsime şi cu ochii mici, afundaţi în orbite. Era beat mort aproape şi, în plus, restul echipajului se afla sub punte, în compania căpitanului, astfel încât apariţia fercheşului Casca îi dăduse idei de la prima vedere.

După ce puse piciorul pe punte, Casca aruncă o privire scurtă în jurul său şi simţi că furia care mocnise în el destul timp era pe cale să explodeze. Era prea puţin să spună că puntea corăbiei era murdară. Era incredibil de jegoasă! Tocmai când sosise Casca, unul dintre piraţi stătea pe vine şi îşi făcea nevoile într-o gaură de drenaj de pe punte. Altul terminase de golit o sticlă şi, în loc să o arunce în apă, o izbi cu putere de catarg, spărgând-o

într-o mie de cioburi care se răspândiră pe puntea infectă. Toţi marinarii pe care îi zărise erau beţi. Modul în care reuşiseră să manevreze corabia atât de exact cum o făcuseră cu numai câteva minute în urmă era un mister pentru Casca. Dar, ceea ce nu era nici pe departe un mister, era mizeria îngrozitoare de pe punte. Numai cinci minute să-i fi avut la dispoziţie pe ticăloşii aceia şi locurile ar fi început să arate altfel. Asta nu înseamnă că el ar fi fost un chiţibuşar în privinţa ordinei şi a curăţeniei. Avusese şi el partea sa de campanii militare, care păruseră fără sfârşit la momentul respectiv, trecuse prin mizerii şi molime de tot felul, prin leprozerii şi alte locuri în care i se păruse că se adunase toată scârna omenească. Dar, pe toţi dracii, educaţia militară îl făcuse să se revolte împotriva a tot ceea ce putea să împiedice o maşină de luptă să-şi dea cu adevărat măsura valorii atunci când de lucrul acesta depindeau vieţile oamenilor.

Dar piratul cel gras habar n-avea ce-i trecea prin minte lui Casca. Ceea ce vedea el era un dandy adevărat – unul cu care ar fi putut să se distreze, la o adică, după pofta inimii.

Când Casca trecu mai departe, ignorându-l complet, piratul se împletici spre el, cu ochii întunecaţi de furie.

— Hei, frumuşelule! Cu tine vorbeam!

Casca ridică din umeri, se simţi tentat o fracţiune de secundă să-şi verse furia pe piratul gras şi beat, dar pe urmă îşi luă seama şi renunţă. În definitiv, ceea ce se petrecea pe corabia lui Barbă-Neagră era treaba lui. El nu voia decât să-şi ducă la bun sfârşit misiunea pe care o primise de la McAdams, să pună mâna pe fată şi după aceea să ajungă în America. „În rest, dracu’ să le ia de întreruperi!” încruntându-se către piratul beat, îşi duse mâna la punga pe care o purta atârnată la brâu, cu intenţia de a scoate o băncuţă pe care să i-o arunce, cumpărându-şi astfel liniştea. Nimeri două monede. Casca aruncă una dintre ele pe punte, în faţa piratului şi îi spuse:

— Ia banul acesta şi du-te pe uscat să faci o baie bună! Ai mare nevoie de aşa ceva!

După care îi întoarse spatele, îndreptându-se către tambuchi, având încă în mână cealaltă monedă.

— Hei!

Mai multe lucruri se întâmplară deodată.

Piratul cel gras era în culmea furiei şi îşi scoase sabia din teaca de la brâu. În acelaşi timp însă, capacul tambuchiului se deschise violent şi ofiţerii dădură buzna la aer, tuşind şi

blestemând care de care mai obscen. Odată cu ei, de sub punte ieşi un nor gros de fum înţepător.

Şi mai era ceva, în legătură cu capacul tambuchiului, care atrase atenţia lui Casca – deşi era prea ocupat în momentul acela ca să îi acorde prea mare importanţă.

Piratul cel gras se repezi spre el, învârtind sabia deasupra capului, părând brusc neinteresat de a-şi bate joc numai de Casca. Îşi luase avânt şi îşi pregătise o lovitură care cu siguranţă l-ar fi tăiat drept în două.

Mişcarea îl surprinse pe Casca descoperit, atenţia sa fiind absorbită pe moment de capacul tambuchiului, bazându-se pe faptul că piratul nu era chiar atât de beat încât să aibă curajul nebunesc să îl atace.

Oţelul săbiei scurte piratereşti străluci scurt în soare, îndreptată spre tigva lui Casca şi, când acesta încercă să eschiveze, nimeri cu piciorul într-o pată de mizerie de pe punte, alunecă şi se repezi drept în braţele piratului.

„Pe toţi dracii!”

Lama săbiei nu se afla la mai mult de o jumătate de metru de capul său, aşa încât Casca hotărî că era mai bine să se lase să cadă, împingându-se cu piciorul şi ridicându-şi pumnul, pregătit să lovească necruţător.

Propulsat de greutatea lui Casca şi de toată forţa pe care o pusese în el, pumnul se opri exact acolo unde îşi dorise stăpânul lui: în podoabele de familie ale piratului.

Piratul îşi continua mişcarea, implacabil, forţa cu care se repezise la Casca adăugându-se forţei loviturii de sabie care ar fi trebuit să-l nimerească pe acesta drept în creştetul capului, în momentul în care trupul său masiv se ciocni de pumnul lui Casca, pierdu legătura cu puntea, pluti prin aer o fracţiune de secundă şi apoi căzu, cât era de mare, peste parapetul corăbiei, cu capul atârnându-i în gol deasupra apei, apoi se chirci şi începu să urle de durerea pe care i-o produsese lovitura.

Casca, în schimb, era enervat la culme pentru că fusese obligat să atingă, fie chiar şi cu pumnul, testiculele dezgustătorului pirat şi se folosi din plin de faptul că acesta era lipsit pe moment de orice apărare şi îl lovi de mai multe ori, chiar cu vârful cizmei, exact în acelaşi loc. În acelaşi timp, apucă braţul drept al piratului, care mai ţinea încă sabia şi îl trase în sus cu atâta putere, încât, mai înainte ca acesta să scape arma, se auzi un trosnet de os rupt. Şi, ca să nu lase treaba neterminată,

Casca îl mai lovi de câteva ori şi, pe urmă, îi făcu vânt. Piratul îşi pierduse deja echilibrul şi se legăna nehotărât cu burta pe parapet. Impulsul pe care i-l dădu Casca nu făcu decât să-i hotărască soarta şi, mai încet la început, apoi din ce în ce mai repede, corpul piratului se aplecă peste parapet, descrise o volută amplă în aer şi căzu, cu capul înainte, în apele oceanului. Casca făcu un pas înapoi, ca să evite sabia piratului şi apoi scuipă cu obidă peste parapet. Era roşu la chip, nu atât din cauza efortului, cât de furie.

— Al dracului să fiu! Pe ochii mei!

Casca recepţionă sunetul vocii care venea din spatele său ca un şoc. Abia în acel moment îşi dădu el seama că tot ceea ce se întâmplase în ultimele secunde fusese însoţit de o tăcere deplină, excepţie făcând numai icnetele sale de sforţare şi ţipetele de durere ale victimei. Se întoarse către tambuchi chiar în momentul în care corpul piratului atinse apa.

— Eşti un ticălos de luptător pe cinste şi un fiu de căţea!

Vocea tunătoare aparţinea unei arătări care tocmai îşi făcuse apariţia din tambuchi: un bărbat cu adevărat mare, bărbos şi cu nişte ochi care păreau să râdă, ceea ce-i făcea şi mai mari decât erau în realitate. Dar ceea ce-i dădea un aer cu adevărat ciudat era faptul că barba care îi crescuse destul de lungă era răsucită la capete în jurul câtorva beţe aprinse, astfel încât chipul său sălbatic era înconjurat de păr, crescut în cea mai desăvârşită neorânduială, flăcări şi fum.

Acesta era Barbă-Neagră, piratul cel temut.

Şi era evident faptul că îi plăcuse Casca.

De cealaltă parte, Casca nu era omul căruia să-i displacă cineva de la prima vedere. Fusese soldat prea multă vreme şi filosofia sa de viaţă putea să fie rezumată de cuvintele: „Trăieşte şi lasă-i şi pe ceilalţi să trăiască”.

Dar Barbă-Neagră era o excepţie de la această regulă.

Casca îşi dădu seama de cum îl zări că omul acela avea să-i producă cel mai adânc dezgust. Nu-şi dădea seama ce anume, dar ştia că era ceva legat de felul de-a fi al acelui om care îşi răsucise beţişoare aprinse în barbă.

Şi totuşi…

Poate că iarăşi nu era treaba lui. În definitiv, Barbă-Neagră nu era altceva decât un vizitiu care trebuia să-l ducă acolo unde avea el treabă.

— P’onoarea mea, băiete! Eşti un ticălos cu adevărat demn să

serveşti sub căp’tanu’ Teach! Ai venit cumva să te alături viteazului meu echipaj? zise Barbă-Neagră repede, apropiindu-se de Casca.

Era cu adevărat un bărbat mare.

Înainte ca el să apuce să spună vreun cuvânt, Big Jim scoase o scrisoare sigilată din sân şi o depuse în mâinile lui Barbă-Neagră, continuând să zâmbească tâmp şi tot fără să scoată o şoaptă.

Barbă-Neagră rupse sigiliul de ceară, desfăcu hârtia şi începu să citească, încet şi în tăcere. Când sfârşi, îl privi pe Casca, puţin dezamăgit.

— Duncan Tarleton, ai? Păi, pe ochii mei, stăpâne Cass Long, la ce altceva te mai pricepi în afară de bătaie?

Respiraţia lui Barbă-Neagră puţea îngrozitor. Poate din cauza beţişoarelor care continuau să fumege! Sau poate că aşa îi puţea lui respiraţia! Sau poate că aşa hotărâse Casca, să nu-i placă nimic din persoana ticălosului de Barbă-Neagră. Era probabil numai o idee care îi trecuse prin minte. Sau genul de umor care îi făcea plăcere.

— Pot să scot bani din cel mai nenorocit loc cu putinţă, îi răspunse el, înfruntându-l pe Barbă-Neagră, apropiindu-se de el şi vârându-şi mâna sub barba lui.

Mai avea încă moneda în mână, dar o palmase cu grijă şi apoi lăsă impresia că o scoase din flăcăruia de la capătul unuia dintre beţişoare.

— Uite-aşa! zise el, ţinând moneda între două degete în faţa ochilor lui Barbă-Neagră şi răsucind-o încet.

Barbă-Neagră luă moneda, o examină cu atenţie şi apoi îl privi întrebător.

— Pe ochii mei!

Nu fusese cine ştie ce truc. Casca învăţase câte ceva despre meşteşugul scamatoriei de la un renegat italian, cu vreo cinci sute de ani în urmă.

După aceasta însă, se gândi că poate mica lui scamatorie nu fusese o idee prea bună.

Barbă-Neagră îl privea cu o expresie pe care Casca nu reuşea să o desluşească.

Oare îl impresionase pe pirat?

Sau poate tocmai îşi făcuse un nou duşman?

CAPITOLUL 5

McAdams privi corabia lui Barbă-Neagră ieşind în apele albastre ale oceanului şi dădu din cap, satisfăcut. Dacă omul pe care îl transporta bătrânul pirat reuşea sau nu să facă treaba pentru care îl tocmise, asta nu mai depindea decât de voia zeilor. Dar el era mulţumit. Din scurta lor întâlnire ştia cu siguranţă un lucru: oriunde se ducea Cass Long, aducea nenorocirea cu el. Şi nu putea să-i dorească altceva lui Tarleton Duncan. O nenorocire la fel de mare ca necazul pe care i-l pricinuise lui. Răpirea fetei pusese capac la toate. Acest Cass Long era doar prima parte a planului pe care îl pusese la cale împotriva lui Tarleton. Cât de curând, câinele acela avea să afle cine era stăpânul. Bineînţeles, aceasta în cazul în care jupânul Cass Long nu ar fi reuşit să-l scoată din joc pe ticălos – definitiv.

*

* *

Bricul ieşi în larg. Plajele Jamaicăi, cu crestele estompate ale munţilor din centru, dispăreau încetul cu încetul în urma lui. Casca, rămas pe moment fără ocupaţie, în afară de a lăsa milele marine să se scurgă pe lângă el, stătea în partea superioară a bolţii pupei, ascultând clipocitul apei care se prelingea pe lângă corpul din lemn al corăbiei.

Nu era singur; lângă el, se afla secundul unuia dintre căpitanii din subordinea lui Barbă-Neagră. Casca nu-i reţinuse numele şi nici nu-i păsa prea mult de piratul acela, de vreme ce nu avea nimic de împărţit cu el. Singurul lucru bun pe care îl putea spune despre el era acela că, spre deosebire de banda din care făcea, totuşi, parte, era neaşteptat de curat şi de îngrijit, era îmbrăcat cu haine destul de bune şi rafinate chiar: o cămaşă cu volane la guler şi la manşete, deschisă la gât, pantaloni negri şi cizme până la genunchi, foarte bine lustruite. Avea petrecută peste umăr cureaua de care era prinsă o sabie mai lungă decât săbiile piratereşti obişnuite şi, vârât după betelie, nelipsitul pistol. Nu erau obiecte de artă, ci simple arme obişnuite, făcute pentru a fi folositoare în luptă. Bărbatul acela era de înălţimea lui Casca şi

legat aproape la fel de bine ca şi el şi ar fi putut trece drept rude dacă nu ar fi fost părul blond al celuilalt şi ochii albaştri şi adânci. De asemenea, avea o privire diferită de privirea lui Casca. Pe scurt, nu părea deloc la locul lui pe corabia piraţilor şi Casca fu surprins de ciudăţenia, asocierii unui asemenea „gentilom” cu banda de piraţi jegoşi a lui Barbă-Neagră. Piratul i-l prezentase chiar ca fiind „alt ticălos din teapa ta de gentilomi afurisiţi”. Aceasta fusese toată prezentarea. De fapt, lui Casca nici nu-i păsa prea mult. Cu cât reuşea să ajungă mai repede în America şi mai ales în Charles Town, cu atât mai bine pentru el. Îi plăcea totuşi ceva la piratul acela neobişnuit: în afara faptului că nu puţea – ceea ce era cu totul remarcabil în lumea în care intrase – nu vorbea mult şi atunci când vorbea o făcea într-un fel care nu îl deranja, ca şi cum ştia dinainte ce gândeai sau ce i-ai fi răspuns şi îşi formula întrebările în consecinţă, astfel încât avu sentimentul că voia neapărat să-i intre în graţii.

În plus, părea să fie un luptător al naibii de bun.

— Frumoasă insuliţa asta! Al naibii de frumoasă! zise el, trăgând dintr-o pipă lungă de lut – o pipă olandeză, hotărî Casca, deşi nu avea prea multe cunoştinţe în privinţa obiceiului fumatului.

„Vrea să afle ceva de la mine”, îşi spuse el, fără a se lăsa impresionat de maniera în care îl abordase piratul cel fercheş.

Dar era în regulă. Trebuia, oricum, să afle şi el câte ceva despre Tarleton Duncan. Singura problemă era că lui Casca îi era cam lene să lege o discuţie. Nu avea nici un chef să judece pentru moment.

— Ai urcat în munţii aceia, nu-i aşa? întrebă piratul, arătându-i cu capătul pipei culmile Munţilor Albaştri din Jamaica, pe care negura orizontului stătea să-i înghită.

Casca se mulţumi să dea din cap.

— Îl cunoşteai pe McAdams dinainte?

Casca dădu din nou din cap.

— Cel mai bogat om din Caraibe. E aproape un mister cum a reuşit să se pună pe picioare. Da, da! Un adevărat mister! zise el gânditor, pufăind scurt din pipă. Înţeleg că eşti nobil. Nu pari a fi englez. Pari mai curând italian.

— Unul dintre străbunii mei i-a făcut un mare serviciu regelui Richard în timpul cruciadelor, minţi Casca. Regele s-a arătat recunoscător şi i-a dat o bucată de pământ.

— Şi engleza ta pare cam ciudată, continuă piratul. Dar, în

sfârşit! În meseria noastră nu-i bine să iscodeşti prea mult în trecutul oamenilor. Nu-i bine deloc! zise el şi apoi făcu din nou o pauză, trăgând de câteva ori din pipă. Viitorul, da! Asta-i altă treabă! Înţeleg că îl cauţi pe Tarleton Duncan.

Casca dădu din nou din cap.

— Ăsta zic şi eu om ciudat! Am auzit o mulţime de poveşti despre el.

— Ca de exemplu?

— Oh, prietene Cass Long! Vei călători cu acest om! Nu-i treaba mea să-ţi spun mai multe!

— Dar ce fel de reputaţie are? Bună sau rea?

— Depinde cine eşti!

— Îşi cunoaşte meseria?

— Asta da! Poţi s-o mai spui o dată! Oricum, cu mult mai mult decât ar trebui ca să-l pună pe Teach pe gânduri!

— Teach?

— Teach! Barbă-Neagră! Căpitanul acestei corăbii, personajul cu beţişoarele aprinse în barbă.

— Să înţeleg că nu eşti de acord cu felul lui de a fi?

— Prietene Long! Nu-i treaba mea, aşa că nu am de ce să fiu de acord sau nu cu felul în care se poartă.

— Mă rog! Dar de ce spui că Barbă-Neagră ar fi îngrijorat din cauza lui Tarleton?

— Pentru că, atunci când eşti comandant, întotdeauna există un subordonat care să vrea să-ţi ia locul.

— Şi tu crezi că Duncan o să facă aşa ceva? întrebă Casca, gândindu-se că era foarte puţin probabil ca individul acela să apuce să facă aşa ceva.

Oricum, cu siguranţă nu ar fi mai apucat dacă avea să aibă noroc în misiunea în care tocmai pornise. Şi totuşi... Cine ştie! Ceva nu-i dădea pace lui Casca, ceva îi chinuia subconştientul, dar nu reuşea încă să-i dea de capăt. Nu era prea sigur că era hotărât să-l omoare pe Tarleton Duncan, cu atât mai mult cu cât nu-l mai văzuse niciodată şi, pentru a-i duce femeia lui McAdams, poate că nu ar fi fost nevoie să recurgă la această metodă extremă. Oricum, cu cât se gândea mai mult, cu atât mai convins era că întreaga afacere puţea de la o poştă. Era ceva în neregulă. Poate că ar fi trebuit să-l lase pe McAdams să-şi rezolve singur afacerile murdare. Pe urmă, Duncan aproape că nu putea să fie mai rău decât Barbă-Neagră. Iar în privinţa femeii, la toţi dracii! Erau o mulţime de femei pe faţa

pământului!

— Prietene Long, zise neobişnuitul pirat. Nu cred nimic atâta timp cât nu am şi eu ceva de câştigat din asta!

După aceste cuvinte, continuă să pufăie din pipă. Părea pe deplin mulţumit, făcând abstracţie totală de faptul că, la vreo câţiva metri în spatele său, doi piraţi erau pe punctul de a se încăiera, deocamdată certându-se, aşa cum Casca văzuse de nenumărate ori beţivi certându-se înainte de a se omorî unul pe altul.

După câte se părea însă, Barbă-Neagră tolera astfel de manifestări între oamenii săi, pentru că, în momentul în care îşi întoarse privirile către cei doi, Casca dădu cu ochii peste căpitanul de piraţi care rânjea, privind ciondăneala, vizibil mulţumit de spectacol – sau poate cu gândul la spectacolul care avea să înceapă cât de curând. Casca îşi spuse ca era o tâmpenie ceea ce se petrecea sub ochii lui.

Ceea ce-l îngrijora într-o oarecare măsură era, însă, faptul că nu-şi dădea seama încă de unde îi venea ura puternică împotriva lui Barbă-Neagră. Dacă şi-ar fi pus mintea la contribuţie, ar fi găsit poate o mulţime de motive minore, dar simţea că trebuia să existe şi unul major, pe care nu-l sesiza încă. Ceea ce ştia cu siguranţă, însă, era că ar fi scos bucuros untul din căpitanul piraţilor, dacă i s-ar fi ivit ocazia. Şi pentru treaba asta ar fi fost nevoie de ceva strădanii, pentru că, în afara faptului că Barbă-Neagră era un circar şi un clovn căruia îi plăcea să se dea în spectacol, era ditamai namila de om. Ar fi fost nevoie de multe lovituri de sabie ca să reuşească să doboare muntele acela de slănină.

În afară de toate acestea, mai era încă ceva.

Casca avea aceeaşi stare de nelinişte pe care o trăise de nenumărate ori aşteptând semnalul de începere al unei bătălii. Leneveala, lipsa de ocupaţie începeau să-şi spună cuvântul. Ar fi intervenit în cearta dintre cei doi piraţi, pur şi simplu, pentru că se plictisea. Ca să-şi ia gândul de la aceste lucruri, se întoarse din nou cu faţa la nesfârşitul mării. De jur împrejur, nu se mai zărea nimic altceva în afara nemărginirii albastre, unduitoare sub razele fierbinţi ale soarelui, marea părând să se unească la orizont cu cerul, având aproape aceleaşi culori.

— De ce vrei să te alături Frăţiei?

Pentru scurt timp, Casca se gândi la o altă frăţie, despre care ştia mai multe, dar la care nu voia în nici un caz să se alăture.

După aceasta, îşi dădu seama că piratul vorbea despre frăţia piraţilor. Înainte să apuce să răspundă, piratul îi sugeră o posibilă minciună:

— Te-ai plictisit? Aşa s-a întâmplat cu Stede Bonnet. S-a plictisit într-o bună zi de o nevastă prea pisăloagă. Eşti căsătorit, prietene Long?

— Nicidecum!

— Ah! Ia uite-le! zise el apoi, brusc, arătând în zare către două corăbii care îi însoţiseră o bucată de drum şi care făceau acum cale întoarsă. Au pornit-o spre Charles Town.

— Charles Town?

— Da! Nu ştiai?

Casca înjură. În limba latină. În barbă, numai pentru el, neauzit de cel care stătea alături.

Piratul îl privea iscoditor, încurcat de reacţia lui.

— Da, spre Charles Town, repetă el. De fapt, într-acolo ne îndreptăm şi noi, vreau să zic corabia căpitanului Teach. Corabia căpitanului meu va ajunge şi ea în curând. De aceea fac şi eu această călătorie.

— Credeam…

— Că mergem la întâlnirea cu căpitanul Tarleton? Aşa şi este într-un fel. Teach o să te îmbarce pe una dintre corăbiile acelea. Duncan şi corăbiile lui se îndreaptă către sud, iar noi o să luăm direcţia nord, către strâmtori.

— Către Charles Town, zici?

— Da! Către Charles Town!

Piratul îl privi neîncrezător, apoi se depărta de el, îndreptându-se către căpitanul Barbă-Neagră.

Casca se gândi că poate ar fi fost momentul prielnic să lase baltă propunerea lui McAdams şi să-şi vadă de treburile lui. Cât despre bani, oricum nu reuşise niciodată să îi strângă.

*

* *

— Chiar vrei? Pe ochii mei! Jupâne Long, cererea ta se poate aproba pe loc! Chiar aşa, ticălosule, consideră că eşti omul meu chiar din această clipă!

Spunând cuvintele acestea, Barbă-Neagră rânjea plin de satisfacţie. Cererea lui Casca de a rămâne pe corabia lui în loc să se alăture lui Tarleton Duncan reuşise să-i facă şi mai larg rânjetul prostesc care părea să nu-i părăsească niciodată buzele.

Dar în ochii lui mai era şi o anumită strălucire vicleană, care

continua să nu-i dea pace lui Casca. Ceva care putea foarte bine să însemne că nu era deloc sigur de el şi că avea de gând să îl urmărească pas cu pas o bucată de vreme. Oricum, sclipirea aceasta şi discursul înflorat al ticălosului de căpitan de piraţi îl puseră în gardă pe Casca.

— Pe ochii mei! Pe chinurile veşnice ale iadului şi pe salvarea sufletului meu, o să fac un pirat al dracului de bun din tine, jupâne Long!

Casca mârâi, neauzit. De ce oare nu spunea ticălosul ce avea de spus, fără să bată câmpii cu toate prostiile lui? Dar ce mai conta, de fapt? Dacă Barbă-Neagră se îndrepta spre Charles Town, nu îi rămânea decât să-i înghită o bucată de vreme tâmpeniile, până se vedea ajuns la destinaţie. Oricum, ştia că, alăturându-se echipajului aceluia, avea să piardă mult din respectul celorlalţi piraţi. „La dracu'! îşi spuse Casca în gând. Am început să judec precum nenorociţii ăştia!"

— Corabie la orizont! Două grade la tribord!

Strigătul piratului care era de cart în vârful catargului îi întrerupse şirul gândurilor. Barbă-Neagră, care se afla lângă el, dădu imediat ordinele de cuviinţă. Brusc, bricul păru să se trezească la viaţă, forfotind de piraţii care se îndreptau spre posturi, strigând, alergând şi îmbrâncindu-se unul pe altul.

Casca încercă să zărească şi el corabia, dar, după cât reuşea să-şi dea seama, nu era nimic altceva decât o părere, la limita dintre cer şi apă, deşi, văzând cu ochii, devenea din ce în ce mai mare, pânzele căpătând primele contururi clare, după care apăru şi carena închisă la culoare.

— Ce neam e? urlă Barbă-Neagră la piratul din vârful catargului.

Nu primi nici un răspuns.

— Blestematule, fir-ai al dracului! Ce neam e, te-am întrebat? Răspunde, înghiţi-te-ar iadul cu toţi dracii lui!

Altă pauză. După aceasta, exact când Casca îl auzi pe Barbă-Neagră trăgând aer în piept, ca să trimită altă rafală de blesteme înspre piratul din vârful catargului, acesta îi răspunse:

— Spaniolă! O corabie spaniolă!

Barbă-Neagră fremăta. Ofiţerii răcneau ordine-n toate direcţiile, iar piraţii se tot foiau de colo-colo. Bricul spaniol se apropiase foarte mult de ei. Toată lumea era pregătită de atac.

Cu toate pânzele sus, profitând de faptul că se afla cu spatele la soare, bricul piraţilor îşi urmărea necruţător victima. Casca se

pomeni din nou alături de piratul acela ciudat cu care schimbase câteva cuvinte mai devreme. Numai că acum piratul îşi ţinea pipa în gură tot timpul şi privea încordat corabia spaniolă. Mâna sa dreaptă era încleştată pe garda săbiei. Pasager sau nu, când era vorba de luptă, pe o corabie de piraţi nu putea să stea nimeni deoparte. Casca se gândi că aceasta avea să fie prima luptă la care participa în viaţa lui în calitate de pirat. Şi nu era chiar nerăbdător să înceapă. Nu avea în nici un caz o părere prea bună despre camarazii lui, cât în privinţa comandantului…

— Care este tactica în astfel de situaţii? îl întrebă Casca pe piratul cel spilcuit.

— Te apropii cât mai mult, arunci parâmele cu cârlige, abordezi şi pe urmă omori tot ce-ţi iese în cale şi nu este de pe corabia ta.

— Şi asta-i tot?

— Asta-i tot şi nici nu ar avea ce să mai fie în afară de asta!

Rapid, reuşiră să prindă din urmă bricul spaniol, iar când se aflară suficient de aproape, la strigătul căpitanului Barbă-Neagră, corabia viră astfel încât tunurile să ajungă în poziţia de tragere.

Tresărirea bruscă, de animal rănit, a corăbiei lor, în momentul în care tunurile se descărcară, îl făcură pe piratul-gentilom cu care vorbise Casca să se apuce zdravăn cu mâinile de parapet, ca să nu se trezească aruncat peste bord. Casca îl zări cu coada ochiului, fiind şi el ocupat să se ţină cât mai bine, ca să nu se trezească în apă. O scânteie de la mâna piratului îl făcu însă să-i fixeze încheietura braţului cu privirea, nevenindu-i să creadă.

De un lănţişor de argint, de mâna piratului era prinsă o jumătate de şekel – sau cel puţin aşa i se păru lui Casca, pentru că imediat piratul îşi trase mâneca şi îşi acoperi ciudata bijuterie.

— De unde ai asta? întrebă el.

Dar, imediat după ce strigă această întrebare, tunul de la tribord îşi aruncă ghiuleaua spre bricul spaniol.

Imediat, se treziră învăluiţi în mirosul de pulbere arsă şi într-un nor negru de fum, care mască pentru o secundă atât marea, cât şi corabia spaniolă. Casca nu-l scăpă însă din ochi pe piratul spilcuit, îl prinse de mânecă şi îl întrebă din nou:

— De unde ai moneda asta?

Dar, exact în momentul în care el voia să-i răspundă, unul dintre piraţi urlă, înnebunit de groază:

— Atenţie! Înghiţi-i-ar iadul cu toată pucioasa lui! Ticăloşii de fii de căţele au de gând să tragă în noi!

Cuvintele fură acoperite de urletul de groază al piratului şi Casca nu pricepu decât două frânturi aparent lipsite de sens:

— ... one... Tarie...

Şi asta a fost tot. Bricul spaniol se apropie de corabia lor, lansându-şi ghiulelele şi gloanţele, care făcură prăpăd la bordul corăbiei piraţilor. Unul dintre gloanţe nimeri în plin în figura piratului cel fercheş. Casca văzu pielea explodând parcă, după care carnea arsă înflori ca o ciupercă întoarsă pe dos şi roşie, iar în cele din urmă sângele ţâşni şi el, împroşcându-l cu aşchii de os, orbindu-l pentru o clipă, ca şi cum ar fi fost un noroi sângeriu.

Şi, în acelaşi timp, cele două corăbii se apropiară periculos de mult una de cealaltă, ciocnindu-se violent. Casca simţi cum şocul smuceşte cadavrul pe care îl mai ţinuse în picioare şi, după ce reuşi să-şi şteargă sângele de pe chip, suficient de bine ca să poată vedea din nou, prima imagine pe care o zări fu aceea a piratului care avea ciudata bijuterie prinsă la încheietura mâinii drepte, care căzuse peste parapet, în mare, între cele două corăbii. Corăbiile se loviseră, apoi se depărtaseră şi, când se apropiară a doua oară, striviră între ele corpul piratului, cu mână cu tot. Orice ar fi fost bijuteria de la mâna lui, era pierdută definitiv, pe fundul oceanului.

CAPITOLUL 6

Câteva secunde după ciocnirea celor două corăbii, în care piratul ciudat şi fercheş murise strivit, Casca rămase ţinându-se strâns de parapetul corăbiei, pradă din nou amintirilor. De multe ori i se întâmpla ca o imagine ce îi trecea prin faţa ochilor să reînvie trecutul.

Explozia unei muschete spaniole îl trezi însă din visare, readucându-l cu picioarele pe pământ, sau mai curând pe puntea corăbiei de piraţi pe care se afla. În timp ce el era răscolit de amintirile trecutului, lupta se încinsese la bordul celor două corăbii, care erau acum lipite una de cealaltă, ca doi iubiţi din lemn, dintre care în mod obligatoriu unul avea să-l devoreze pe celălalt de îndată ce apropierea lor avea să fie consumată.

Piraţii lui Barbă-Neagră sabordaseră corabia spaniolă, bântuind pe puntea ei, însetaţi de sânge. Dar şi spaniolii erau hotărâţi să-şi vândă pielea scump. Iar muscheta cu care se trăsese mai înainte, încărcată din nou, era aţintită spre uriaşul Big Jim, care îi fusese dat drept escortă de McAdams şi, după cum simţea Casca, era o chestiune de fracţiuni de secundă până când ţeava neagră avea să-şi slobozească glonţul aducător de moarte. Nu-şi dădu seama când ajunsese uriaşul lângă el, dar era cert că Long era încadrat între Big Jim şi un pirat. Văzând ţeava muschetei îndreptată spre pântecul uriaşului olandez, Casca înţelese că nu mai avea ce să facă pentru el. Încărcătura eliberată de muschetă – un tip mai vechi, cu ţeava evazată la capăt – avea să-i ardă maţele şi nu era în nici un caz un mod prea fericit de a muri.

Revenindu-şi deplin, Casca îşi dădu seama că nu era timp de gândit. Avea mâna dreaptă pe patul pistolului său şi dintr-o singură mişcare îl trase de la brâu, îl aruncă în sus, scurt, răsucindu-l o singură dată, îl apucă de ţeavă şi cu patul masiv şi greu îl lovi drept în ochi pe spaniolul care se pregătea să tragă cu muscheta, trecând prin ochi şi spărgându-i capul cu un trosnet înfundat, însoţit aproape imediat de sângele care ţâşni cu putere, stropindu-l. Durerea fu atât de puternică, încât spaniolul

îşi ridică braţele şi, în momentul în care răcni, muscheta îşi expedie în sfârşit încărcătura, care trecu însă chiar pe deasupra capului lui Big Jim, câteva bucăţele de fier şi plumb mişcându-i firele rebele de păr. Dacă ar fi purtat pălărie, i-ar fi zburat de pe cap.

Casca reuşise lovitura, în timp ce corăbiile fuseseră ridicate de acelaşi val, în acelaşi timp, ca un singur corp. Imediat după trosnetul muschetei însă, corăbiile începură să coboare de pe creasta valului, zbuciumându-se una lângă cealaltă, ca două animale înjunghiate. Venise momentul luptei corp la corp, Casca se trezi purtat de valul de piraţi, ajunse şi el pe puntea bricului spaniol, îşi scoase sabia şi intră în luptă.

Primul spaniol care îi ieşi în cale se nimeri să fie o huidumă urât mirositoare, masiv ca un porc, plin de grăsime pe faţă, cu o barbă lungă şi la fel de unsuroasă ca şi restul. Casca îl măcui, fără să stea pe gânduri, singura lui dorinţă fiind să termine cât mai repede treaba murdară în care fusese târât din nou împotriva voinţei lui. Prima lovitură nimeri braţul spaniolului, tăind o bucată de grăsime atât de groasă, încât lui Casca nici nu-i veni să creadă că aşa ceva era posibil. Nici nu curse prea mult sânge, probabil tot din cauza grosimii slăninii. După aceasta, Casca îi înfipse sabia drept în pântece, până la gardă. Spaniolul nu avu putere să scoată nici un sunet măcar, dar zgomotul luptei ce se încinsese în jurul lor era atât de mare, încât, oricum, nu s-ar fi făcut auzit. După ce îşi scoase sabia din muntele de grăsime care se prăvăli pe punte, Casca zări un alt spaniol, care apăruse alături de cel pe care abia îl ucisese, cu sabia ridicată, pregătit să lovească. Dintr-o singură mişcare, ridică sabia, o roti şi îi tăie gâtul spaniolului. Se întoarse apoi la cel prăvălit pe punte, îi reteză şi lui beregata pentru mai multă siguranţă şi apoi lupta deveni, pentru el, ceea ce fusese întotdeauna: un coşmar confuz de sânge şi urlete şi scânteieri de oţel ascuţit… imagini fugare de oameni urlând şi blestemând în toate limbile pământului, luptând şi alunecând pe petele de sânge care începuseră să acopere puntea, măcuind cu săbiile, împungând, omorând sau murind. Un singur spaniol reuşi să-i dea de furcă lui Casca – era un tânăr căruia nu-i dăduseră încă tuleiele. Când îşi înfipse sabia în pieptul lui, avu senzaţia că şi-o implântase într-un pântece de femeie, atât de moale era. Iar privirea pe care i-o aruncă tânărul muribund, care reuşi să-i surprindă ochii lui Casca, îl urmări pe acesta multă vreme după aceea. Dar nu avusese de ales: băiatul

avea un pistol în mână şi pistolul acela fusese îndreptat spre pântecul său. Fusese obligat să se apere. Casca îşi scoase sabia din pieptul tânărului muribund şi privi în jur, căutând un duşman pe care să-l ucidă cu plăcere.

Descoperi unul imediat, un spaniol mic de înălţime, cu o privire de viezure, cu care Casca avu de furcă la început, luptând ca să se apere. Dar spaniolul făcu greşeala să se creadă superior şi să domolească ritmul loviturilor. Casca nu era omul care să rateze o ocazie ca aceasta, mai ales atunci când la mijloc era viaţa lui. Ridică sabia, o roti fulgerător în aer şi aproape îi secţionă mâna. Iar în timp ce spaniolul îşi privea mâna atârnându-i şi sângele ţâşnind şiroaie, Casca coborî vârful săbiei şi, imprimându-i o mişcare ascendentă, desenă în aer o buclă şi apoi o repezi sub pântecele inamicului, tăind şi împungând în acelaşi timp. Dacă ar fi supravieţuit acestei demonstraţii, spaniolul şi-ar fi putut asigura un angajament ca soprană la orice operă din Europa, pentru că testiculele sale ajunseseră în vârful săbiei lui Casca.

Ce s-a mai întâmplat. Apoi cu spaniolul devenit instantaneu spaniolă Casca nu a mai ştiut, pentru că i-a zărit cu coada ochiului pe alţi doi repezindu-se cu săbiile ridicate la el, în acelaşi timp. Şi aceştia aveau aerul că ştiau să ţină o sabie în mână şi să se semneze cu vârful ei pe pielea oricui le-ar fi stat în faţă. Atâta doar că şi Casca era înfierbântat de luptă, îşi regăsise ritmul şi vechile deprinderi apăruseră iarăşi la suprafaţă, ca uleiul deasupra apei. Mânuirea săbiei, ca şi călăria se învăţau o singură dată, după care mişcările reveneau de la sine, fără să mai fie nevoie să numeri paşi sau să verifici atitudini şi poziţii. Se repezi la rândul lui spre cei doi şi îi împrăştie care încotro, purtând pe corp urmele înroşite ale trecerii uraganului numit Casca, înnebunit de sânge şi de pornirea de a ucide. Îi luă apoi pe rând şi, după ce scoase sabia din ultimul dintre cei doi, auzi o voce în spate, şoptindu-i:

— Ai grijă, Cass Long! Dacă te dovedeşti prea bun, este posibil ca Barbă-Neagră să fie gelos pe tine. Şi asta nu ţi-ar pica deloc bine!

Casca recunoscu vocea, dar nu-i veni să creadă. Era angajat în luptă cu un spaniol şi, după ce îl răzbi şi pe acesta, se întoarse şi dădu cu ochii de Big Jim, uriaşul pe care îl crezuse slab de înger. Pentru o fracţiune de secundă, colţul gurii uriaşului se ridică într-un alt fel de zâmbet, plin de înţelesuri şi avu o strălucire în ochi

pe care Casca nu o mai văzuse niciodată. Dar toate acestea nu durară decât o fracţiune de secundă şi apoi zâmbetul tâmp puse stăpânire din nou pe chipul uriaşului, dându-i din nou aspectul de cretin cu care Casca se obişnuise.

Nu se putu abţine să nu se întrebe de ce voia Big Jim cu tot dinadinsul să lase impresia că avea minţile cam rătăcite, când, de fapt, nu era deloc aşa.

„La toţi dracii!” Abia avu timp să coboare capul, evitând în ultima secundă o lovitură de sabie care ar fi putut să-l descăpăţâneze. Din nou, se oprise ca să gândească şi, din nou, era cât pe ce să o păţească urât de tot. Trebuia să înceteze! Gândea prea mult şi în momentele cele mai nepotrivite. Faptul că intrase într-o mulţime de belele în acest fel nu avusese deloc darul de a-i băga minţile în cap. Reuşi să pareze o lovitură a spaniolului şi, când era gata să treacă la atac, se opri înmărmurit, surprins de erupţia de sânge, oase şi bucăţi de carne care îl potopi, venind din faţa victimei sale. În acelaşi timp, două împuşcături venind din spate, aproape de la nivelul capului său, îl asurziră. Se întoarse agil ca un titirez.

Israel Hands, aghiotantul şi omul de încredere al lui Barbă-Neagră, sufla fumul pulberii arse din ţevile celor două pistoale. Pe chip avea un zâmbet ciudat şi îi spuse lui Casca pe tonul cel mai calm cu putinţă:

— Căpitanul vrea să vii la el în cabină imediat după ce lupta va înceta.

După aceasta, Israel Hands aruncă o privire în jur. Apreciind situaţia de la bordul corăbiei spaniole şi dându-şi seama că rezistenţa fusese învinsă, îşi îndesă pistoalele la brâu, se întoarse calm şi porni înapoi, şchiopătând uşor.

Casca îi urmări şchiopătatul. Piratul cu care discutase pe punte îi spusese mai devreme unde se alesese Israel cu beteşugul acela.

— Cine, ăla? Una dintre toanele căpitanului Barbă-Neagră. Într-o noapte era în cabina lui şi bea, împreună cu pilotul, un alt bărbat pe care nu-l cunosc şi Israel Hands. Fără veste, căpitanul a scos două pistoale mici pe care le poartă tot timpul în manşetele largi ale redingotei sale şi le-a armat pe sub masă. Bărbatul străin, pe care ţi-am spus că nu-l cunosc, a observat că se petrecea ceva necurat şi s-a ridicat de la masă, însă fără să-i prevină pe pilot şi pe Israel Hands. Când căpitanul a considerat că era pregătit, a suflat în lumânarea de pe masă şi-a aşezat

braţele cruciş şi a tras. Israel Hands a fost singura victimă, pilotul scăpând fără nici o zgârietură. Israel a încasat glonţul drept în rotulă, chestie care l-a lăsat infirm pe tot restul vieţii. Şi ce crezi, prietene Cass Long, că a spus ticălosul de fiu de căţea după isprava asta?

— N-am nici o idee!

— A zis că, dacă nu ar fi mai omorât din când în când pe câte unul din echipajul său, ar fi uitat cine le e stăpân.

Amintindu-şi de această întâmplare pe care o auzise povestită. Casca privi spre pupa, unde se afla Barbă-Neagră, admirând măcelul ca şi cum ar fi fost un spectacol şi privirile lor se întâlniră, în ochii bătrânului pirat citindu-se încântarea.

„La toţi dracii! îşi spuse Casca în gând. Te pomeneşti că ticălosul are de gând să mă avanseze!”

Casca băgă de seamă că toţi piraţii pe lângă care trecea îl priveau cu o oarecare curiozitate, care pe alocuri chiar semăna a respect. „Fir-ar să fie! Slavă Domnului ca habar n-au ce este în mintea mea!” îşi mai zise Casca.

Se opri lângă scara care ducea la puntea superioară de la pupa şi îşi spălă sângele de pe chip cu apa dintr-un butoi care se afla acolo, apoi se îndreptă spre cabina lui Barbă-Neagră.

Primul lucru pe care îl observă fu acela că, deşi nu era cazul să fie aleasă drept model de curăţenie, cabina căpitanului de piraţi era cu mult mai dichisită decât restul corăbiei.

Ceea ce nu înţelegea Casca era faptul că tot ce făcea bătrânul pirat era bine gândit dinainte şi făcea parte dintr-un plan. Nu-i vorba că ar fi fost cine ştie ce mobilă. Orice bordel din Londra era mai bine mobilat decât cabina lui Barbă-Neagră.

Cum nimic nu îl grăbea, Casca hotărî că era cazul să tragă de timp la maximum. Pe un birou de mahon, zări un jurnal de bord deschis. În joacă, întoarse câteva pagini. Nu era jurnalul de bord, era jurnalul personal al lui Barbă-Neagră.

Un paragraf îi atrase atenţia în mod deosebit:

„Ce mai zi! Romul s-a terminat cu desăvârşire. Toţi ticăloşii sunt oarecum treji. Oricum, mai treji decât îmi amintesc să-i fi văzut vreodată. Ca să nu mai zic de confuzia de la bord:

Rogues complotează împotriva mea şi îi tot dă înainte cu despărţirea. Aşa că nu aveam de ales şi a trebuit să pun ochii pe o pradă încărcată cu rom. Chestia asta îmi păstrează liniştea şi disciplina la bord. Cum se îmbată, totul este în regulă.”

— Ah!

Barbă-Neagră se afla în uşa cabinei, privindu-l pe Casca, mulţumit şi chiar încântat. Iar în spatele lui se aflau Israel Hands, ceilalţi ofiţeri ai lui Barbă-Neagră şi alţii, pe care Casca nu-i mai putea zări.

Toţi păreau foarte prietenoşi – cel mai prietenos dintre toţi fiind, bineînţeles, Barbă-Neagră – şi Casca începuse să se gândească la faptul că fusese chemat special pentru a fi răsplătit pentru vitejia sa în timpul încăierării.

Încă nu-l putea suferi pe Barbă-Neagră. La început, nu-şi dăduse seama care putea să fie adevăratul motiv, dar acum, văzându-l în cadrul uşii, cu chipul în parte luminat şi în parte umbrit, Casca îşi dădu seama care era motivul pentru care nu-l putea înghiţi.

Ticălosul bătrân era al naibii de păros. De fapt, Casca nu-şi amintea să fi cunoscut un bărbat care să fi avut o barbă la fel de stufoasă şi de lungă, care începea să-i crească imediat de sub ochi şi pe care o răsucise şi o legase cu panglici după moda perucilor Ramillies care erau în mare vogă la vremea respectivă – şi pe care Casca le considera făcute pentru nebuni. În orice caz, modul în care îşi legase Barbă-Neagră fundiţele, răsucindu-le pe după urechi, era o dovadă clară că şi lui îi plecase mintea la plimbare – cu atât mai mult cu cât toate erau de culoarea verde închis.

Dar, pe toţi dracii, chestia asta nu trebuia să-i întunece minţile! Doar principiul lui de viaţă fusese întotdeauna: „Trăieşte şi lasă-l şi pe celălalt să trăiască”!

Barbă-Neagră era îmbrăcat într-o redingotă neagră şi la brâu avea trei pistoale vârâte după curea, unul lângă altul. Până aici, nici o problemă. Dar o căciulă de blană! O căciulă dintr-o blană cu părul mare, stufos, soios ca vai de el! O căciulă de blană pe vremea aceea? Plus că în barbă mai avea două beţişoare aprinse, care fumegau încet, probabil în încercarea de a-i convinge pe toţi că era personificarea diavolului însuşi. Şi de ce să…

— Aşadar, jupâne Long, ai terminat să-mi judeci aspectul exterior?

Ochii întunecaţi ai bătrânului pirat îi aruncau priviri tăioase şi pline de răutate, iar lucrul acesta îl surprinse pe Casca. Tocmai era pe cale să îşi declare, lui însuşi, că Barbă-Neagră nu era suficient de inteligent să poată conduce o şleahtă de piraţi şi că McAdams pariase pe un cal şchiop la o cursă de viteză.

Barbă-Neagră păşi în cabină, urmat de ceilalţi şi arătă spre masa care se afla în faţa calei de rom, care era deschisă în acel moment.

— Şezi în capul mesei, jupâne Long! Avem mai multe chestiuni de lămurit. Mai întâi, este problema recompensei.

Ochii îi străluceau în lumina slabă a lămpii din tavanul destul de jos, care i se legăna chiar deasupra capului. Probabil că râdea, deşi Casca nu avea cum să fie sigur de acest lucru din cauză că piratul se afla chiar sub lampa care arunca umbre înşelătoare pe chipul său.

— Recompensa… repetă Barbă-Neagră. Pe ochii mei, eşti un luptător pe cinste!

Casca se aşeză în capul mesei şi ceilalţi luară loc pe laturi. Numai doi dintre ei, care nici nu păreau să fie ofiţeri, rămaseră în picioare şi nu se simţeau deloc în largul lor. Ceilalţi – adică, Israel Hands împreună cu doi ofiţeri – aveau figuri neutre, din care nu se putea înţelege nimic.

Ceva nu era în regulă. Casca se simţi brusc tensionat.

— Aşa… Consiliul acestei corăbii este oficial în sesiune. Aşa vreau eu şi blestemat să fie oricare ar zice altceva, mă auziţi? Aţi băgat la cap?

Unul dintre piraţi dădu să deschidă gura, dar o privire a lui Israel Hands îl împiedică să o facă.

Consiliul corăbiei? Pentru a recompensa pe cineva? Casca nu ştia prea mult despre piraţi, dar ceea ce se întâmpla nu i se părea deloc în regulă.

— În privinţa pasagerului Cass Long, în drum spre întâlnirea cu căpitanul Tarleton Duncan, s-a căzut de acord că a adus servicii excelente sub comanda mea şi trebuie să fie recompensat. E, sau nu e aşa?

— Aşa-i, sări repede Israel Hands.

— În lumea piraţilor, s-a remarcat şi s-a distins prin fapte de arme, cum să fiu al dracului că n-am mai văzut şi de aceea l-am avansat pe numitul Cass Long la gradul de căpitan. Sufletul său fie blestemat pe vecie dacă nu va fi vrednic de aceasta. Căpitan, ai auzit Cass Long? Dar nu pe această corabie!

Era evident că sub barba lui neagră necruţătorul pirat rânjea cu gura până la urechi, dar în ochii lui mai era ceva şi Casca nu reuşea să desluşească ce anume. Maliţiozitate?

— Atenţie, nenorociţilor! Piraţi! Hands! Să vină romul!

Urmă o îmbulzeală, fiecare înghesuindu-se cât mai în faţă să

îndeplinească ordinul căpitanului. Barbă-Neagră însă îşi păstrase locul pe scaun, aşteptând răbdător, cu ochii pe Casca.

Acesta auzi clinchetul sticlelor şi al paharelor în spatele lui şi pe urmă…

Pe urmă, nu mai auzi nimic.

*

* *

Când îşi recăpătă cunoştinţa, Casca descoperi că se afla în acelaşi scaun, dar de această dată era legat şi de mâini şi de picioare, strâns, cu funii groase şi cu un căluş în gură. Sabia sa se afla pe masă, dar ceva mai departe, astfel încât nu ar fi ajuns să pună mâna pe ea nici dacă nu ar fi fost legat, iar pistoalele lui se aflau în mâinile lui Barbă-Neagră, care se juca nepăsător cu ele.

Casca zări din nou în ochii căpitanului aceeaşi strălucire bizară.

— Ah! Mii de tunete şi de blesteme, domnilor! Spionul nostru şi-a venit în simţiri!

Se lăsă apoi pe spate, într-o postură care îl făcea să semene cu un avocat londonez, după cum se gândi Casca şi îi privi în parte pe toţi cei care se aflau în jurul mesei, cu o expresie de satisfacţie.

— Aha! Asta e! Acum, domnilor – membri ai consiliului – toată lumea e de acord cu mine?

— Şi încă cum!

Şi de această dată, cel care răspunse în numele tuturor fu Israel Hands.

Pe Casca începuse să-l cam doară capul după lovitura încasată, semn că îşi revenise cu totul din leşin. Era convins că fusese lovit în două locuri deodată. Probabil că doi dintre piraţi îl atacaseră pe la spate în acelaşi timp. Cu tocul pistoalelor? După cum îl durea, era mai mult ca sigur că fusese vorba despre ţăruşi de amarare. Dar asta conta prea puţin. Ceea ce îl interesa pe el cel mai mult era cine îl lovise. Pentru că era foarte hotărât ca, în cazul în care ar fi scăpat din situaţia în care se afla, să le scoată ticăloşilor pe nas loviturile.

Barbă-Neagră nu-şi lua ochii de la Casca şi strălucirea lor devenise rea.

— Ai ascultat discuţiile din cadrul consiliului, nu-i aşa, jupâne Long? Ai auzit mărturiile lui Johnson şi Short, aici prezenţi, nu-i aşa? După cum au declarat ei, noul guvernator din Bahamas şi-a

strecurat o iscoadă în Frăţia noastră, în lumea noastră, numai a piraţilor. Johnson te-a văzut cu ochii lui discutând cu un lacheu al guvernului britanic, ai auzit? Te-a văzut sau nu în golful Montego vorbind cu el? Haide, dă-i drumu', fiu de căţea şi ticălos nenorocit ce eşti! Iar Short te-a auzit cu urechile lui mărturisind că eşti o iscoadă ticăloasă! Ia fii atent la mine, Short! Ai auzit ce-am spus eu sau nu?

— Şi încă cum! răspunse micul pirat, scund cum îi era şi numele, care părea un iepure încolţit de o haită de lupi; vorbi însă hotărât şi fără să se bâlbâie.

— Aşa, auzi? Şi acum ce ai de spus, căpitane Long? întrebă Barbă-Neagră, aplecându-se înainte. Ia, atenţie la mine, ticăloşilor! Să auzim ce are de spus căpitanul Long, putrezi-i-ar oasele!

Lăsă pistoalele din mâini, pe care şi le făcu pâlnie la urechi.

— Ce se aude, domnilor? Ce spune? Aude careva ceva?

Piraţii rânjiră, neştiind ce să răspundă, apoi rânjetele le dispărură, văzând privirile dure şi reci cu care îi ţintuia Israel Hands.

— Nu aud nici o iotă, fir-aş al dracului să fiu! Tu, căpitane Hands?

— Nici pomeneală, căpitane!

— Da' voi, membri ai consiliului, aţi auzit careva ceva?

Tăcere.

— Atunci, să se consemneze că spionul, căpitanul Long, nu a avut nimic de spus în apărarea lui. În calitate de căpitan şi şef al acestui consiliu, voi pronunţa sentinţa. Unu, spun eu, pentru vina de a fi spion şi iscoadă, căpitanul Long va fi spânzurat de catarg. Doi, spun eu, sentinţa va fi comutată în debarcare pe o insulă pustie, datorită serviciului pe care l-a adus acestei corăbii şi mie, căpitanul ei, precum şi faptului, binecunoscut în rândurile piraţilor, că cel care comite o faptă cu totul şi cu totul josnică este îndreptăţit să fie distins cu o avansare într-un grad important – de-aia l-am avansat căpitan, de la bun început! Pe ochii mei! Dacă a-i iscodi pe bunii fraţi piraţi nu-i cea mai mare dovadă de ticăloşie, atunci nu ştiu care ar putea să fie! Şi trei, zic eu, până când va fi debarcat – ca şi atunci când va fi debarcat – căpitanul Cass Long va rămâne legat fedeleş şi nu va primi nici mâncare şi nici băutură până va fi lăsat pe un ţărm care ne va ieşi în cale: Că tot am ajuns la debarcare, tot eu zic că nici atunci nu va fi dezlegat, nu i se va scoate căluşul din gură, nu va primi

nici hrană, nici de băut şi nici un fel de armă sau muniţie. Şi toate astea, spun eu, pentru că aşa vreau eu, căpitanul Barbă-Neagră, ca să se ducă buhul!

Barbă-Neagră îşi încheie discursul rânjind şi ridicând din umeri către Casca.

CAPITOLUL 7

Două ore mai târziu, Casca se trezi aruncat din fundul calei corăbiei pe fundul unei bărci care îl duse pe malul unei insule, unde urma să fie părăsit. Avea în continuare mâinile şi picioarele legate şi căluşul nu-i mai fusese scos din gură de două zile, de când fusese imobilizat. Nu avea nici o idee ce insulă putea să fie cea spre care se îndreptau. Tot ceea ce reuşise să observe de la bordul corăbiei, de când îl scoseseră din cală şi până îl coborâseră în barcă, era că insula avea dealuri destul de joase şi era acoperită de o vegetaţie abundentă.

— În soare să-l lăsaţi, dar-ar toţi dracii! Băgaţi de seamă ce faceţi şi mişcaţi-vă repede, ticăloşi beţivi ce-mi sunteţi!

Ordinul acesta venise direct de la Barbă-Neagră. Singurul ofiţer de la bordul bărcii era boţmanul, un tip tăcut de felul lui, numai că de această dată era şi mai tăcut decât de obicei, datorită faptului că era cu mult prea beat ca să mai poată articula ceva inteligibil. Se mulţumea numai să stea tăcut şi să privească cu ochii îndobitociţi de băutură drept înainte, ceea ce nu înseamnă că ar fi văzut ceva. Casca zăcea la picioarele lui, astfel încât figura de beţiv a boţmanului era singurul lucru pe care îl putea zări. Spre deosebire de majoritatea piraţilor, boţmanul era slab-uscat, numai pielea şi osul şi părea veşnic nemâncat. Oricum, nu acorda nici un pic de atenţie victimei sale.

Vâslele loveau ritmic apa, iar Casca simţea vibraţiile bărcii alunecând printre valurile mici. Nici unul dintre piraţi nu spunea nimic. Instinctul îl făcu să creadă că era vorba despre o teamă profundă pe care o încercau cu toţii. Dar nu avea nici un sens! Dar de ce să-i fi fost cuiva teamă de o insulă pustie?

În ceea ce-l privea, Casca simţea cum ura lui împotriva lui Barbă-Neagră începea să capete nuanţe ceva mai clare: se simţea stăpânit din ce în ce mai tare de dorinţa nestăvilită de a-i stâlci mutra. Oricum, modul în care fusese lucrat de Barbă-Neagră şi de oamenii lui i se părea a fi cât se poate de vicios. Se simţea ca şi cum nenorocitul de bărbos şi-ar fi bătut joc tot timpul de el. La fel cum pisica se joacă cu şoarecele – lăsând

impresia că nu o interesează nimic altceva decât joaca, şoarecele neavând altă importanţă în ceea ce o priveşte. Improvizaţia aceea penibilă – şi nereuşită, de altfel – de judecată fusese cu totul altceva şi pe undeva îl înţelegea pe Barbă-Neagră, pentru că era genul de ticălos gelos pe succesele altuia. Extrem de gelos! Dar insula aceea care îşi făcuse apariţia la orizont la numai două ore după caricatura de judecată... „La toţi dracii!” Lucrul acesta nu putea să însemne nimic altceva decât că Barbă-Neagră plănuise totul de la bun început! Fie că avea legătură cu Tarleton Duncan şi Casca habar n-avea de acest aranjament, fie că era modul dubios în care judeca Barbă-Neagră, fapt pe deplin explicabil dacă îi cunoşteai felul întortocheat şi ticălos de a fi. Dar deja nu mai conta. Cumva – nu ştia cum, dar faptul era ca şi împlinit – avea să egaleze scorul.

Singura problemă a lui Casca, pe moment, era aceea că nu prea vedea în ce mod ar fi putut să facă acest lucru.

Barca ajunse la mal. Piraţii săriră în apă şi o împinseră pe nisip atât cât să nu fie trasă înspre larg. În tăcere – care începuse să-l calce pe nervi pe Casca – îl luară din barcă şi începură să-l târască pe plajă, nu prea departe de locul în care ajungeau valurile şi îl sprijiniră de o stâncă scăldată de soare. Piatra dură îl ardea pe spinare. Îl aşezaseră cu faţa spre mare.

Vedea foarte clar în faţa ochilor corabia piraţilor plutind liniştită în apele ceva mai adânci din larg şi i se păru că îl zăreşte pe Barbă-Neagră urmărindu-l cu un ochean.

— Haideţi s-o ştergem dracului de aici!

Piratul care rostise aceste cuvinte avea o expresie de adâncă îngrijorare întipărită pe chip şi Casca îşi dădu seama că, realmente, omului nu-i convenea să mai rămână pe acea insulă nici o secundă mai mult decât fusese absolut necesar. Oricum, acestea au fost primele cuvinte pe care le-a rostit vreunul dintre piraţi după ce au ajuns la ţărm şi fuseseră suficiente pentru a-i alunga pe toţi ceilalţi către barcă, pe care o împinseră în larg, după care săriră în ea şi începură să vâslească cu râvnă către corabie. De fapt, fuseseră atât de grăbiţi, încât unuia îi scăpase o monedă, pe care acesta o avea în coburul pistolului şi care aterizase în legătura de la gâtul lui Casca.

Dar de ce se grăbeau în aşa hal? „La toţi dracii! îşi spuse Casca. Pesemne m-am nimerit de data asta într-o adunătură de nebuni de legat!”

Soarele începuse deja să îl deranjeze. Probabil că asta

avusese şi Barbă-Neagră în vedere: să-l lase să se coacă de viu la soare… Şi totuşi…

Fusese legat cu funii de la bordul corăbiei date cu catran. Căldura soarelui putea să înmoaie catranul – plus că piraţii care îl legaseră nu făcuseră treaba chiar foarte temeinic, câteva dintre legături fiind lăsate destul de lejere.

Casca văzu barca ajungând la corabie şi apoi ridicată la bordul acesteia. Pânzele fură apoi desfăşurate în vânt, umflându-se imediat şi astfel *Răzbunarea Reginei* ieşi în larg. Casca îşi făcu socoteala ca ar fi putut reuşi să se dezlege înainte ca aceasta să ajungă dincolo de orizont, de unde Barbă-Neagră nu l-ar fi mai putut spiona cu ocheanul. În cele din urmă, se consolă ca gândul că nu era cine ştie ce nenorocire – bineînţeles, cu excepţia faptului că trebuia să-şi amâne din nou călătoria spre America.

Începu să-şi mişte mâinile şi simţi cum funia cu care era legat se slăbea tot mai mult. Rezolvase, deci, problema eliberării, dar mai trebuia să stabilească în ce fel ar fi putut să părăsească insula. Casca îşi spuse însă că întotdeauna este bine să faci lucrurile la timpul lor.

Ceea ce îl îngrijora cu adevărat era faptul că oamenii lui Barbă-Neagră păreau foarte înfricoşaţi de insula aceea. Dar nu avea timp să se gândească la aşa ceva deocamdată. Şi, în definitiv, ce ar fi putut să i se întâmple pe o insulă pustie?

Numai că nu ştia că insula era departe de a fi cu adevărat pustie.

*

* *

Şase perechi de ochi întunecaţi îl urmăreau de la distanţă.

Ochii a şase oameni. Şase spanioli…

Insula pe care Barbă-Neagră îl părăsise pe Casca era o mică întindere de uscat din Arhipelagul Caraibelor. De fapt, era vârful unui vulcan stins – dar nici unul dintre oamenii care se aflau pe ea nu avea habar de acest lucru. Iar Casca cu atât mai puţin.

Oricum, insula aceasta nu apărea pe nici una dintre hărţile Amiralităţii. Şi nici pe altele. În schimb, poziţia ei era foarte bine cunoscută de vreo câţiva căpitani de piraţi şi spanioli şi din Frăţia căpitanului Barbă-Neagră.

De o bună bucată de vreme, căpitanii piraţilor spanioli îşi exilau mateloţii răzvrătiţi pe această insulă. De-a lungul timpului, numeroşi inşi fuseseră părăsiţi aici, dar în cele din urmă nu rezistaseră prea mulţi, numărul supravieţuitorilor fiind destul de

mic.

Şi căpitănii Frăţiei îşi exilau marinarii răsculaţi pe această insulă.

Şi, din moment ce erau duşmani pe mare, rămâneau duşmani şi pe uscat. Astfel se face că, atunci când Casca fu debarcat, pe insulă mai existau încă treisprezece spanioli şi cincisprezece proscrişi ai Frăţiei, care se organizaseră în două tabere care luptau una împotriva celeilalte. Iar pentru că nu aveau nici săbii şi nici alte arme, erau obligaţi să lupte cu bâte şi cu pietre. Mai reuşiseră, de asemenea, să-şi construiască nişte arcuri rudimentare din crengile şi scoarţa unor arbori, care nu erau totuşi foarte potrivite scopurilor pentru care fuseseră realizate şi suliţe din lemn, ascuţite la un capăt, pe care încercau să le facă mai dure arzându-le în foc. Pentru că nu aveau arme suficient de bune, nu reuşeau să se omoare între ei cu prea mult spor, dar, având timp la dispoziţie după placul inimii, ambele tabere reuşiseră să omoare câţiva duşmani.

Pe de altă parte, era foarte util să descoperi unul din tabăra duşmană de-abia debarcat, pentru că, fiind lipsit de apărare, era mult mai uşor de ucis. Cei şase spanioli, la adăpostul vegetaţiei tropicale de la liziera pădurii, nu aveau nici o intenţie să rateze ocazia care li se oferise. Oamenii Frăţiei ştiau lucrul acesta cu siguranţă, îşi stabiliseră tabăra de partea cealaltă a insulei, unde erau ţintuiţi de tirul săgeţilor spaniole, nu suficient de puternic pentru a fi mortal, dar suficient pentru a-i ţine la distanţă de jumătatea pe care spaniolii şi-o aleseseră să le găzduiască propria tabără. Cei şase erau pregătiţi să-şi ofere satisfacţia de a-l ucide pe unul dintre oamenii Frăţiei. Iar pentru că viaţa pe insulă era cât se poate de plictisitoare – aveau suficiente fructe care să le potolească foamea, dar nimic altceva de făcut – ocazia de a omorî pe cineva constituia o variaţie foarte dragă inimilor lor în monotonia zilnică.

Şeful spaniolilor – cu titlu provizoriu, desigur, pentru că în rândurile lor nu domnea nici un fel de disciplină – urmări mult timp corabia care se îndrepta spre orizont, pentru a se asigura că nu avea să se mai întoarcă, apoi le făcu semn oamenilor săi. Aceştia ieşiră din ascunzătoare, însă se opriră la un semn al şefului lor, care îl indica pe Casca.

Acesta din urmă nu-şi dăduse seama că avea companie şi era foarte ocupat să se elibereze din strânsoarea funiilor. Reuşea să avanseze în încercările sale, dar destul de încet. Spaniolii

începură să-l urmărească şi lucrul acesta păru să le ofere o oarecare distracţie. Ce mai contau câteva minute, pentru că oricum aveau de gând să-l omoare! Măcar li se oferea un spectacol gratuit. Toţi cei şase se ghemuiră pe nisip şi, rânjind, aşteptau să-l vadă reuşind să se elibereze sau renunţând.

Lui Casca îi trebui aproape un sfert de ceas, dar în cele din urmă reuşi să se dezlege. O dată eliberat, îşi frecă încheieturile amorţite şi însângerate şi bătu din picioare, ca să şi le dezmorţească şi pe ele. În cele din urmă, îşi scoase căluşul din gură şi apoi se întoarse cu spatele la mare.

Când îl văzură întorcându-se, cei şase spanioli săriră în picioare, cu bâtele pregătite.

Casca rămase privindu-i fără să-i vină să creadă.

— Englezoi împuţit, fiu de căţea ce-mi eşti! zise şeful spaniolilor în chip de urare de bun găsit. Ticălos! Scursură! Lepădătură!

Spaniolul nu dădea dovadă de o imaginaţie bogată, iar referirile lui la familia lui Casca erau departe de a avea ceva original în ele. Iar pentru Casca cu atât mai puţin nu reprezentau mare lucru, prostituatele din bordelurile de la Londra descurcându-se cu mult mai bine. Zâmbi, dar acest gest al său avu darul să-i înfurie şi mai rău pe spanioli, care începură cu toţii să-i strige tot felul de măscări şi să-şi agite bâtele în direcţia lui.

Casca izbucni de-a dreptul în râs.

După ce avusese de-a face cu sucitul de Barbă-Neagră, era o adevărată plăcere pentru el să aibă de-a face din nou cu oameni perfect normali – chiar dacă aceştia erau gata să-l omoare în orice clipă – iar lucrul acesta îi dădu un fior de plăcere.

— Pe sângele Preasfintei Fecioare! zise el în limba spaniolă. Adunătură de nenorociţi, reprezentaţi cel mai bun lucru care a putut să mi se întâmple de o bună bucată de vreme!

— *Que!* Vorbeşti spaniola, englezule? întrebă şeful, vădit pus în încurcătură.

Spaniola? Pentru Casca nu era vorba decât despre latina vulgară. Nu se avântă în explicaţii de care banda de tâlhari înrăiţi, oricum, nu avea nici o nevoie şi se mulţumi să zâmbească.

Spaniolii începură să ezite şi să dea înapoi, certându-se între ei. Rezultatul parlamentărilor dintre ei fu acela că, aşa cum se hotărâse, venind de pe corabia lui Barbă-Neagră, nu putea să fie decât englez.

Deşi îi trebui un timp, Casca reuşi să-i convingă pe spanioli că era mai valoros ca aliat decât ca vânat, dar, o dată stabilit acest lucru, mai rămânea de rezolvat încă o problemă.

— Ajută-ne să luptăm împotriva englezilor! Cu tine ar trebui să fim în stare să le scoatem untura pe nas! îi propuse şeful spaniolilor.

— Englezi? Care englezi? întrebă Casca, derutat.

— Cei care se află pe partea cealaltă a insulei!

— Vreţi să spuneţi că nu sunteţi singurii oameni de pe această insulă?

— *Pero, no, mi amigo!* zise spaniolul şi începu să-i explice lui Casca despre tâlharii englezi care fuseseră debarcaţi şi ei pe insula lor, de către corăbiile Frăţiei, precum şi despre războiul permanent dintre cele două tabere.

Casca îl privi pe el şi pe ceilalţi cinci. Toţi erau îmbrăcaţi în zdrenţe şi erau slabi, numai pielea şi osul. Nu ştia mai nimic despre insulele acelea, dar începea să fie convins că se găseau fructe din belşug, dar nimic în afară de ele. Şi, chiar dacă ar fi existat, tâlharii erau prea ocupaţi să se vâneze între ei, pentru a mai avea timp să vâneze animale sălbatice.

— Câţi?

— *Que!*

— Voi. Spaniolii. Câţi sunteţi? Şi ceilalţi.

— Ah…

Spaniolul începu să numere pe degete.

Dar unul dintre piraţi, unul tânăr, cu o barbă rară, i-o luă înainte:

— Douăzeci şi opt. Cu tine, douăzeci şi nouă.

Douăzeci şi nouă de oameni. Casca rămase cu ochii pironiţi în largul oceanului albastru.

— Ce-ai văzut? îl întrebară spaniolii circumspecţi.

— Nimic. Mă gândeam cum să scăpăm cu toţii de aici, spuse Casca cu o voce adâncă.

Douăzeci şi nouă de oameni. Asta însemna două lucruri. Primul: o mulţime de corăbii de piraţi trăgeau la ţărmurile acelea ca să-şi debarce răsculaţii şi revoltaţii, fie ei din Frăţie sau spanioli. Al doilea: douăzeci şi nouă de oameni formau un echipaj suficient de mare pentru manevrarea unei corăbii capturate…

Se întoarse la spaniolii care stăteau tăcuţi în spatele său şi le spuse ce-i trecuse prin minte.

— Nu! Nu are cum să meargă! Nu o să facem niciodată pace

cu câinii de englezi!

— Treaba voastră! zise Casca, ridicând din umeri. Dar eu o să-mi văd de treburile mele.

— Nu!

Odată cu acest strigăt, spaniolii ridicară bâtele, amenințători.

— Pe toți dracii! mornăi Casca, făcând în același timp o mișcare scurtă înainte și la dreapta.

Învățase manevra aceasta de multă vreme, de la un vechi prieten venit de pe tărâmurile țării Chin. Șeful piraților nu mai știu nimic, decât că primise o lovitură joasă, foarte joasă, sub abdomen, care îl făcu să-și piardă complet interesul pentru ceea ce se întâmpla pe moment în jurul lui. Casca nu se zgârci cu loviturile. După ce îl liniști pe șef, mai împărți câteva lovituri unui pirat mai în vârstă, bărbos. Apoi se răsuci și lovi în cine se nimeri și mai repetă manevra de câteva ori.

Spaniolii erau toți înarmați cu bâte, dar Casca știa să lupte și cu mâinile libere și agilitatea sa îi depășea cu mult pe pirați. „La dracu'! își zise Casca. Nici unul dintre ei nu ar fi rezistat nici cinci secunde într-o arenă printre gladiatori." În jumătate din acest răstimp, reușise deja să-i culce la pământ pe cinci dintre ei, în timp ce al șaselea dădea înapoi. Acesta era spaniolul cel tânăr cu câteva fire de păr pe post de barbă, care rămăsese în picioare și cu bâta în mână. Prea speriat de ceea ce văzuse petrecându-se cu viteza fulgerului sub ochii săi, tânărul nu făcea nici o mișcare – nu părea să se teamă, dar în ochii lui Casca citi o anumită reținere, ca atunci când te afli în fața unei forțe care știi prea bine că te depășește, cu care nu-ți vine să îți încerci puterile, dar nici nu te temi dacă ar trebui să o faci, totuși.

Casca nu se obosi să ridice vreuna dintre bâtele care zăceau aruncate care încotro pe stânca pe care se aflau, la limita cu nisipul plajei. Și el avea o strălucire ciudată în priviri și îl urmărea încordat pe tânăr.

— Ai înțeles ce vreau să spun? zise Casca în spaniolă, însă fără să încerce să se apropie de tânăr.

— *Si.*

Casca îi aruncă o privire șefului.

— Ne-am înțeles?

— Ah…

— Uite care-i treaba, nenorocitule: puteam să-ți sparg capul ca pe o nucă și să-ți împrăștii creierul cât o boabă de fasole peste tot prin nisipul de pe insula asta uitată de lume. Numai să fi vrut

şi nu mai existai în clipa asta. Şi lucrul acesta este valabil şi pentru voi ceilalţi, adunătură de netrebnici! Dar nu am făcut-o, pentru că avem nevoie unul de celălalt, fii de căţele! Avem nevoie unii de ceilalţi ca să putem pune mâna pe prima corabie care acostează în dreptul acestor ţărmuri.

— Dar nu avem săbii, arme…

— Şi? Cu douăzeci şi nouă de oameni, pot să pun mâna pe orice barcă ar trage la mal.

Ceea ce nu era întru totul adevărat, dar, chiar dacă el ştia acest lucru, în urechile spaniolilor lucrul acesta păru de la sine înţeles după ce văzuseră ce se întâmplase în faţa ochilor lor.

*

* *

Spaniolii lui Casca – începuse să îi considere mercenarii lui – îl conduseră dincolo de dealuri, spre cealaltă parte a insulei. Drumul dură cea mai bună parte a nopţii, sub o lună plină, care le lumina cărarea, ajutându-i foarte bine, iar spaniolii nu dădură nici un semn că s-ar fi temut de vreo ambuscadă a piraţilor Frăţiei.

— Fortul! îi explică piratul cel tânăr când Casca îl întrebă.

— Fort?

— *Si!*

Mergeau de-a lungul unei cărări bătătorite, care şerpuia pe sub copacii destul de rari pentru o pădure tropicală, iar luna îi însoţi tot drumul. Casca se gândi la dealurile pe care le bătuse şi el pe vremea când era chiar mai tânăr decât spaniolul care începuse să-i placă. Era ceva în felul lui de a fi care îi plăcea lui Casca. Ceva ce nu aveau ceilalţi piraţi. Chiar se întrebă de mai multe ori ce crimă ar fi putut comite un tânăr ca acela pentru a justifica debarcarea pe această insulă a nelegiuiţilor. Auzise că exista obiceiul printre piraţi să nu-i ucidă pe pasagerii capturaţi odată cu corăbiile pe care le atacau, aceştia fiind debarcaţi pe insule pustii şi lăsaţi să se descurce cum puteau. Casca presupunea că aşa ceva se întâmplase şi cu acest tânăr.

Julio, pe numele lui, originar din Catalonia, îi dădu lui Casca explicaţii despre fort şi despre relaţiile dintre spanioli şi englezi. Era exact ceea ce se aşteptase şi el să audă. Nu se înţelegeau unii cu alţii nici cât negrul de sub unghie.

În privinţa fortului, nimeni nu mai ştia cine îl ridicase prima oară. Deşi erau cu toţii foarte curioşi să o afle, pentru că indiferent cine ar fi făcut-o, ar fi avut nevoie de topoare şi de

ferăstraie. Iar în momentul acela, o asemenea armă ar fi însemnat asigurarea controlului asupra întregii insule.

Fapt este că nişte necunoscuţi, probabil aflaţi în aceeaşi situaţie ca şi ei, construiseră un fort în jurul unui izvor cu apă rece, în partea de est a insulei. Iar cei care stăpâneau fortul puteau să se considere salvaţi, deoarece perioadele de secetă, când nu ploua cu zilele, erau destul de dese. După câte se părea, fortul ajunsese să fie în stăpânirea englezilor pentru moment, sau cel puţin al piraţilor debarcaţi de pe corăbiile Frăţiei.

Zorii abia înroşiseră orizontul la răsărit, când Casca şi grupul lui ajunseră la fort şi se ascunseră la câteva sute de metri de el. Fortul în sine nu era mare lucru. De la distanţă, părea mai degrabă o îngrămădeală de buşteni arşi de soare.

Casca ieşi din ascunzătoare. Ţinea o zdreanţă de culoare albă – sau foarte aproape de această culoare – pe care o rupsese din jurul gulerului cămăşii lui, pe care o legase de un băţ, obţinând astfel ceva care se asemăna oarecum cu un steag alb.

Fu întâmpinat de o mulţime de bolovani aruncaţi din spatele parapetului fortului. Spre fericirea lui, cei care îi aruncaseră nu erau ochitori prea buni.

— Terminaţi cu tâmpeniile astea! le strigă el în engleză şi continuă să se apropie.

Cuvintele pe care le rostise în limba engleză îl ajutară să intre. Văzut dinăuntru, fortul era şi mai dezolant decât dinafară, pentru că nu exista nici un acoperiş care să-i ferească pe apărători de ploaie sau de soare. Proscrişii Frăţiei era copii fidele ale proscrişilor spanioli, poate cu excepţia faptului că aveau un lider, unul adevărat, un scoţian uriaş, cu un singur braţ.

Casca trebuia să-şi dea capul pe spate ca să-l poată privi în ochi şi lucrul acesta nu îl făcu să se simtă mai bine.

— Nu mai ştiţi ce înseamnă un steag alb? întrebă el pe un ton destul de răstit, încercând să-şi compenseze astfel handicapul de înălţime.

— Ba, să zicem că da!

— Şi, atunci, de…

Casca nu mai apucă să-şi termine propoziţia. Fusese mult prea încrezător. Nepermis de încrezător. Şi situaţia aceasta fu rezolvată printr-o lovitură în ceafa, indiferent cine şi cu ce i-ar fi aplicat-o.

Ultimul lucru pe care îl zări fu zâmbetul batjocoritor de pe chipul scoţianului cu un singur braţ.

CAPITOLUL 8

Când îşi reveni, Casca descoperi că fusese legat cu mâinile la spate cu nişte curmei de viţă-de-vie şi aruncat apoi la peretele de buşteni al fortului. Îşi privi picioarele şi constată că şi acestea erau legate fedeleş. Legăturile nu păreau să fie cine ştie cât de rezistente şi se gândi că ar fi trebuit să fie capabil să se elibereze una-două. Îşi încordă braţele, încercând să le desfacă şi să slăbească astfel legăturile.

Numai că acestea erau mai rezistente decât crezuse el la început. Nu reuşi să le slăbească nici un pic şi acest fapt îl făcu să renunţe să mai încerce să le rupă. Pipăi cu degetele, atât cât reuşi, buştenii din spatele său, căutând o muchie cât de cât ascuţită pe care ar fi putut să-şi frece legăturile ca să le slăbească. Iarăşi nici o şansă. Buştenii erau netezi şi alunecoşi ca marmura.

Proscrişii Frăţiei nici măcar nu se mai obosiseră să îi pună căluş în gură. De fapt, păreau să fi uitat cu totul de el – îl legaseră fedeleş, îl aruncaseră deoparte şi îşi luaseră complet gândul de la el. „A dracului încurcătură!” îşi zise Casca în gând. Mai fusese el în situaţii-limită în nenumăratele aventuri prin care trecuse şi de fiecare dată reuşise să scape cumva. Dar nu-şi amintea nici o ocazie în care să fi fost uitat cu desăvârşire.

Îi privi pe piraţi, încercând să ghicească cine ar fi putut fi cel care îl lovise, numai că, pur şi simplu, nu avea cum să-şi dea seama. Ceea ce nu constituia o adevărată problemă din punctul său de vedere, pentru că se simţea pornit împotriva tuturor celor care se aflau în fort.

Scoţianul cu un singur braţ dispăruse cu desăvârşire. Ca şi alţi şase dintre cei care ar fi trebuit să fie acolo – cei care se aflaseră în orice caz în fort atunci când venise el cu steagul alb. Spaţiul mic al fortului îi păruse atunci destul de înghesuit, cu toţi cei cincisprezece bandiţi proscrişi ai Frăţiei adunaţi acolo. Acum nu mai văzu decât opt. Făcuseră oare vreun fel de înţelegere separată cu spaniolii? Dar chiar când se gândea la această posibilitate, destul de puţin probabilă, având în vedere duşmănia

care îi despărţise atâta timp – ceea ce nu însemna că nu exista o şansă, fie ea cât de mică, de cădere la pace – auzi din spatele peretelui din buşteni o înjurătură în limba spaniolă, urmată de o ploaie de pietre. Piraţii Frăţiei nu-i acordară nici o atenţie. Erau adunaţi în cerc în jurul unei pietre mari de care loveau ceva. Privind cu atenţie, Casca îşi dădu seama că era vorba despre nuci de cocos. Tâlharii îşi luau micul dejun.

Dar, totuşi, unde dispăruseră ceilalţi? Şi, dacă ieşiseră din fort, cum reuşiseră să se strecoare nevăzuţi pe lângă spanioli? Privi din nou roată împrejur. De fapt, fortul era o îngrăditură construită din buşteni de pe care fuseseră curăţate crengile mai groase. Fără prea mare grijă, astfel încât între trunchiuri rămăseseră spaţii destul de serioase, care fuseseră înfundate cu ramuri şi pietre – dovadă a faptului că cei care construiseră fortul acela, indiferent cine ar fi fost ei, nu avuseseră nici topoare, nici ferăstraie şi nici alte unelte. La capetele buştenilor, erau urme de foc. Deci, acesta fusese modul în care reuşiseră să doboare copacii: făcuseră focul în jurul tulpinii şi aşteptaseră până când aceştia căzură la pământ. Lui Casca i se păru că toată strădania celor care făcuseră acest lucru era disproporţionată şi inutilă. Pe de altă parte, dacă înaintaşii acelor oameni avuseseră răbdarea să procedeze în acest fel, probabil că şi ei puteau să ia cu asalt prima corabie care şi-ar fi făcut apariţia.

Dar, mai întâi, trebuia să se elibereze.

Încă nu-şi dăduse seama unde ar fi putut dispărea ceilalţi tâlhari. Dar, deodată, amintiri vechi, pe care le credea de mult uitate, începură să-i revină în memorie. Amintiri de pe tărâmurile unde viaţa de soldat îl purtase. Amintirea stânelor pe care le văzuse odată, demult de tot.

Trebuia să fie…

Ah! Da! Aşa şi era!

Izvorul nu era chiar în centrul împrejmuirii, ci mai într-o parte, unde se găsea un maldăr de liane îngrămădite peste peretele fortului. Firul apei ieşea din pământ pe sub o stâncă peste care se vedea cum cursese lava incandescentă, odată, demult. Chiar şi buştenii erau astfel aşezaţi încât să urmărească conturul accidentat, în pantă abruptă, al peretelui de piatră. Casca mai auzise la viaţa lui destule poveşti şi nu era deloc convins că era posibil ca într-o insulă din Arhipelagul. Caraibelor să existe peşteri. Şi cu toate acestea…

„Pe toţi dracii!” îşi zise el. Nu era cine ştie ce peşteră, mai

curând un fel de tunel săpat în stâncă, ceva mai încăpător decât i-ar fi trebuit unui om ca să se poată strecura înăuntru. Intrarea era acoperită parţial cu crengi şi pietre, dar se putea observa cu ochiul liber pe sol că crengile fuseseră mişcate în repetate rânduri pentru a permite accesul şi ieşirea din ascunzătoare. Şi dacă această peşteră semăna cu altele pe care le mai văzuse Casca în drumurile lui, atunci tunelul de la intrare trebuia să se lărgească. Era o imensă bulă de aer care rămăsese în lavă la ultima erupţie a vulcanului, cu multe mii de ani în urmă. Şi undeva, în pădurea dimprejur, pe coasta dealului, trebuia să mai existe o deschidere astupată de pământ. O cale de scăpare. Dar cum de nu ştiau spaniolii nimic despre asta? Toată povestea începuse să-l plictisească. Contase pe faptul că spaniolii ar fi fost mai inteligenţi. Dar, nici el nu fusese cine ştie cât de inteligent când se lăsase păcălit de tâlharii Frăţiei.

— Căpitane Long! se auzi o voce din afara împrejmuirii, atât de slabă, încât şi el abia o auzi.

Cuvintele acestea fuseseră rostite în limba spaniolă. Julio!

Tot ceea ce putea să facă era să-şi frece legătura de la mâini de buşteanul din spatele său.

— *Silencio, senor!*

De această dată, şoaptele fură cu puţin mai înalte decât o respiraţie. Casca simţi degetele spaniolului strecurându-se prin spaţiul dintre buştenii de care stătea rezemat, pipăindu-i încheieturile mâinilor şi legătura rudimentară din curmei de viţă. Casca privi cu interes modul în care erau aşezate trunchiurile care alcătuiau peretele fortului. Într-adevăr, între trunchiuri se aflau spaţii destul de mari, dar avu îndoieli serioase că băiatul ar fi putut reuşi să îşi strecoare mâinile printre ele şi să-i desfacă nodul. Simţi apoi că pipăiala încetase.

— *Un momento!*

De această dată, şoaptele se auziră ceva mai tare şi Casca fu îngrijorat că băiatul ar fi putut să devină prea încrezător şi să se dea de gol singur. În plus, cum reuşise el să se strecoare, în plină zi, fără să fie observat de piraţii proscrişi ai Frăţiei? Şi cum de ştiuse unde să-l găsească?

Casca începu să transpire.

Simţi din nou degetele strecurându-se printre trunchiurile din care era format peretele fortului improvizat, iar apoi un obiect rece şi dur îi atinse în acelaşi timp ambele încheieturi. Un cuţit? Oare să fi fost posibil ca vreunul dintre proscrişii spanioli să aibă

un cuţit asupra lui? Lucirea metalică pe care i se păruse că o zărise pe pieptul unuia dintre piraţii spanioli să fi fost oare mânerul unui pumnal?

Simţi o mişcare de frecare pe fibrele vegetale care îi legau mâinile la spate. Era evident că Julio încerca să-i taie legăturile. Chiar în acel moment, unul dintre piraţii care stăteau cu faţa spre el, îl pironi cu privirile, iar Casca simţi instinctiv că omul simţise că se petrecea ceva. Încercă să-i întoarcă privirea, fixându-l şi el cu o privire goală, iar cu această ocazie văzu că piratul ţinea în mână o bucată de piatră de culoare neagră, cu siguranţă o bucată de rocă vulcanică, cu luciri sticloase. Pe când Casca îl urmărea cu privirea, piratul se folosi de bucata de rocă pentru a tăia un miez de nucă de cocos, pe care şi-l îndesă în gură.

Deci, asta folosea şi Julio probabil, se gândi el – o bucată de rocă de stâncă vulcanică, având probabil o muchie ascuţită. Cu aşa ceva încerca spaniolul să-i taie legăturile care îi imobilizau mâinile. Dar oare nu i-ar fi trebuit prea mult timp pentru a reuşi?

Casca observă apoi că, dimpotrivă, piatra avea muchia ascuţită ca oţelul şi tăia cu spor fibrele vegetale uscate şi îşi aminti chiar că văzuse bărbaţi bărbierindu-se cu aceste roci. În ritmul cu care se mişca Julio, Casca presupuse că nu avea să dureze mult până când mâinile aveau să-i fie iarăşi libere. Bineînţeles, mai rămânea problema legăturilor de la picioare, dar nu avea rost să-şi facă gânduri pentru asta: toate la vremea lor. Între timp, nu se putu abţine să nu se întrebe de ce nu-şi construiseră proscrişii arme mai bune devreme ce pe insulă exista acea rocă numai bună pentru aşa ceva. Şi singura explicaţie viabilă pe care o găsi fu aceea că proscrişii nu erau în mod obligatoriu cei mai inteligenţi oameni de pe pământ. Dar nici această explicaţie nu ţinea. Cum rămânea cu Julio? Puştiul i se păruse a fi inteligent de când îl văzuse prima dată, dar nu putea să fie aceasta singura explicaţie.

„La toţi dracii! îşi zise Casca. Iar am început să-mi pierd vremea gândindu-mă la toate prostiile! Nu mă învăţ minte, pur şi simplu, că de fiecare dată când mă las dus pe gânduri mă trezesc cu fundul în câte o porcărie!” îşi dădu seama că trebuia să-şi golească vezica, dar nu putea să facă aşa ceva în viitorul previzibil. Aruncă o privire rapidă înjur, să vadă dacă nu avea la îndemână vreo bucată de rocă de care să se poată folosi pentru a-şi tăia legăturile din jurul gleznelor. Nici pomeneală de aşa ceva. Erau, în schimb, vreo câteva bâte, destul de aproape de el,

dar, în afara lor, nici un alt obiect care să-l fi ajutat să se elibereze. „La toţi dracii!” Bâtele acelea nu aveau cum să-i fie de folos atâta vreme cât mai avea încă gleznele imobilizate.

Exact când ajunse la această concluzie, simţi cum îi alunecă legăturile din jurul încheieturilor mâinilor. Avea braţele libere acum, dar asta era tot ce putuse să facă Julio pentru el. Sau aproape totul, pentru că simţi în palmă bucata de rocă, încălzită din cauza frecării şi de la strânsoarea puştiului. Iată că, în sfârşit, avea şi el o armă, iar lucrul acesta nu era deloc de neglijat, chiar dacă nu putea să facă mare lucru cu ea.

În acel moment, crengile care acoperiseră intrarea în peştera secretă fură date la o parte şi îşi făcu apariţia scoţianul cel uriaş, cu un singur braţ, urmat de patru dintre oamenii lui.

*

* *

Dincolo de împrejmuire, după ce îl eliberase pe Casca, Julio se trezi într-o situaţie cât se poate de dificilă.

Ajunsese lângă peretele fortului, târându-se prin iarba care acoperea limba de teren descoperit de la liziera pădurii şi care era cufundată în umbră la primele ore ale dimineţii. Îl descoperise pe Casca după miros – străinul cu faţa adânc brăzdată de o cicatrice urâtă fusese debarcat foarte de curând şi hainele lui mai miroseau a tot felul de lucruri care nu puteau fi găsite pe insulă: fum de tutun, rom şi catran. Nu-i fusese deloc greu să-l găsească în spatele peretelui din trunchiuri de copaci şi Julio se simţi foarte mândru de el şi de nasul lui. De asemenea, se simţea foarte mândru că luase cu el bucata de rocă ascuţită, cu care reuşise să-i taie legăturile lui Casca.

Dar acum se trezise şi el prins în cursă. Soarele se ridicase sus pe cer. Nu mai era nici o urmă de umbră în care să se ascundă, cel puţin nu până după amiaza.

Se ghemui la baza peretelui, gândindu-se că îl păştea o lungă aşteptare.

*

* *

— Cine dracu’ mai eşti şi tu?

Ciungul se aplecase deasupra lui Casca, având grijă însă să nu se apropie prea mult – sau mai mult decât era absolut necesar pentru a fi în siguranţă. Scoţianul avea ochi negri ca smoala şi strălucitori sub sprâncenele dese şi mari. Lui Casca întreaga lui fiinţă îi inspira o profundă nesiguranţă şi permanentă suspiciune.

Continuă să-l urmărească îndeaproape. Toată fiinţa uriaşului îl încredinţă că avea de-a face cu un tip care căuta zâzanie şi nod în papură celorlalţi – eventual, celor pe care îi simţea inferiori lui. Nu era greu să-ţi dai seama cam care puteau să fie motivele care făcuseră să fie debarcat pe insulă.

— Ţi-am pus o întrebare, ticălosule! Cine eşti?

Deşi scoţianul cu un singur braţ nu ar fi crezut, întrebarea era mai grea decât presupunea el. Casca se gândi o clipă. Din nou, evită să-i răspundă scoţianului şi continuă să-l privească fix, aşteptând să se întâmple ceva.

Vedea imaginea propriilor săi ochi reflectată în ochii scoţianului şi îşi dădu seama pe loc că acesta înţelesese răceala de gheaţă din privirea lui şi o interpretase ca fiind sărutul îngheţat al morţii. Scoţianul îşi asumase riscul de a privi mult prea adânc în noianul de cruzime fără nici o urmă de milă care era Casca şi ceea ce văzuse avu darul să-i trimită fiori de gheaţă pe şira spinării, deşi omul acela ciudat din faţa lui era legat de mâini şi de picioare. Scoţianul era însă destul de viclean pentru a şti că nu trebuia să-l lase pe Casca să înţeleagă ce se petrecea în sufletul său. Dar nici Casca nu era un începător în privinţa capcanelor şi a cacialmalelor şi îşi dădu seama de efectul pe care îl avuseseră ochii lui albaştri ca oţelul asupra matahalei din faţa lui. Venise momentul să-i răspundă.

— Căpitanul Cass Long, ultima oară călătorind ca pasager pe corabia *Răzbunarea Reginei* aflată sub comanda căpitanului Barbă-Neagră, sau căpitanul Teach pe numele lui adevărat, deşi nu aş paria pe acest lucru, avându-l secund pe Israel Hands. Mă aflam în drum spre întâlnirea cu căpitanul Tarleton Duncan.

Dăduse drumul vorbelor în modul cursiv, fără puncte şi virgule, aşa cum începuse să fie vorbită limba engleză în epocă, continuând să-l fixeze cu privirea pe scoţianul cu un singur braţ.

Uriaşul se îndreptă din şale, întoarse capul şi strigă:

— Melean!

Îşi făcu apariţia un ins pricăjit şi pipernicit, care cu siguranţă ar fi făcut de râs tagma piraţilor dacă lumea care se temea de ei ca de însuşi necuratul l-ar fi văzut.

— Eşti ultimul ajuns pe insulă, fără a-l mai pune la socoteală pe ticălosul ăsta cu cicatrice. Îţi aminteşti de vreun căpitan de piraţi pe nume Teach sau Barbă-Neagră?

Ochii de şobolan ai lui Melean se măriră la auzul acestui nume şi gura i se schimonosi într-un rânjet plin de răutate.

— Oho şi încă cum! E diavolul în persoană ticălosul de Barbă-Neagră!

— Barbă-Neagră?

— Chiar aşa, căpitane!

— Nu mai spune!

— Uite ce e, îl întrerupse Casca. Hai să punem capăt rahatului ăsta! Nu vreau decât să scap din cursa asta de şobolani, începu el să vorbească, ridicând din nou tonul şi ştiu că şi voi vreţi la fel de mult acelaşi lucru.

— Lasă gura, fiu de căţea ce-mi eşti! Nu-mi pare că te-ai afla în situaţia de a da din gură fără să fii întrebat!

— Pe dracu'! Şi ştiu foarte bine cum să fac treaba asta, pentru că am creier în cap, în timp ce voi, ăştia, v-aţi mulţumit să staţi cu fundul pe cămaşă şi să vă bateţi cu pietre cu ticăloşii de spanioli care nu sunt cu nimic mai buni decât voi.

Scoţianul dădu să-l lovească, apoi se răzgândi şi îi spuse:

— Dă-i drumul şi spune cum!

— În regulă, mormăi Casca, gândindu-se că era momentul să-şi dea puţină importanţă. Ceea ce vreau să spun este să puneţi capăt luptei cu spaniolii proscrişi pe această insulă pierdută în mijlocul oceanului, care nu-i altceva decât o capcană pentru şobolani ca voi. Ce faceţi voi e o tâmpenie! Organizaţi-vă! Aşteptaţi următoarea corabie care aruncă ancora în largul insulei – după cât sunteţi de mulţi pe găoaza asta de insulă, cred că pe aici trec mai multe corăbii decât ţâţe printr-un bordel din Bristol – puneţi mâna pe ea şi întoarceţi-vă în mijlocul oceanului, unde vă aşteaptă prada grasă. Nici unul dintre ticăloşii de aici nu o să se îmbogăţească vreodată stând în fund şi mâncând nuci de cocos.

Casca ridicase vocea destul de mult. Toţi cei care se aflau în fort se adunaseră în jurul scoţianului ciung, într-un semicerc strâns, ascultându-i vorbele şi rânjind la promisiunea subînţeleasă din vorbele lui.

Unul dintre ei, un urs cu palmele mari, cu o claie de păr roşu în cap şi cu o faţă lătăreaţă şi cam galbenă, îndrăzni chiar să strige:

— Al dracului să fii dacă nu-i o idee bună!

Scoţianul îşi duse o mână la nas şi începu să se scormonească într-o nară cu un aer gânditor.

— Şi cum crezi că am putea să punem mâna pe o corabie, dacă nu putem să ajungem la bord? Vezi şi tu: n-avem săbii, n-avem puşti, n-avem tunuri, pe scurt, n-avem nici un fel de arme!

— Sunteţi cincisprezece. Mai sunt treisprezece spanioli. Mai

mulţi decât ar fi nevoie ca să puneţi stăpânire pe o corabie, mai ales dacă l-aţi momi pe vreun marinar şi i-aţi lua armele.

— Să momim? Vrei să spui că o să fie rost de întins niscaiva curse? Şi asta cum zici că am putea s-o facem?

Casca îi spuse şi ceilalţi piraţi se puseră pe râs.

Dar scoţianul avea încă îndoielile sale.

— N-o să meargă! Nu-i nici un ticălos care să…

— Îi uiţi pe spanioli!

— Dar suntem în război cu spaniolii!

— La dracu’ cu războiul vostru cu tot! Vreţi să vă scăpaţi fundurile de pe insula asta de doi bani, sau nu?

Scoţianul mai ezita încă.

În acel moment, se auzi o voce venind de undeva de pe creasta dealului din apropiere.

— Hei! Voi din fort! Corabie la orizont! Est-sud-est prin est! Corabie la orizont! Corabie la orizont!

— Uite acu’! Asta e ocazia pe care o aşteptam! strigă Casca. Haideţi! Spuneţi ceva!

Scoţianul părea să nu se poată hotărî.

„La toţi dracii!” îşi zise Casca. Nu mai era timp pentru parlamentări fără sfârşit. Îşi aduse mâinile în faţă, se ridică, străduindu-se să-şi păstreze echilibrul cu picioarele încă legate, puse mâna pe o bâtă care se afla mai aproape şi o repezi în ţeasta scoţianului, înainte ca piraţii adunaţi în jurul lor să apuce să facă vreo mişcare. Piraţii rămăseseră muţi, probabil din cauza surprizei de a-l vedea mişcându-se atât de rapid, întrucât îl ştiau imobilizat.

— Dracu’ să vă ia! Nu avem nici un minut de pierdut! Chemaţi-i pe spanioli! Mişcaţi-vă fundurile uscate, piraţi de apă dulce! Acum ori niciodată!

După aceasta, se aplecă şi începu să-şi taie legăturile de la picioare, folosindu-se de piatra lui Julio, dar fără să-i scape din ochi pe piraţii care încă nu realizaseră prea bine ce se întâmpla.

Situaţia rămăsese în cumpănă preţ de câteva clipe bune. După aceasta însă, liniştea fu întreruptă de englezul cu coama roşie:

— L-aţi auzit pe căpitan! Daţi-i drumul, pungaşilor! Mişcare, mişcare!

Casca era, în sfârşit, liber. Îi strigă şi pe spanioli şi primi imediat un strigăt de răspuns de la ei.

Numai dacă banda aceea de ticăloşi şi-ar fi uitat problemele şi ar fi fost în stare să pună mână de la mână, unul lângă altul…

*

* *

„Oamenii sunt cele mai periculoase şi mai nenorocite animale”, îşi spuse Casca, privindu-i pe piraţii încolonaţi în faţa lui, pe panta dealului, la numai câteva sute de metri de fort. Englezi şi spanioli. Cu o oră în urmă, erau gata să-şi sară la beregăţi. Iar acum stăteau unii lângă alţii, fără să se întâmple nimic.

În sfârşit, nu chiar unii lângă alţii. Spaniolii rămăseseră mai într-o parte, iar englezii se grupaseră şi ei separat. Dar era aproape acelaşi lucru. Şi, oricum, erau mai interesaţi de ceea ce avea el să le spună decât să-şi sară unii altora în cârcă.

— *Pero,* această momeală, *senor* căpitan Cass Long, zise Garcia, spaniolul cel gras, de fapt singurul om gras de pe insulă, care îşi dădea toată silinţa să vorbească englezeşte. Cine să fie?

Dar Julio, căruia oricum nu-i ceruse nimeni părerea până în acel moment, începu să strige ca din gură de şarpe:

— Pentru numele Sfintei Fecioare! Nu eu! Nu vreau!

— Da’ ce vrei? Vrei să rămâi pe insula asta nenorocită până ai să crăpi de bătrâneţe?

Julio îşi dădu drumul la limbă în spaniolă, atât de repede, încât până şi lui Casca îi venea foarte greu să-l urmărească.

Iscoada de pe creasta dealului strigă din nou, între timp:

— Corabie la ţărm! Corabie la ţărm!

— Ce fel de corabie? întrebă Casca.

— O goeletă!

— Asta e! O goeletă este exact ceea ce ne trebuie şi putem să punem mâna pe ea cât aţi zice peşte, zise Casca în limba engleză, apoi se întoarse către Julio şi îi spuse în spaniolă: E o corabie pe care putem să punem mâna şi să o manevrăm. Ce zici?

Tânărul spaniol privi deznădăjduit în jur, la piraţii care se adunaseră din nou în cerc în jurul lui Casca şi al lui. Unul dintre englezi scuipă cu dispreţ, ochind cizmele tânărului şi apoi zise:

— Pe toţi dracii din iad, fiule! N-o să ţi-o ia nimeni în nume de rău dacă nu vrei!

Cuvintele acestea în engleză nu însemnau nimic pentru puşti, care le prinse totuşi sensul după tonul cu care fuseseră spuse şi răspunse la rândul său, cu glas pierit:

— În regulă! Dar…

— Căpitane! zise unul dintre proscrişii Frăţiei, care până în

acel moment nu se manifestase deloc aproape. Am o idee care o să te ajute în planul tău.

— Zi-i!

— Am petrecut patru ani ca ucenic la un pictor portretist în Londra, începu el.

Glasul său era plăcut, trădând o oarecare educaţie, care lui Casca i se păru superioară celei de simplu servitor într-o casă mare; mai bănui că tipului îi plăceau mai mult băieţii decât fetele, dar asta nu era decât treaba lui.

Ochii lui albaştri îl priveau întrebător pe Casca.

— Şi eu vreau să scap de pe această insulă, zise el.

— În regulă, dar zi mai repede ce ai în minte, îl grăbi Casca, pentru că nu avem timp de vorbe.

Dacă goeleta avea cu adevărat de gând să arunce ancora în dreptul ţărmului – ceea ce aşa ar fi trebuit să fie după direcţia vântului care bătea dinspre larg spre ţărm – nu aveau mai mult de o oră la dispoziţie ca să pună la cale o ambuscadă.

— Dacă pe căpitan nu îl deranjează, îl rog să lase lucrul acesta în seama mea.

„Ei bine, de ce nu?” îşi spuse Casca în gând. Avea şi aşa destule lucruri pe cap la care trebuia să se gândească.

— În regulă, sunt de acord! Da’ să te mişti ca argintul viu!

Privi apoi înspre larg şi văzu cu ochii lui catargul cel mare al goeletei care era deja vizibil cu ochiul liber.

Trebuia să-şi ducă oamenii pe poziţii şi îl îngrijora că nu cunoştea deloc terenul în dreptul locului în care avea să acosteze goeleta – bineînţeles, în ideea că aceasta chiar avea intenţia să acosteze.

Dacă ar fi trecut mai departe în drumul său, pe lângă insulă, ar fi fost o lovitură destul de grea pentru Casca. Şi tocmai din această cauză renunţă să le mărturisească această temere a sa. Le porunci oamenilor să o ia la picior cât de repede puteau în direcţia ţărmului, iar el mai rămase o clipă locului, ca să arunce încă o privire în larg. Pânzele corăbiei deveniseră şi ele vizibile. Goeleta părea să fie destul de rapidă.

Casca se întrebă ce făcea căpitanul goeletei în acel moment. Oricum, în mod sigur nu se aştepta ca oamenii lui să fie atraşi într-o ambuscadă şi apoi goeleta sa să cadă în mâinile unui grup colorat de piraţi proscrişi.

CAPITOLUL 9

Căpitanul goeletei stătea pe puntea timonei cu o sticlă de rom în mână, rezemat de parapet, privindu-i pe sclavii negri muncind, fără să se gândească la ceva anume. Singura femeie de la bord, o sclavă, negresă, goală-puşcă de la brâu în sus, stătea şi ea rezemată de parapet, dar pe o latură a punţii, urmărind conturul verde al insulei răsărind din apele oceanului. Sclava era proprietatea personală a căpitanului, dar pe moment nu-i acorda nici o atenţie – după cum nu-i acorda nimănui o atenţie deosebită. Femeia continuă să stea rezemată de parapet, cu sânii mari şi fermi atârnând deasupra apelor oceanului, legănându-se odată cu goeleta, iar în ochi avea o expresie tâmpă, de animal, de vită mulsă prea des.

— Pune-i pe ticăloşi să-şi mişte fundurile alea negre mai repede la muncă! strigă căpitanul la un moment dat în direcţia celui de-al treilea secund al său, care se ocupa de sclavi şi care începu, ascultător, să lovească cu biciul în dreapta şi în stânga.

Sclavi! Căpitanul se afla într-o stare de spirit explozivă şi se gândi să-şi mai descarce nervii pe negri. Transporta o încărcătură de zahăr. Cala era plină şi vreo şase baloturi, împachetate în pânză de corabie, fuseseră legate şi pe punte. Baloturile erau al naibii de mari, îngreunând goeleta aproape la capacitatea ei maximă şi afundând-o adânc în apă. Dacă nu ar fi fost vântul potrivnic şi coca veche şi plină de cochilii de scoici, căpitanul ar fi dat vina încetinelii deplasării pe supraîncărcarea corăbiei sale. Căpitanul era un om dur, rău din fire, brutal, pe scurt, un tâlhar al mărilor cu minte îngustă. Dacă nu făcea mai repede reparaţiile necesare la carenajul corăbiei sale, într-o bună zi avea să rămână în mijlocul oceanului, incapabil să o mai mişte din loc. Oricum, călătoria până în New Orleans părea să dureze o veşnicie. Străbătuse de nenumărate ori apele acelea. Ajunsese să miroasă furtunile care se apropiau de el. Iar dacă s-ar fi abătut vreo furtună asupra goeletei sale în momentul acela, probabil că ar fi sfârşit cu toţii pe fundul oceanului. Ceea ce trebuia să purceadă cât mai curând era să arunce în mare o parte a

încărcăturii. Dar lăcomia care îl făcuse să supraîncarce corabia nu putea să fie spulberată de teama scufundării, astfel încât aştepta să-i vină o altă idee.

Deodată, îi apăruse în faţa ochilor insula aceea. Nu era trecută pe hărţi, dar asta nu însemna nimic. Sau, cel mult, putea să însemne că nu era locuită, ceea ce era perfect pentru scopurile sale. Altfel ar fi fost pe hartă, oricum! Şi dacă ar fi avut norocul să dea peste o plajă netedă, cu nisip şi fundul înclinat uşor, putea să-şi permită să acosteze şi să cureţe şi fundul carenei. Sau, cel puţin, cam asta îi trecuse prin minte. Dar mai era încă ceva. Dacă instinctul nu îl înşela şi, într-adevăr, se apropia o furtună, probabil că aceasta avea să izbucnească exact când ar fi terminat curăţarea carenei şi i-ar fi mai rămas timp suficient să-şi găsească adăpost undeva în jurul insulei – bineînţeles, dacă ar fi putut să găsească un loc prielnic pentru aruncarea ancorei. Însă nu discută nimic din toate acestea nici măcar cu secundul său, singurul alb de la bord în afara lui, un bătrân lup de mare, trecut de cincizeci de ani, a cărui singură plăcere în viaţă era să vadă sângele curgând din urmele loviturilor de bici de pe spinările negre ale sclavilor. Din partea căpitanului, n-avea decât să se distreze cum îi plăcea.

O privi pe sclavă. Era singura femeie de la bordul corăbiei şi era rezervată exclusiv pentru trebuinţele lui. Îşi dădea seama ce efecte avea asupra celorlalţi bărbaţi de la bord – şi asupra sclavilor deopotrivă, deşi ei erau, în mare măsură, un fel de vite umane. Nu era prea uşor să ai sub ochi sânii aceia mari, fermi şi al naibii de frumoşi şi să nu poţi face nimic în privinţa asta…

Ah!

Brusc, căpitanul aproape că ajunse în culmea fericirii. Îşi ridică sticla de rom la gură şi trase o înghiţitură prelungă.

*

* *

Ajunseră la insulă cam pe la miezul zilei şi găsiră un loc potrivit pentru aruncat ancora. Mai mult chiar, exista şi o limbă de uscat care înainta în mare, pe care crescuseră câţiva palmieri cu trunchiurile groase, numai bune să servească drept punct fix. Măsurătorile cu firul cu plumb, ca şi culoarea apei, indicau faptul că locul era ideal pentru intenţia căpitanului. De altfel, era singura problemă care nu-i dădea pace pe moment. Dar locul acela era absolut perfect. Urmări cu ocheanul toată plaja, de la un capăt la celălalt, încet, fără să se grăbească, căutând semne

care să-i dea garanţia că şi alte corăbii mai fuseseră carenate în locul acela. Dar insula era absolut virgină! Deci, nu numai că nu fusese trecută pe nici o hartă; insula aceea încă nu fusese descoperită!

Mulţumit de observaţii, dădu ordinul de carenare, în plin miezul zilei, observând privirile pline de ură pe care le îndreptaseră asupra sa nu numai sclavii, ci şi ofiţerii săi. Orice căpitan cât de cât omenos ar fi aşteptat orele mai răcoroase ale după-amiezei pentru această operaţiune.

Dar ce mai contau câteva ore şi un efort în plus pentru el, care oricum nu avea de gând să se atingă de ceva în cursul manevrei! După ce puseră corabia pe uscat, o lăsă în seama primului său secund, ştiind prea bine că îl ura de moarte pe boţman, ceea ce însemna că cei doi nu ar fi putut să se unească şi să uneltească împotriva lui. În plus, primul secund avea o pasiune deosebită pentru arme. Dacă era să judece după cum se purta de obicei, atunci probabil că avea să se înarmeze cu două perechi de pistoale, o sabie, un pumnal şi o muschetă cu două ţevi încărcată. Nu, hotărât lucru, nu era deloc genul de om care să lase să-i scape vreun sclav. Cel puţin, nu atâta vreme cât sclavii erau în răspunderea lui.

*

* *

La dracu’ cu toţi sclavii! Carter Jenkins, primul secund de pe goeleta *Odiseea,* se întinse pe fundul bărcii şi aşteptă ca boţmanul să-şi organizeze echipa de sclavi. Trebuia ca parâma cea mare să fie cărată până la grupul de palmieri – asta şi alte vreo câteva lucruri ceva mai simple. Oricum, Jenkins nu acordă nici o atenţie faptului în sine. Deşi îl dispreţuia profund pe boţman, era liniştit, pentru că şobolanul îşi cunoştea meseria. De fapt, îl ura pe ticălosul mulatru pentru competenţa lui – sau, cel puţin, competenţa boţmanului era una dintre cauzele duşmăniei dintre cei doi. În sfârşit, boţmanul putea să se ocupe de toate foarte bine. Şi după ce totul avea să fie pus la punct, probabil că el, Jenkins, avea să dea o tură prin jur, să-i găsească nod în papură ticălosului, nu de alta, dar nu era cazul să i se urce la cap. Dar, toate la vremea lor. Pentru moment, Jenkins avea altele pe cap.

Cel mai mult îl preocupa femeia pe care avea de gând să şi-o ofere la New Orleans de îndată ce aveau să arunce ancora, în gând, îl blestemă copios pe căpitan, care avea nesimţirea să o

lase pe negresa aceea, pe jumătate goală, să se fâţâie pe goeletă tot timpul, pe sub ochii lor. Dar ştia foarte exact de ce făcea căpitanul lucrul acesta – şi ticălosul îşi atinsese scopul cu succes. În sfârşit... Probabil că oamenii ar fi fost, oricum, destul de stârniţi.

Jenkins trecuse de ceva vreme de cincizeci de ani şi asta presupunea anumite deosebiri în privinţa punerii în aplicare, dar nu şi în privinţa iluziilor. De fapt, după cum recunoştea în mintea sa, probabil că, odată cu vârsta, partea cu iluziile devenise ceva mai îndelungată, în timp ce punerea în practică devenea din ce în ce mai scurtă. Dar, până la urma urmelor, ce i s-ar fi putut cere unui bărbat aflat totuşi în floarea vârstei, vânjos şi puternic, după un voiaj lung şi istovitor, în cursul căruia visa numai femei. Gândurile acestea erau întreţinute şi de ticălosul de căpitan cu curva lui cu pielea neagră ca abanosul, iar uneori i se părea chiar că vedea aievea arătări feminine, ziua în amiaza mare, aşa cum auzise de la nişte piraţi din Tripoli, care îl ţinuseră ostatic o bucată de vreme, că se vede Fata Morgana în deşert.

Chiar şi acum, sub soarele tropical de la miezul zilei, protejat numai în parte de pălăria cu boruri largi pe care o purta – pe un soare pe care nici un alb cu scaun la cap nu şi-ar fi permis să iasă de la umbră – aproape se aştepta să aibă din nou halucinaţii cu femei goale dansând pe nisipul încins.

Cum iluziile optice întârziară să-şi facă apariţia, reveni la cea de-a doua mare plăcere a vieţii lui: posibilitatea de a omorî, din când în când, pe câte unul dintre ticăloşii aceia de sclavi care nu-şi puneau fundurile negre la muncă aşa cum s-ar fi cuvenit. Parcă ar fi fost copii! De exemplu, acum, când ajunseseră pe ţărm, probabil că se gândeau cum să facă să dispară nevătămaţi în desişul pădurii tropicale. De altfel, acesta era şi adevăratul motiv pentru care Jenkins răbda cu stoicism dogoarea soarelui care îi ardea creierii, ca şi cum ar fi avut o tavă de jăratic pe creştetul capului. Voia să-i facă să creadă că aveau o şansă, una cât de mică. În cazul în care vreunul dintre ei ar fi luat-o de bună, era pregătit să-l pună la pământ una-două pe cel dintâi care ar fi îndrăznit. Din experienţă, ştia că de fiecare dată se găsea câte unul care să se creadă mai şmecher şi să încerce. Iar de fiecare dată când simţea că ar fi fost rost de aşa ceva, de-abia aştepta să omoare sclavi – sau pe oricine i-ar fi nimerit între mâini, pentru că din punctul acesta de vedere, după ce depăşea o anumită limită, nu mai conta despre cine era vorba, atâta vreme

cât putea să facă sângele să curgă. În acest scop, cel mai puţin agrea ideea de a folosi sabia. Era destul de îndemânatic în mânuirea săbiei, ca şi a pumnalului, de altfel, dar prefera, de câte ori putea, să nu folosească aceste arme. Nu s-ar fi dat în lături, dar prefera sa evite folosirea săbiei sau a pumnalului. De fapt, ceea ce voia el era să se afle la o oarecare distanţă de victimă, iar folosirea săbiei presupunea un contact mult prea apropiat.

În schimb, în privinţa femeilor... Aici, treaba se schimba! Lucrurile stăteau exact pe dos! Cu cât contactul era mai apropiat, cu atât mai bine! Şi pe faţă şi pe dos.

Jenkins oftă şi se ridică în picioare în barcă, împleticindu-se. Barca fusese trasă suficient de mult pe uscat pentru ca valurile să nu o poată trage înapoi în larg, dar încă se mai legăna uşor pe apă. „La toţi dracii! îşi zise el. Cred că stau prea mult cu gândul la prostiile astea!”

Avea nervii încordaţi la maximum şi simţea că din clipă în clipă avea să se întâmple ceva, deşi nu-şi dădea seama ce anume putea fi. Dar se gândi că era vorba în mod obligatoriu despre un lucru care i-ar fi făcut plăcere, despre un lucru pe care merita să-l aştepte cu nerăbdare. Nu se entuziasmă însă prea mult. Asta era problema cu bătrâneţea. Nu-i mai rămăsese prea mult de sperat. Jenkins trimise un scuipat în apă şi coborî din barcă.

Ochise un colţ de stâncă, la umbră şi se îndreptă către el. I se păruse un loc excelent unde putea să stea şi să-l urmărească pe boţmanul mărunţel luptându-se laolaltă cu sclavii să tragă parâma după trunchiul unui palmier şi să pregătească tachelajul. Era o stâncă excelentă, plată, având un spaţiu deschis spre spate şi câte un tufiş stufos pe fiecare latură. Dintr-un anumit punct de vedere, arăta ca o scenă. Se gândi că, după ce avea să se satură de femei în New Orleans, ar fi putut să se ducă să vadă o piesă. Desigur că plăcerea nu ar fi fost la fel de mare ca atunci când o supunea pe o prostituată poftelor sale, dar era un mod interesant de a omorî timpul.

„Pe toţii dracii din iad!”

Văzuse una!

Era clar imaginea unei femei!

Chiar în spatele stâncii spre care se îndrepta şi pe care avea de gând să se aşeze.

O apariţie de o fracţiune de secundă, dar cât se poate de reală. Şi mai mult chiar: fusese o femeie albă. Goală de la talie în

sus. Cu sânii mari. „Pe toţi dracii! Mari mai erau! Şi rotunzi!” Cu siguranţă, erau cei mai mari, mai albi şi, mai rotunzi sâni pe care îi văzuse vreodată la o femeie albă, îşi spuse el. Un chip tânăr – sau cel puţin aşa şi-l imagina el. Avea chiar şi o floare mare în păr.

Dacă acesta era genul de vise pe care avea să le aibă pe insula aceea, însemna că avea să se distreze destul de bine. Gândindu-se la asta, Jenkins ajunse la stâncă.

Aşezându-se pe ea, se gândi că era bine să le mai arunce o privire sclavilor. Toţi trăgeau din greu şi Jenkins îşi dădu seama de acest lucru de la prima privire şi se asigură că ceea ce văzuse fusese propria lui fantezie şi nici sclavii, nici boţmanul cel ticălos nu văzuseră nimic. De altfel, din cauza poziţiei tufişurilor şi a stâncii, nici nu ar fi avut cum să vadă ceva. Asta era problema cu visurile astea care păreau aievea: întotdeauna ţi-era teamă să nu fi văzut şi alţii ceea ce ai văzut tu.

Dar ce naiba!

Jenkins putea să jure că simţea parfumul florii pe care femeia aceea albă o avea în păr.

Adulmecă din nou parfumul acela. Puternic. Îşi spuse că probabil florile acelea creşteau în spatele stâncii. Se întoarse să se convingă.

În spatele său, nu era decât vegetaţia deasă de la liziera pădurii şi, tăiată în peretele verde, o potecă ce părea să urce pe deal. O potecă ce părea destul de des umblată, pentru că era acoperită cu nisip.

Iar în nisip văzu clar urma unui picior.

„La dracu’!” Jenkins se hotărî că era mai bine să mai renunţe la romul ieftin pe care îl îmbarcaseră odată cu marfa şi cu care se îmbălsăma cât stătea pe mare. Nu numai că îl făcea să vadă femei goale pe o insulă pustie, dar acum îi vedea şi urmele paşilor. O fracţiune de secundă, se simţi tentat să se aplece şi să pipăie urma din nisip, ca să se convingă dacă era adevărată sau nu, dar îşi retrase brusc mâna. Nu voia să depăşească limitele şi să spulbere viziunea aceea atât de încântătoare, când ştia prea bine că nici urma şi nici femeia nu existau în realitate şi că ambele erau numai zămisliri ale minţii lui înfierbântate şi supraexcitate.

Din nefericire pentru el însă, privirea îi căzu pe potecă, ceva mai adânc în pădure, în umbra răcoroasă a copacilor.

Şi din nou o văzu pe femeia aceea trecând pe potecă, dintr-o

parte în cealaltă, cu sânii goi, aşa cum o văzuse şi prima dată.

Era cam prea mult. Jenkins îi mai privi o dată pe sclavi şi îi strigă boţmanului:

— Stai tu cu ochii pe sclavi! Mă duc să caut un izvor!

Şi o luă la picior pe potecă.

Aceasta făcea o curbă la dreapta, aproape imediat după ce intra în adâncul pădurii şi Jenkins, ajungând în locul acela, simţi din nou în nări mirosul puternic al parfumului florii din părul femeii. După aceea, poteca se întorcea la stânga şi lumina era deja mai slabă şi chiar în faţă se vedea o stâncă asemănătoare celei pe care şezuse la marginea plajei, înconjurată la fel de tufişuri dese. Iar pe potecă se afla ceva de culoare albă. Involuntar, Jenkins se aplecă să pună mâna. Nu apucă să-şi dea seama bine despre ce anume era vorba – o grămăjoară de petale de flori – când Casca îl lovi puternic cu o bâtă drept peste ceafă.

*

* *

Boţmanului nu-i era prea drag primul secund Jenkins, deşi nu împărtăşea ura neîmpăcată pe care bătrânul o nutrea faţă de el. Pentru boţman, ura era un lux pe care nu şi-l putea permite şi asta poate şi datorită faptului că era mai realist din fire şi ştia că nu era el cel mai inteligent om de la bordul goeletei. Făcea foarte bine ceea ce trebuia să facă, dar asta se datora în cea mai mare parte faptului că practica meseria aceea de multă vreme şi pentru că întotdeauna existase cineva care să-l corecteze atunci când greşea – cert este că, odată cu trecerea anilor, meseria îi intrase în sânge şi o făcea mai bine decât mulţi alţi boţmani.

Trecuseră deja vreo zece minute de la plecarea lui Jenkins, în căutarea unui izvor şi boţmanul nu băgă de seamă la trecerea timpului. Mai trecură încă cinci pe urmă. Dar următoarele minute care trecură fără ca Jenkins să dea vreun semn de viaţă îl vârâră în toţi sperieţii. Nu-l deranja faptul că fusese lăsat singur împreună cu echipa de sclavi care trebuiau să potrivească parâma, pentru că ştia ce trebuia făcut. Doar o făcuse de atâtea ori. Dar să răspundă de negrii aceia, de unul singur, fără să fie acoperit de Jenkins – treaba asta nu-i mai plăcea deloc. Se oprise din muncă şi privea înspre stânca pe după care Jenkins dispăruse în pădure, aşteptându-se să-l vadă apărând în orice moment. Dar, când acesta întârzie să apară, boţmanul se gândi că trebuia să intervină cumva, iar asta ridica o problemă serioasă: ce să facă cu sclavii de care răspundea cu capul? Le porunci acestora

să stea grupaţi pe mijlocul plajei, nu prea aproape de barcă şi să-l aştepte acolo. Se căţără şi el pe stâncă, aşteptându-se să-l poată zări pe Jenkins de acolo, întorcându-şi din când în când capul pentru a-i supraveghea şi pe sclavii rămaşi fără stăpân pentru moment. Îşi scosese pistoalele şi le ţinea aţintite spre ei, aruncând priviri fugare prin desişul pădurii.

Bineînţeles că purtarea lui îi puse pe gânduri pe negri, cărora nu le trecuse niciodată prin minte că boţmanul lor putea să fie nebun.

Cel mai intrigat de ceea ce se petrecea pe mal fu căpitanul, care îşi alese tocmai acel moment pentru a-i urmări pe oamenii săi la muncă, cu ajutorul ocheanului, pentru a vedea dacă cei de pe ţărm reuşiseră să facă treaba pe care le-o dăduse, cât timp cei de la bord mutaseră marfa la pupa, pentru a uşura carenarea corăbiei.

„Dar ce dracu'!”

Căpitanul rămase pe moment mut. Nu zărea pe plajă decât grupul de sclavi aşezaţi pe nisip, în cerc. Nici boţmanul şi nici Jenkins nu erau pe aproape. Şi chiar dacă nu ar fi dispărut amândoi în pădure, tot nu i-ar fi putut zări, pentru că stânca înconjurată de vegetaţie care îi atrăsese pe amândoi era în afara câmpului său vizual.

Căpitanul îl chemă lângă el pe al doilea secund, îi dădu ocheanul şi îi spuse:

— Uită-te şi tu şi spune-mi ce dracu' vezi!

*

* *

Între timp, boţmanul avea şi el problemele lui: încerca în acelaşi timp să stea cu ochii pe sclavi, să scruteze pădurea şi să se caţere pe stâncă. Era cam prea mult pentru unul cu mintea lui. Când ajunse într-o zonă în care tufişurile nu erau chiar atât de dese, începu să înainteze cu spatele, pentru, a-i putea avea pe sclavi sub ochi în permanenţă. Ajunse astfel la prima curbă a cărării şi trebui să o urmeze, pierzându-i din ochi pe sclavi şi asta avu darul să-l vâre şi mai rău în sperieţi. Ştia foarte bine care era pedeapsa preferată a căpitanului pentru cel care ar fi lăsat să-i scape vreun sclav. Astfel încât făcu două lucruri deodată: încercă să se întoarcă şi să o ia înapoi, agăţându-şi sabia în tufişuri. Simţindu-se în pericol, se gândi să îl strige pe Jenkins şi se blestemă în gând că nu-i trecuse această idee prin cap mai demult.

Din nefericire pentru el însă, chiar în momentul în care dădea să se întoarcă, ochii îi căzură pe femeia care se afla ceva mai departe pe potecă, cu aceeaşi floare în păr, cu sânii goi şi cu fusta scurtă până la…

Până în acel moment nu fusese o zi prea grozavă pentru boţman. Dar, din acel moment, ziua fu compromisă total. Strigătul îi înţepeni în gât. Rămase cu gura căscată şi în mod reflex ridică amândouă mâinile în direcţia în care zărise femeia cu câteva clipe înainte.

Este imposibil de ştiut dacă boţmanul mai apucase să vadă şi altceva. Nu reuşise însă să înainteze prea mult pe potecă pentru a ajunge la ceea ce îşi propusese să fie ţinta poftelor şi dorinţelor sale îndelung înăbuşite, când piratul care se găsea cel mai aproape de el aruncă bâta pe care o avea în mână. Era o bâtă grea şi piratul o aruncase cu toată forţa. După prima lovitură, urmă imediat o a doua, piratul care se afla pe partea opusă temându-se ca nu cumva primul să rateze şi să compromită ambuscada, care funcţionase perfect până în acel moment. Prima bâtă îl nimeri pe boţman lateral în gât, rupându-i-l, iar a doua îl lovi când era deja în cădere, spărgându-i capul deasupra tâmplei.

De această dată, lucrurile nu se mai petrecură în cea mai deplină linişte, ca în cazul lui Jenkins – horcăitul boţmanului, zgomotul săbiei sale lovite în cădere de piatră, zăngănitul pistoalelor căzute şi ele pe jos – şi zvonul ajunse până la sclavii de pe plajă, care intrară şi ei în panică. La aceasta, se mai adăugară zgomotul făcut de cele două bâte rostogolindu-se la vale, lovindu-se de pietre, hârşâitul prelung pe care îl făcu corpul boţmanului în timp ce era tras pe covorul de crengi şi frunze uscate, care trosneau înfiorător de tare în liniştea deplină a pădurii. Toate aceste, zgomote nu avură deloc darul de a-i încuraja pe bieţii sclavi, care se gândiră că era mai bine să-şi ia călcâiele la spinare din faţa a ceea ce ei considerau că erau spiritele întunecate ale pădurii aceleia, care puseseră stăpânire – într-un mod fără îndoială sângeros – pe cei doi care le tulburaseră liniştea.

Ceea ce şi făcură, fără să stea prea mult pe gânduri, numai ca şi ei se îndreptară tot spre pădure, unde în mod instinctiv simţeau că se afla libertatea pentru ei.

*

* *

Ceea ce se vedea dincolo de goeletă era şi mai confuz decât ceea ce se petrecea în minţile sclavilor. Cât timp se petrecură evenimentele povestite mai înainte, ocheanul se aflase în mâinile celui de-al doilea secund, care îi văzu pe sclavi ridicându-se şi rupând-o la fugă în direcţia pădurii. Din cauză că goeleta se afla prea departe de ţărm, pentru ca ţipătul boţmanului să se audă până la bordul ei şi pentru că cei de la bord nu-l zăreau nici unde pe acesta, li se păru tuturor că sclavii se repeziseră spre pădure la chemarea boţmanului sau a lui Jenkins, sau a amândurora.

„Fir-ar al dracului de boţman! fu primul gând al căpitanului. American! Toţi americanii sunt nebuni de legat!”

Între timp, hotărâră să continue deplasarea baloturilor cu zahăr.

*

* *

Venise însă rândul lui Casca să aibă probleme.

Puseseră mâna pe arme – două săbii, un pumnal, şase pistoale şi o muschetă – şi pe barcă. Sau aveau la dispoziţie barca. Dar mai erau câteva ore bune până la căderea înserării şi nu era posibil să stea şi să aştepte atâta vreme fără ca oamenii de la bordul goeletei să nu intre în panică. Cam într-o oră, goeleta ar fi fost gata pentru carenare. Şi dacă cei de pe ţărm întârziau să-şi facă apariţia…

Casca îşi blestemă în gând norocul. Măcar să nu fi fost boţmanul care stricase totul. Nu putea să conceapă că se aflase la un pas de reuşită şi ratase totul dintr-o prostie. Stătea în spatele tufişurilor, privind goeleta, înconjurat de piraţi. Nici unul dintre ei nu intervenise în vreun fel în fuga sclavilor. Treaba lor dacă voiau insula aceea numai pentru ei!

— Aia e, băiete! Ne găsim cam în aceeaşi situaţie ca şi mai înainte! zise scoţianul uriaş cu un singur braţ, care stătea chiar lângă Casca, aparent fără resentimente pentru lovitura de bâtă care îl scosese din scenă o bucată bună de vreme. Să te văd acu’ ce idee deşteaptă mai ai ca să ne duci la bordul goeletei!

„Al dracului să fiu dacă îmi trece ceva prin cap!” îl aprobă Casca în gând. Sperase ca evenimentele să îi determine pe cei de la bordul goeletei fie să trimită o altă barcă la ţărm, fie să apuce noaptea şi să se folosească de întuneric pentru a ajunge la bordul acesteia. Acum, nici una dintre aceste posibilităţi nu i se mai părea realizabilă.

Nu mai ştia ce să facă în continuare.

CAPITOLUL 10

Nu exista nici un mod în care ar fi putut să ajungă la bordul goeletei. Sau, cel puţin pentru moment, Casca nu-şi dădea seama care putea fi acesta. Rămăsese la limita de la care ţărmul se ridica, adică la vreo câteva sute de metri de uscat. Legănându-se uşor, mişcată de valuri. Era acelaşi lucru dacă s-ar fi aflat la o mie de mile distanţă.

„La toţi dracii!”

Julio ieşi din tufişuri şi ceilalţi piraţi începură să zâmbească. Ucenicul pictor de la Londra îi aranjase părul într-o formă foarte feminină şi uşor de recunoscut, adăugând şi floarea pentru a spori nota de farmec feminin. Îi aranjase puţin şi faţa. Ce anume îi făcuse, Casca nu-şi putea da seama, dar era vorba despre ulei de cocos şi puţin noroi de culoare roşcată, care se găsea din belşug pe insulă.

Dar premiul cel mare pentru deghizare era adus de sâni. Două jumătăţi de miez de nucă de cocos – cum reuşise să scoată coaja fără să strice miezul rămânea un secret pentru Casca, dar, cum avea alte lucruri mai importante pe cap, renunţă să întrebe. Cele două jumătăţi albe fuseseră legate în jurul pieptului lui Julio cu corzi de viţă sălbatică, decojite, ca să fie mai puţin vizibile, după care suprafaţa lor albă fusese acoperită cu acelaşi amestec de ulei de cocos şi de noroi roşiatic, pentru a căpăta o culoare mai naturală de piele omenească. Şmecherul lipise chiar câte o cireaşă sălbatică în vârful fiecărui sân, pentru a-i face şi câte un sfârc. De aproape bineînţeles că s-ar fi văzut – dar, de la distanţă, efectul era excelent.

Chiar şi fusta, făcută dintr-o haină întoarsă pe dos şi legată în jurul şoldurilor lui cu o bucată de sfoară, era cât se poate de sexi şi atrăgătoare de la distanţă. Julio dădu să tragă de corzile de viţă să-şi dea jos elementele de deghizare, când Casca îl opri brusc.

— Aşteaptă!

Pe chipul lui Julio apăru o expresie întrebătoare, ca şi pe chipul celorlalţi piraţi, toţi privindu-l pe Casca în aşteptarea unui

răspuns care să-i lămurească.

„La dracu'! îşi zise Casca. Nici eu nu am nici o idee, dar trebuie să găsesc ceva până la urmă!"

— Crezi că o să-i putem momi şi pe alţii de la bordul goeletei, căpitane Long? întrebă Julio în spaniolă.

— Ei bine... Aşteptaţi o clipă!

Căpitanul goeletei în mod sigur avea un ochean. Şi în plus...

— Hei!

Chemarea de pe goeletă fu înăbuşită de vegetaţia abundentă din pădure, dar ajunse până la urechile lor, adusă probabil de o briză. Casca văzu că începuseră să se adune nori la orizont. Oare venea furtuna? Asta nu l-ar fi ajutat deloc.

— Hei! Hei, voi de pe ţărm!

Casca se gândi repede că, la distanţa la care se aflau, era foarte puţin posibil ca cei de pe goeletă să-şi dea seama dacă erau sau nu vocile oamenilor lor, aşa că îşi luă inima în dinţi şi le răspunse la chemare:

— Hei!

— Fiţi gata pentru întindere!

„Ce dracu' mai înseamnă şi asta?" se întrebă în gând Casca, dar scoţianul cu un singur braţ îl scoase din dificultate fără să-şi dea seama:

— Spune-i că parâma e gata.

Casca repetă răspunsul.

După aceasta, aşteptară.

Cele două parâme groase, care traversau ţărmul ieşind din apă şi pierzându-se în direcţia palmierilor, începură să se mişte.

— Vor folosi vinciul de ancoră de la bordul goeletei pentru a întinde parâma, culcând astfel corabia pe o parte, îi explică Julio lui Casca în spaniolă, convins că bărbatul acela dur şi cu chipul brăzdat de o cicatrice lungă şi urâtă nu ştia prea multe despre marinărie.

Parâmele începuseră să se întindă deja şi Casca observă că se apropia şi fluxul, apa urcând tot mai sus pe plajă.

— Meştere... Jenkins!

Pe măsură ce corabia se înclina tot mai mult pe o parte, apropiindu-se în acelaşi timp, vocile se auzeau mai bine şi mai clar.

„Jenkins." Trebuia să fie unul dintre ofiţeri. Dar care dintre ei? Pe primul pe care îl capturaseră îl legaseră cu curmeie de viţă sălbatică şi îi puseseră drept căluş în gură un pumn de frunze.

Cel de-al doilea era mort, desigur. Dar mai era încă ceva. După câte se părea, baza tulpinilor palmierilor de care fuseseră prinse parâmele nu era vizibilă de pe corabie, de unde şi dezinteresul celor de la bord de a-i vedea pe băştinaşi pe ţărm.

— Meştere… Jenkins!

Casca îşi asumă tot el responsabilitatea.

— Hei! tăcu el, întorcându-şi capul puţin la dreapta, ca să-şi estompeze vocea.

Goeleta pe jumătate plutea, pe jumătate era trasă de parâme cu ajutorul vinciului, din ce în ce mai repede şi mai aproape de ţărm.

— Jenkins, unde mama dracului eşti?

— Am găsit un izvor! Pregăteşte-te să luăm nişte apă proaspătă!

— Apă? Apă, zici? Eşti cumva beat?

Casca se simţi dintr-odată plin de inspiraţie:

— Aşa e, căpitane! Sunt beat ca un câine nenorocit!

Goeleta ajunsese deja la nivelul porţiunii de litoral înalt, fiind trasă pe fundul nisipos al apei. Gălăgia pe care o făcea corabia frecându-se pe nisipul ţărmului era acoperită însă de înjurăturile pe care le profera încontinuu căpitanul, la adresa lui Jenkins, care se pare că era cu adevărat un beţiv cum rar se întâlnesc chiar şi printre marinari.

— Vino la bord, meştere Jenkins! Imediat! Şi unde-s oamenii?

— Apă, căpitane! Trimite vreo câţiva oameni după apă. Până la ultimul să vină nenorociţii să care apă, fir-ar mama lor a dracului şi a noastră de pungaşi nenorociţi şi de tâlhari buni de spânzurătoare!

— Apă! Cretinule!

Casca şi oamenii lui rămaseră fără suflare să vadă ce mai urma.

Deodată şi vântul îşi schimbă direcţia.

— Crezi că sunt şanse să împingă goeleta de pe ţărm?

— Nu! În nici un caz acum! îi răspunse scoţianul cu un singur braţ, arătând în direcţia fortului.

Casca îi pricepu mesajul şi trei piraţi se grăbiră să i-l execute.

*

* *

Nu era cea mai bună zi din viaţa căpitanului goeletei. Cea de-a doua barcă, comandată de al treilea secund al său, abia fusese lăsată la apă, când se auzi strigătul:

— Foc la mal!

De fapt, înainte ca barca să ajungă la ţărm, ceea ce fusese numai un fuior la început se transformă într-un nor de fum alb, revărsându-se ca lava odată cu briza destul de blândă încă. Ultima imagine a celui de-al treilea secund al său pe care o văzu căpitanul fu un nor de fum care îl învălui, împreună cu cei patru sclavi care vâsliseră până la mal. După aceasta, fumul cuprinse şi goeleta, alb şi înecăcios. Căpitanul blestemă. Sclava care se afla lângă el făcu greşeala să se înece înaintea lui, ceea ce îi dădu ocazia să o lovească peste faţă.

Pe corabie domni confuzia – deşi nu pentru multă vreme. Fumul începea să se împrăştie, spulberat de vântul care continua să se înteţească, când barca apăru din nou în apropierea corăbiei. Cel de-al doilea secund al căpitanului tocmai dăduse ordin ca ocupanţii ei să fie ajutaţi să urce la bord, când aceştia îşi făcură apariţia singuri – bărbaţi cu bâte, un uriaş înarmat cu o sabie şi un diavol cu o cicatrice urâtă pe faţă şi cu o pană la pălărie.

„Piraţii!”

Căpitanul îşi scoase sabia.

Casca nu avea chef de nici un fel de politeţuri. Dădu tonul atacului.

Dar, indiferent care erau limitele căpitanului în alte privinţe, era un luptător excelent, astfel încât Casca trebui să ia şi el lupta foarte serios şi multă vreme după ce corabia căzuse de fapt în mâinile piraţilor, el încă se duela cu căpitanul, pe puntea de la timonă, făcându-i faţă, dar cu efort.

Casca hotărî că distracţia durase suficient de mult timp. Din câteva mişcări scurte şi foarte precise, îi smulse căpitanului sabia din mână. Olandezul cel gras era încolţit pe propria lui corabie. Privi în jurul său şi îşi dădu seama că goeleta sa, de care era atât de mândru, încăpuse pe mâinile piraţilor. Oamenii lui Casca preluaseră controlul, iar el îşi ţinea sabia pregătită astfel încât să-i poată lua gâtul căpitanului la cea mai mică mişcare pe care ar fi făcut-o acesta. Lupta luase sfârşit pentru el.

Sau poate nu încă.

De cealaltă parte a punţii timonei, sclava neagră se ţinea cu amândouă mâinile de parapet, cu ochii măriţi de groază. Căpitanul olandez o observă, spuse ceva în limba lui, fără ca străinul cu cicatrice pe figură să-l înţeleagă, după care smulse un mâner de amarare. Mişcarea lui fusese surprinzător de agilă şi îl

prinse fără acoperire pe Casca. Numai că olandezul nu-i aruncă mânerul în cap, aşa cum se aşteptase în prima fracţiune de secundă. Îl aruncă în faţa sclavei lui, cu toată forţa de care era capabil, lovindu-i obrazul şi ochiul drept. Urlând de durere, femeia se apucă cu amândouă mâinile de chipul care îi fusese mutilat şi îşi pierdu astfel echilibrul, căzând în apă.

Olandezul rânji şi spuse din nou aceleaşi cuvinte pe care le rostise şi mai devreme şi Casca se gândi că sensul acestora era probabil următorul: „Dacă eu nu o mai pot avea, nici tu nu o să o ai!”

„Ticălosul! Fiu de căţea nenorocit!”

După această ispravă, zâmbi degajat.

Casca, la rândul său, indignat de scena care avusese loc chiar sub ochii lui, coborî lama săbiei, răsucind-o astfel încât una dintre muchii să fie îndreptată în sus şi apoi o ridică cu toată forţa, folosindu-se de amândouă mâinile, tăindu-i testiculele, penisul şi scoţându-i maţele olandezului ticălos. Când tăişul săbiei se opri în stern, se declară mulţumit şi scoase sabia din grăsimea însângerată.

— Aruncaţi-l peste bord! porunci el, fără a se adresa cuiva anume.

De dedesubt, din apa care se lovea de carena corăbiei, acoperită încă de fumul care nu se risipise complet, se auzea o zbatere violentă: rechinii îşi disputau întâietatea asupra corpului însângerat al femeii.

Deodată, Casca simţi o mişcare în spatele său. Instinctul îl avertizase la timp. Se întoarse brusc şi se trezi nas în nas cu scoţianul cu un singur braţ, care ţinea o sabie aţintită la gâtul lui. Casca pricepu imediat schema. Scoţianul nu avea nici cea mai mică intenţie să servească sub ordinele lui şi găsise de cuviinţă să se folosească de prilejul care îi fusese oferit de-a dreptul pe tavă, pentru a se debarasa de un concurent primejdios.

Dar instinctul nu-i servi prea mult lui Casca nici de această dată. Bruscheţea întoarcerii îl făcu să alunece într-o baltă de sânge, trezindu-se întins pe punte, cu scoţianul deasupra lui…

CAPITOLUL 11

Scoţianul era un bărbat masiv şi avea o alonjă redutabilă. Când Casca alunecase în balta de sânge, sabia scoţianului pornise necruţătoare, reuşind să-i reteze pana de la pălărie, înfigându-se apoi în lemnul parapetului. În acelaşi timp, scoţianul alunecă şi el în aceeaşi baltă de sânge, ca şi Casca. Din această cauză, se repezi spre el, iar Casca profită de mişcarea care îl luase prin surprindere, ce-i drept, dar se potrivise foarte bine şi îi mai dădu un brânci scoţianului, reuşind să-l arunce peste bord. Ar fi fost o exagerare să spună că el îl aruncase pe scoţian peste bord, dar contribuise exact atât cât fusese necesar pentru ca acesta să ajungă acolo unde îi era locul: hrană pentru rechini.

În grabă, scoţianul scăpase sabia din mână, încercând să se apuce de parapet, dar era prea târziu să se mai salveze şi, în plus, nu avea decât o singură mână. Corpul său mătăhălos rămase o clipă în cumpănă pe parapet, dar nu reuşi să-şi regăsească echilibrul. În cele din urmă, alunecă peste acesta, dispărând în fumul care acoperea apa în continuare, ascunzându-i vederii pe rechinii furioşi şi însetaţi de sânge care îşi devorau prada ce li se oferea cu asemenea generozitate. O zbatere mai puternică îl înştiinţă pe Casca de faptul că şi scoţianul ciung îşi căpătase pedeapsa.

Casca ar fi vrut să scoată goeleta cât mai curând în larg, dar mai era o mică problemă şi anume fluxul pe care trebuiau să-l aştepte. Pentru moment, corabia eşuase pe fundul nisipos al litoralului insulei.

— Să-i dăm înainte cu carenarea? întrebă fostul ucenic de pictor.

Devenise, temporar, cel de-al treilea secund, întrucât Casca îl numise în această calitate impresionat de manierele, educaţia şi bunul simţ care îl caracterizau – ca şi în semn de mulţumire pentru felul în care îl aranjase pe Julio, pentru a servi drept momeală marinarilor hămesiţi după plăcerile trupului.

— Nu!

Casca se gândise că nu avea nici un rost să-şi facă probleme

pentru carena goeletei unuia care ajunsese hrană la rechini. Iar în privinţa piraţilor pe care îi ajutase să ajungă la bordul acestei corăbii, era treaba lor dacă puneau mâna să o repare sau capturau alta. Chestiunile acestea de fineţe nu îl priveau pe el.

Până în acel moment, lucrurile merseseră ca unse. Incendierea fortului fusese şi ea o idee foarte bună, care dăduse roade din plin. Julio îşi jucase şi el foarte bine rolul de momeală, reuşind să-i sustragă atenţia celui de-al treilea secund al olandezului, suficient de mult timp pentru ca operaţiunea să reuşească. Puseseră mâna pe corabie. Este adevărat că era eşuată pentru moment, dar şi acest mic inconvenient se putea rezolva de la sine, odată cu venirea fluxului. Aveau chiar şi câţiva recruţi noi: cei mai mulţi dintre sclavii negri aleseseră viaţa de pirat exilului pe insula aceea pierdută în nemărginirea oceanului. Casca avea anumite rezerve numai în privinţa primului secund care, după ce-i scoseseră căluşul, le spusese că voia să li se alăture şi el. Iar lucrul acesta era valabil şi în ceea ce-l privea pe al doilea secund. În ambele cazuri, Casca numi un consiliu care să ia hotărâri de îndată ce aveau să ajungă în larg. Aceasta fu una dintre puţinele sale concesii în privinţa democraţiei – care nu reprezenta tocmai maniera lui preferată de conducere a lucrurilor pe lume. Pe vremea lui, în legiune, nu fusese vorba niciodată despre democraţie.

— Fluxul a început să se facă simţit deja. Vreţi să puneţi corabia pe linia de plutire?

Julio se afla lângă cotul lui, un Julio îmbrăcat din nou în straie bărbăteşti, cu un zâmbet larg întipărit pe chip. Casca îşi dăduse seama şi în timpul reprezentaţiei că tânărului îi făcuse o mare plăcere să joace puţin teatru, îmbrăcat în straie femeieşti, deşi îi scăpa motivul real al unei asemenea plăceri. Dar, în sfârşit, Casca nici nu avea timp de pierdut cu prostii. Fiecare cu ale lui…

Dar chestia asta cu pusul corăbiei pe linia de plutire îl depăşea cu totul. Casca mai fusese pe multe corăbii, de la galerele romane la galioanele spaniole, dar meşteşugul marinăriei nu se lipise prea mult de el, plus că trecuse atât de mult timp, încât îşi amintea cu foarte mare dificultate tehnica şi cuvintele specifice.

Ceea ce îl salvă în cele din urmă fu un strigăt venit din vârful catargului. Unul dintre piraţi, care pesemne că suferise foarte mult de dorul corăbiei câtă vreme se aflase pe insulă, profitase de lipsa de atenţie şi se căţărase pe catarg. Iar acum le striga celor de jos:

— Corabie la orizont! Corabie la orizont! Două grade la tribord!

— Căpitane, pot să mă folosesc de vinciul de cârmă pentru a scoate corabia de pe nisip? îl întrebă Julio în spaniolă, un alt termen prea tehnic pentru Casca.

Îşi dădu seama însă ce încerca să facă Julio: îi sugera ordinele pe care ar fi trebuit să le dea, într-un mod prea puţin jignitor pentru el şi ajutându-l în acelaşi timp să-şi ascundă incompetenţa în domeniul marinăriei. Casca era foarte curios care putea să fie trecutul tânărului aceluia. Băiatul părea să aibă o experienţă pe care vârsta fragedă totuşi nu putea să o justifice. Dar probabil că era, pur şi simplu, un băiat foarte, foarte inteligent. La fel de inteligent cum şi-ar fi dorit Casca să fie propriul său fiu.

— E un bric! se auzi din nou din vârful catargului.

Casca privi cerul. Soarele se îndrepta spre apus, dar mai avea să fie destul de mult timp lumină, chiar dacă la tropice întunericul se lasă peste pământ mai brusc decât în alte părţi ale lumii. La orizont, se vedeau nori groşi şi vântul parcă se mai înteţise puţin între timp. De asemenea, se simţea o anumită îngreunare a aerului, ca întotdeauna înainte de izbucnirea unei furtuni. Dar furtuna nu ajunsese la ei încă şi poate că mai aveau timp să-şi încerce şansa cu bricul acela care apăruse la orizont. Plus că puteau să profite de acoperirea întunericului în cazul în care ar fi eşuat în atacul lor şi s-ar fi aflat chiar în dificultate.

Porunci, aşadar, să fie tăiate parâmele de pe ţărm, să pună în mişcare vinciul şi să ridice ancora, iar apoi să ridice pânzele şi să o ia din loc, vântul suflând exact cum le era lor mai favorabil. Baloturile cu zahăr se mai aflau încă la bord, înclinând corabia, dar nu aveau timp pentru toate.

Spre surpriza lui Casca, poruncile sale fură ascultate şi îşi arătară roadele. Corabia fu eliberată din nisipul pe care fusese carenată şi începu să plutească din nou liberă pe apă. Pentru că nu reuşiseră să mai ridice ancora, tăiară parâma de care era legată. De această dată, trebuia să fie totul sau nimic. Aceasta era singura lor şansă. Privind din nou cerul şi dându-şi seama că întunericul era destul de departe, Casca se temu că atacul lor avea să dea greş, având greutăţi să scape de urmărire. Se îndreptară cu toată viteza spre bric, ale cărui pânze era vizibile cu ochiul liber chiar de la nivelul punţii.

Casca dădu ordin să fie pregătite tunurile – nu erau decât trei la bord – le încărcă cu plumb şi cu şrapnele şi se strădui să-i facă

pe tunarii de ocazie să priceapă cum voia să fie deschis şi efectuat focul. Când reuşi într-un târziu să-i facă să priceapă, unul dintre ei, un american, îi spuse câteva cuvinte care îi tăiară tot avântul.

— Mda, s-ar putea să ai dreptate! zise Casca. Ba chiar ai dreptate! Loviturile de tun ar putea să facă rău putreziciunii ăsteia de corabie. Dar, pe de altă parte, oricum nu are nici o altă valoare pentru noi, în afară de a ne ajuta să capturăm o alta.

Cuvintele pe care le alesese Casca, precum şi tonul pe care le rostise, făcură mai mult decât logica în privinţa convingerii americanului cârcotaş. Între timp, bricul se apropiase şi mai mult, devenind vizibil pe de-a întregul, cu ochiul liber.

— Cred că este de construcţie americană, zise cel de-al treilea secund. Ei sunt în general adepţii bricurilor ăstora cu aspect hermafrodit.

— Zece tunuri, adăugă Julio în spaniolă.

Cele două corăbii se apropiau rapid una de cealaltă – în principal, pentru că bricul era foarte rapid din construcţie şi era condus de o mână care ştia foarte bine ce trebuia să facă în privinţa aceasta.

Nenorocirea lor era că se apropiau prea mult pe partea care lui Casca nu-i convenea deloc. Chiar era pe cale să-i dea o poruncă timonierului, când văzu pânzele bricului deschizându-se şi începând să schimbe cursul. Căpitanul bricului îi uşurase manevra. Îi porunci timonierului să ia un curs opus celui pe care intenţionase să-l ordone prima dată şi schimbă unghiul pânzelor. Manevra dădu roade. În loc să se ciocnească frontal, cele două corăbii descriau două cercuri mari, dar inegale, bricul rapid înscriindu-se pe o traiectorie mult mai largă.

Şi pe urmă?

CAPITOLUL 12

Casca vedea bricul năpustindu-se înainte în plină viteză, cu toate pânzele ridicate. Era cu adevărat foarte rapid. Goeleta lor se mişca, în comparaţie cu el, lent ca un melc, ţinută pe loc de scoicile care i se fixaseră pe carenă, dezechilibrat de încărcătura prea mare care îi îngreuna destul de mult manevrele.

— Pune-o în vânt, căpitane! îi spuse Julio.

— În vânt?

— Chiar aşa, căpitane!

— Unde naiba ai învăţat tu atât de multe despre tactică, măi băiete?

— Am fost cadet în Marina Regală, căpitane!

Ceva îl transformase pe băiatul pe care Casca îl ştia până în acel moment. Perspectiva acţiunii îl aruncase, după câte se părea, într-un alt timp. Era disciplinat şi avea un aer milităros în tot ceea ce făcea. Casca se gândi o clipă şi îşi spuse în sinea lui că poate puştiul de lângă el ştia ce ştia.

— Puneţi-o în vânt! Asta dacă reuşiţi să vă descurcaţi cu coşciugul ăsta plutitor.

— Nici o problemă, căpitane! Dar ia uite acolo! Vezi că apa are o culoare mai deschisă? Asta înseamnă că e mai puţin adâncă. Şi ei or să trebuiască să evite locul acesta – asta dacă nu cumva căpitanul lor cunoaşte apele astea sau dacă crede că este suficient de adâncă pentru a-i lăsa să treacă. Dar, de regulă, apele astea sunt foarte înşelătoare, se schimbă tot timpul şi nu cred că o să-şi asume riscul.

Casca observă că puştiul continua să spună „ei”. Se credea probabil pe un vas militar, într-o bătălie navală.

— Uite, căpitane! Am avut dreptate! Vezi că mai coboară din pânze?

Bricul începuse să mai piardă din viteză.

— Apropie-te de ea, căpitane! Nu mai mult de jumătate de bătaie de pistol! E suficient!

Glasul puştiului îi trăda tensiunea şi încordarea, dar şi entuziasmul.

— În regulă, puştiule! hotărî Casca. Ascultaţi la mine! Toate pânzele în vânt! Poate, cu puţin noroc, vom reuşi în cele din urmă.

„Pe toţi dracii!”

Strângând şi mai mult raza traiectoriei, goeleta lor se aplecă şi mai mult, dar, într-un mod ciudat, tocmai încărcătura era cea care le era favorabilă în acel moment. Bătrâna corabie tăia apa ca şi cum ar fi fost însufleţită.

— Cred, căpitane, că ar trebui să virezi în vânt din nou, fie la travers de vânt, fie puţin mai la pupa.

Vocea lui Julio începuse să fie mai crispată, mai rece şi Casca îl văzu stând ţeapăn lângă el, ca şi cum ar fi vrut ca ochii lui negri ca smoala să înregistreze fiecare secundă în parte pentru totdeauna. Casca se simţi cuprins de o senzaţie de căldură, mai mare şi mai puternică decât căldura soarelui de la tropice, care începuse să coboare mai hotărât către orizont, astfel încât umbra pânzelor celor două corăbii se întindea lungă pe suprafaţa unduită a oceanului. Puştiul acela îi era ca un fiu lui Casca. Numai de ar fi putut şi el să aibă vreodată un fiu ca el.

Se apropiau în viteză. Casca văzu, din locul în care se afla, cum un marinar de pe goeletă aprinsese o făclie.

— Nu trage nimeni până nu poruncesc eu, le strigă el, mai întâi în engleză şi apoi în spaniolă. Toţi deodată!

„La dracu’! Cum se spune în spaniolă toţi deodată?”

— *Unisonancia,* căpitane? zise Julio.

— E bine şi aşa, îl aprobă Casca şi apoi transmise ordinul, cerându-le să tragă numai la comanda lui şi toţi deodată.

Probabil că o asemenea salvă avea să rupă goeleta în două, dar ce mai conta! Era suficient de bună pentru o bătălie şi nimeni nu voia decât să exploateze la maximum şansa care li se oferise.

Se aflau la o lovitură de tun de bric. Următoarele momente aveau să fie hotărâtoare. Casca vedea foarte bine gurile negre ale tunurilor de pe bric îndreptate către goeleta sa. Zece guri de foc în total! Slavă cerului că numai cinci dintre ele erau dispuse pe o latură. Altfel ar fi fost terminaţi. „Acum, fu cât pe ce să ordone Casca, dar se abţinu la timp. Nu încă, nu-i momentul! Dar de ce nu se trăsese, încă, nici un foc de la bordul bricului?”

Casca era pus în încurcătură de această tactică.

„Ah! Deci, asta este!” îşi spuse el într-un târziu.

Bricul nu avusese nici un steag ridicat pe catarg. Acum, steagul clasic, numit de către marinari *Jolly Roger,* flutura vesel

în vânt. Cu ocheanul, Casca îl văzu pe căpitanul bricului urmărindu-l şi el printr-un ochean. „Ce ticălos prudent!” îşi spuse Casca.

Căpitanul bricului voia să fie absolut sigur înainte să deschidă focul, înainte să angajeze lupta. Prudenţi... Era un lucru foarte important, pe care trebuia să-l ştii neapărat despre un duşman.

Casca îl zări pe celălalt căpitan îndepărtându-şi numai puţin ocheanul de la ochi.

— Adăpostiţi-vă! strigă el imediat şi îşi văzu oamenii ascunzându-se în spatele baloturilor cu zahăr, aşa cum stabiliseră de la bun început.

Numai el, Julio şi timonierul rămăseseră în picioare.

Casca dădu să-i spună puştiului să pună şi el burta pe punte, dar era deja prea târziu.

Tunurile de pe bric deschiseseră focul. Pe rând, toate îşi sloboziră încărcăturile, ţevile tunurilor înconjurându-se pe rând de câte un nor de fum alb.

Toate cinci reuşiseră să tragă înainte ca prima ghiulea să ajungă la goeleta lor. Prima ghiulea ajunse cam în dreptul provei, dar nimeri în apă.

Cea de-a doua ghiulea nimeri de-a dreptul în cambuză, spărgând lemnul şi împroşcând cu aşchii ucigătoare, care se opriră în cei care se aflau pe aproape, smulgându-le urlete de durere şi aducând cu ele prima vărsare de sânge. Un singur pirat o încasase rău de tot: o bucată mai mare de scândură îl lovise; drept în pântece şi îi scosese maţele afară, aruncându-l pe spate tocmai pe puntea de la pupa.

Cea de-a treia ghiulea ratã complet ţinta, trecând ca prin minune prin spaţiul liber rămas între catarg şi pânză.

Cea de-a patra lovi carena chiar în mijlocul corăbiei, cu puţin deasupra nivelului apei şi fără îndoială era o lovitură care ar fi putut să o scufunde.

Cea de-a cincea ghiulea nimeri mai spre pupa faţă de cea de-a patra, dar mai sus decât toate celelalte patru la un loc. Casca simţi şocul puternic pe care îl imprimă această din urmă ghiulea întregii structuri a goeletei lor. Toată grija lui pentru protejarea oamenilor pe care, de bine, de rău, deocamdată el îi comanda, fusese în van: era lucru hotărât că goeleta lor avea să se scufunde şi încă în cel mai scurt timp.

Acum!

— Fiţi gata! *Uno! Dos! Tres!*

Tunurile lor mugiră şi ele prelung. Poate nu chiar la unison, dar suficient de bine sincronizate pentru nişte tunari amatori care învăţaseră meserie cu numai o jumătate de oră în urmă. Rafala de mitralii se înfipse în carena şi în puntea bricului, care dispăru pentru o clipă în fumul gros.

— Mitralii!

Cele două corăbii se apropiau din nou una de cealaltă. Dar…

— Fii atent, căpitane! strigă Julio. Vor să se depărteze de noi!

Era destul de greu de zărit ceva prin fumul acela, dar vârfurile catargelor, care ieşeau din norul de fum, trădau faptul că bricul era manevrat pentru a se depărta de goeletă. Chiar în timp ce Casca stătea cu ochii pe el, pânzele fură din nou ridicate, toate, pentru a-i da mai multă putere.

— Pune cârma în vânt! strigă Julio, uitând complet, de această dată, să-l consulte pe căpitan.

Îşi dădu seama după aceea de gafa şi îl privi cu ochi inocenţi. Casca îi zâmbi şi îi făcu semn să-şi vadă mai departe de treabă. Manevra comandată de Julio avu succes şi încercarea bricului de a rupe contactul fu dejucată în ultima secundă. Cele două corăbii se loviră una de alta, ridicate de acelaşi ruliu al bricului.

— Mitralii! urlă Casca şi cele două corăbii rămaseră lipite una de cealaltă. Fiţi gata de abordaj!

Aproape ca un ecou al propriei sale voci, Casca auzi aceleaşi ordine strigate pe puntea bricului. Dar trecuse vremea gânditului şi venise vremea să lupte din nou. Cu sabia între dinţi, Casca se repezi primul la abordaj, sărind pe puntea plină de fum a bricului.

*

* *

La bordul bricului pe care Casca împreună cu oamenii lui îl atacaseră, lucrurile nu erau deloc prea plăcute. Iar dacă le-ar fi trecut vreo clipă prin minte că ar fi fost o joacă de copii să pună mâna pe el, atunci însemna că se înşelaseră amarnic. În mijlocul fumului şi plini de sânge, la bordul bricului îi aşteptau nişte ticăloşi la fel de sângeroşi ca şi ei. Cu o diferenţă: echipajul bricului era mai bine înarmat decât ei. Prima dată, fură întâmpinaţi cu focuri de pistoale şi de muschete. După aceasta, săbiile luciră în razele soarelui care se afla la apus şi fură obligaţi să le facă faţă cu bâtele pe care le aduseseră cu ei de pe insulă şi cu cele câteva pumnale pe care le găsiseră la ofiţerii de pe goeletă sau prin dulapurile de arme.

Pe de altă parte, echipajul bricului era destul de buimăcit de

acţiunea hotărâtă a piraţilor – nu se aşteptase la loviturile cu mitralii trase la unison la comanda lui Casca şi nici la abordajul atât de riscant pe care îl realizaseră. Şi nici la atacul executat cu atâta furie animalică de către piraţii lui Casca nu se aşteptaseră. Echipajul bricului intenţiona să atace el, primul, mica goeletă. La rândul lor, oamenii lui Casca ştiau că aceasta era singura lor şansă de supravieţuire şi se aruncaseră ca buldogii englezi pursânge asupra echipajului bricului.

În privinţa lui Casca, el intrase în atâtea încurcături în ultima vreme, încât pentru el încăierarea aceea era cel mai bun mod de a scăpa de furia pe care o adunase. Nimic pretenţios, nimic galant... Nu trebuia decât să pareze, să împungă şi să taie.

Îşi croi drum spre căpitanul bricului, o brută cu capul descoperit, imens, cu o înfăţişare animalică şi cu o claie de păr negru ciufulit, care îşi descărcă cele două pistoale în pântecele piraţilor care îl flancau pe Casca, apoi scoase sabia şi se îndreptă cu ea în mână spre şeful lor.

Ceea ce îi atrase atenţia lui Casca era faptul că fiorosul căpitan luă imediat a doua poziţie de gardă, cu picioarele fandate şi depărtate, ceea ce însemna că avusese o anumită legătură cu Marina Regală.

Şi, după cum văzu mai departe, mai mult ca sigur avusese. Ticălosul ştia foarte bine ce avea de făcut. Sabia lui Casca se încrucişă cu a lui şi dansul crimei începu.

În timp ce Casca şi căpitanul bricului îşi disputau dreptul de a se omorî unul pe celălalt, lupta de la bordul bricului era pe sfârşite şi piraţii începeau să preia controlul asupra bricului, lucrul acesta costându-i pierderi importante. După ce pară o lovitură, Casca îl observă cu coada ochiului pe unul dintre membrii echipajului bricului părăsind încăierarea şi îndreptându-se spre cabina căpitanului. Omul acela pe care îl văzuse avea ceva care îi atrăsese atenţia; poate faptul că era atât de subţiratic. Şi totuşi luptase până în momentul acela – atât cât reuşise Casca să observe – şi o făcuse într-un mod strălucit. Dar nu putea să-şi permită să se gândească prea mult la ceea ce văzuse, deoarece căpitanul bricului, văzându-l că încetineşte ritmul, se hotărâse să dea el atacul final, crezând probabil că străinul cu cicatrice era la capătul puterilor.

Casca pară. Începea să-l plictisească lupta aceea fără sfârşit şi toată furia pe care o adunase începând din dimineaţa în care ajunsese la vila lui McAdams izbucni cu toată forţa. „La toţi

dracii, mici şi mari, din iad!” Se repezi sălbatic la căpitan, refăcu terenul pierdut într-o clipă şi trecu el la atac. La o lovitură a sa, foarte puternică, de altfel, căpitanul parase în ultima clipă şi sabia lui Casca alunecă, retezându-i urechea. Uriaşul cu înfăţişare de animal, rănit acum, rămăsese o clipă uimit de ceea ce i se întâmplase. Ceea ce era suficient pentru Casca, încât acesta profită de confuzia căpitanului, roti sabia o dată asupra capului şi, împingând-o înainte, îi reteză beregata. Sângele începu să ţâşnească, împroşcându-l pe Casca de sus până jos şi, deşi se retrase imediat cu un pas, sângele muribundului îi ajunse pe buze.

În jurul lor, lupta luase sfârşit. Casca fusese ultimul care îi dăduse lovitura de graţie victimei lui. Puseseră mâna pe bric. Casca îşi privi oamenii – atât cât mai rămăseseră. Pierduse pe puţin o treime, dar mai erau suficient de mulţi pentru manevrarea bricului.

Julio, apropiindu-se de el, îi zâmbea plin de fericire.

— Căpitane! O frumoasă victorie! îi spuse el în spaniolă.

Nici Casca însuşi nu ar fi putut spune dacă înţelesese ceva de la bun început sau se lăsase în voia lucrurilor. Şi, totuşi, parcă zărise cu coada ochiului o mişcare. După aceea, cu siguranţă, fusese un foc de armă. Un ticălos din echipajului bricului, aflat pe moarte, care rămăsese agăţat în funiile pânzelor, avusese un pistol sau o muschetă la îndemână şi cu ultima sforţare trăsese. Îl ochise pe piratul cu cicatrice pe faţă.

Casca fusese, pur şi simplu, trântit. Pentru o fracţiune de secundă, se gândi că din nou cineva îl trimisese într-o scurtă vizită la porţile infinitului. Dar îl văzu pe Julio răsucindu-se şi căzând la rândul lui. Întorcându-şi ochii în direcţia din care venise împuşcătura, îl văzu pe cel care trăsese desprinzându-se din funii şi căzând în ocean.

Casca se ridică în genunchi şi se târî până la băiat şi îl întoarse cu faţa în sus. Răsuflă apoi uşurat. Julio nu fusese rănit grav. Proiectilul trecuse prin carnea braţului său stâng, lăsând în urma lui o gaură cât degetul gros, fără să atingă osul. „Copil nebun! îşi spuse Casca în gând. Îl zărise pe ticălos ochind şi s-a aruncat în faţa mea ca să mă apere! Cât de inutil a putut să fie gestul lui!”

Bineînţeles că Julio nu avea să afle niciodată care era adevărata poveste a comandantului său.

Casca se ridică şi dădu echipajului său pestriţ ordinul să facă tot ceea ce era necesar pentru a putea ridica pânzele ca să-şi

vadă de drum. Fiecare îşi căută de lucru, fără nici o vorbă. Din fericire pentru ei, bricul nu păţise nimic rău. Salva de mitralii ucisese oameni, dar nu afectase structura corăbiei. Oricum, toţi piraţii munceau cot la cot – spanioli, oameni ai Frăţiei, foşti sclavi – dar nimeni nu trebuia să se lase păcălit de aparenta armonie, care nu era decât o chestiune de moment, întreţinută de prezenţa căpitanului Cass Long. Deşi nu s-ar fi zis la prima vedere, părea capabil să înţeleagă sentimentele oamenilor – bune sau rele – fără să fie nevoie de cuvinte. Mai bine decât mulţi alţi căpitani de piraţi.

În timp ce oamenii lui îşi vedeau de treburi, Casca îi curăţă rana lui Julio şi i-o bandajă, apoi îl lăsă să se odihnească, pe puntea de la timonă, supraveghindu-i pe piraţi, în timp ce el se duse să inspecteze prada.

Nici nu apucă să coboare scara care ducea la puntea de la timonă, când fu întâmpinat de un pirat pe care îl numise prim-secund, care se înclină scurt în faţa căpitanului şi îi spuse:

— Avem o problemă!

— Ce fel de problemă?

— E cineva în cabina căpitanului. Uşa e blocată. Am putea să o spargem, dar ne-am gândit că aveţi ordine…

Nu îşi continuă vorbele, pentru că încă nu se obişnuiseră cu el în calitate de căpitan care dă ordine.

*

* *

Dar când Casca o luă pe micul culoar destul de îngust de altfel, care ducea la cabina căpitanului, cu un felinar în mână, ca să îşi facă lumină şi puse mâna pe uşă, aceasta nu mai era blocată. În spatele lui, primul secund se dezvinovăţi:

— Da’ era blocată când am venit noi!

Casca ridică felinarul şi le lumină chipurile celor doi piraţi care se aflau în spatele primului secund şi care erau înarmaţi cu mânere de amarare. Casca se întoarse cu faţa spre uşă şi o deschise.

Cabina era bine luminată de o lampă mare, atârnată în mijlocul tavanului, care se legăna odată cu bricul. Sub ea, legat fedeleş de scaunul căpitanului şi cu un căluş în gură, era uriaşul slab de minte pe care Casca îl cunoscuse în tabăra lui McAdams.

În umbră, la Stânga Uriaşului cu câte un pistol cu cocoşul ridicat în fiecare mana, îndreptat spre abdomenul lui Casca, se aria o femeie cu părul roşcat.

— Rămâi exact acolo unde eşti, Cicatrice. Un singur pas dacă mai faci, îţi umplu maţele alea puturoase ale tale cu plumb.

CAPITOLUL 13

— Katie Parnell?

— Chiar aşa! răspunse femeia, zâmbind. La dracu'! Katie e numele meu. Parnell e un nume luat de pe o piatră de mormânt. În sfârşit, e o poveste lungă şi în nici un caz nu am de gând să ţi-o spun ţie.

Stăteau amândoi la masa din cabina căpitanului, faţă în faţă, iar uriaşul cu minţile rătăcite, încă legat fedeleş, cu căluşul în gură, se afla la loc de cinste în capul mesei, privindu-i pe rând, când pe roşcată, când pe Casca. În afara lor, nu mai era nimeni în cabină. Casca îi trimisese la treburile lor pe primul secund şi pe ceilalţi doi piraţi – lucru care nu-i făcu nici o plăcere secundului care, înainte de a pleca, aruncase o privire plină de înţeles la pistoalele din mâinile femeii şi apoi lui Casca, după care ieşise. Privirea lui exprima întregul dezacord cu privire la modul în care Casca înţelegea să conducă corabia.

După ce rămăseseră singuri, femeia scosese o sticlă de vin dintr-un dulap, lăsând pistoalele pe masă, ca să aibă mâinile libere. Fără nici o vorbă, scoase cu un gest expert dopul sticlei, după care luă o gură sănătoasă, fără să se aşeze şi apoi îi întinse sticla lui Casca. În tot acest timp, nu-i acordă nici o atenţie uriaşului din capul mesei.

Casca, în schimb, era de-a dreptul amuzat. Puţine femei pe care le cunoscuse în viaţă se purtaseră în felul acesta, iar în ochii lui Katie citi o expresie de zeflemea jovială, care părea, să-i spună că nimic din ceea ce îţi oferă viaţa nu merită să fie luat în serios, că viaţa este un joc care trebuie jucat până la capăt numai din plăcerea de a juca. Apărută imediat după ce îl tratase pe Julio şi după epuizarea fizică şi psihică din cursul luptei – independent de numărul luptelor la care luase parte, de fiecare dată, după bătălie, avea aceeaşi senzaţie de scârbă şi îşi simţea sufletul întunecat – roşcata era de-a dreptul binevenită pentru a-l bine dispune. Iar faptul că era o femeie foarte frumoasă şi că vinul era de cea mai bună calitate ajuta în mod considerabil.

— De pe o piatră de mormânt? întrebă el, zâmbind, încercând

să lege o conversaţie. Dar cine naiba mai eşti şi tu?

Pentru o femeie, era destul de înaltă, chiar şi şezând la masă, ochii ei erau la acelaşi nivel cu ochii lui şi avea o statură atletică. Gândindu-se la aspectul femeii, Casca îşi dădu seama că ea era matelotul pe care îl observase retrăgându-se spre finalul luptei, îndreptându-se spre cabina căpitanului. Până în acel moment însă, luptase cot la cot cu bărbaţii. Iar dacă ar fi mai avut nevoie de vreo dovadă, zări pe mâneca de piele a hainei ei o urmă de sânge proaspăt. Şi trebuie că era destul de bună, îşi spuse Casca în gând, judecând după cum luptau oamenii lui.

Dar era şi femeie. Haina pe care o avea pe ea prezenta umflăturile corespunzătoare acolo unde trebuiau să se afle, iar când se aplecă peste masă ca să ia sticla – nu i-o ceruse lui, pur şi simplu, se întinsese după ea, ca între camarazi – Casca zări o frântură de secundă, prin deschizătura de la gât a cămăşii, contururile sânilor – nu foarte mari, ci potriviţi, având însă un aspect care te invita să îi atingi şi să-i mângâi.

— Dar tu cine eşti? întrebă ea. Credeam că-i cunosc pe toţi căpitanii din Frăţie. Sau poate că eşti mai nou în afacere?

— Da.

— Poate ai şi vreun nenorocit de nume?

Felul în care rostise cuvintele le făcuse să nu pară chiar atât de vulgare. Dar, oricum, nici vocabularul şi nici modul sacadat de a rosti cuvintele nu puteau să aparţină unei adevărate doamne. Pe de altă parte însă, expresia de amuzament din ochii ei, a căror culoare se schimba tot timpul – părând fie cenuşii, fie căprui, după cum cădea lumina pe ei – şi impresia pe care o lăsa că pentru ea totul era un simplu joc de copii, toate acestea scoteau din cauză posibilitatea să fi fost o prostituată. Era, pur şi simplu, diferită… Altfel…

— Numele! repetă ea. Ce-ai rămas cu gura căscată? N-ai mai văzut în viaţa ta femeie?

Aici cam sărise calul. Casca rânji răutăcios. O privi o clipă şi apoi spuse pe un ton solemn:

— Îmi face impresia că doamna protestează cam prea mult!

Ea îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă cu poftă. Iar poziţia în care se afla, cu gâtul întins, o făcea să pară şi mai frumoasă şi chiar îi dădea un fel de graţie, dacă nu chiar feminină, cel puţin nu departe de a fi astfel. O femeie matură, dar tânără. Casca îi dădea douăzeci şi patru, poate douăzeci şi cinci de ani.

Ea încetă să râdă, la fel de brusc cum începuse, dar expresia din ochii ei rămânea în continuare aceeaşi.

— Shakespeare! Ca să vezi: omul a citit Shakespeare! Un căpitan de piraţi care dă citate din Shakespeare! Am ajuns să o aud şi pe asta! Cicatrice, te-oi pomeni că eşti reîncarnarea bardului din Avon, trezit din nou la viaţă, de această dată pentru a străbate mările şi oceanele lumii sub steagul ciolanelor încrucişate? Numele tău n-o fi William?

Casca habar n-avea despre ce vorbea roşcata, iar gândul că îl lua în batjocură îl cam scosese din fire.

— Căpitanul Cass Long! Ăsta-i numele meu!

Spunând cuvintele acestea, se mai calmase şi se gândi să continue totuşi jocul pe care îl propusese femeia.

— Servitorul dumneavoastră, domniţă!

Ochii roşcatei străluciră din nou, aprinşi.

— Da, da! Îmi imaginez! Şi servirea asta constă într-o partidă de tăvăleală prin aşternuturi, nu-i aşa, căpitane Long? Numai că, deocamdată, nu am chef de asemenea servicii. Se pare că ai ratat sezonul împerecherilor, Cicatrice!

Casca se cam săturase de scena care dura de prea multă vreme.

— Da’ tu cine dracu’ mai eşti? Şi cu ce drept l-ai legat pe omul acela? întreba Casca, arătând spre uriaşul slab de minte.

— La el te referi?

— Unde aţi pus mâna pe el?

— Ca să zic aşa, l-am pescuit din ocean. Cam pe la răsăritul soarelui. Plutea pe apă, ţinându-se de o vâslă.

— Şi la voi aşa e obiceiul când pescuiţi câte un om din apă? îl legaţi fedeleş?

— Dacă ţi-ai aminti că i-ai mai văzut mutra în palatul guvernatorului din Virginia, cu siguranţă că la fel ai face şi tu! Cred că e spionul guvernatorului Spotiswoode.

— Spion?

Deci, acesta fusese motivul pentru care îl debarcase Barbă-Neagră pe insulă. Dar ce naiba se întâmpla în jurul lui şi el habar nu avea?

— Spion?

— Cam aşa ceva!

— Şi tu ce căutai în palatul guvernatorului în Virginia, ai? Casca se întrebă în gând pe unde naiba era Virginia asta, dacă era vorba despre colonia de pe lângă Charles Town. Oricum, nu

era foarte sigur de cunoştinţele sale de geografie.

— Pariez că ai vrea să ştii chestia asta, nu-i aşa? Căpitane Cass Long, sau cum te-o fi chemând, amice Cicatrice.

— Nu-i nici un spion!

— Şi de unde ştii tu asta, de eşti atât de sigur?

— Pentru că întâmplarea face să ştiu că era garda lui McAdams.

— Ce? De unde ştii tu asta?

— Am fost pe corabia lui Barbă-Neagră împreună. Trebuia să ne întâlnim cu Tarleton Duncan.

— Ah!

Femeia se gândi o clipă, apoi se ridică, se îndreptă spre uriaş, îi scoase pumnalul de la brâu, îi taie legăturile şi îi scoase căluşul din gură.

— Dacă îl cunoşti pe McAdams, atunci ştii ce spui. Însă în privinţa ăstuia… Mi s-a părut cam ciudat de la bun început.

— Uneori nu este absolut necesar ca într-o clopotniţă să fie în mod obligatoriu clopote, dacă mă înţelegi, zise Casca, lovindu-se cu palma peste frunte.

Femeia păru încurcată o clipă, apoi înţelese sensul ascuns al cuvintelor lui.

— Aha!

Casca nu-i mai spuse că, după părerea lui, uriaşul o făcea numai pe prostul.

— Dar este un excelent luptător, spuse el.

— Nu mai spune! Şi atunci ce căuta în mijlocul oceanului, călare pe o vâslă?

— Asta n-am de undă să o ştiu eu! Dar de ce nu-l întrebi chiar pe el?

— Poţi să fii sigur că l-am întrebat. Dar fără nici un folos.

Deodată, femeia îşi miji ochii şi se întoarse din nou spre Casca.

— McAdams. Tarleton Duncan. Dacă erai pe corabia lui Barbă-Neagră şi trebuia să vă întâlniţi cu Tarleton Duncan, ce dracu' cauţi acum aici, împreună cu şleahta asta de piraţi de doi bani şi fără căpătâi? Ca să nu mai zic nimic de copaia aia nenorocită cu care ne-aţi atacat!

Casca zâmbi.

Îi răspunse, folosindu-i propriile cuvinte:

— Pariez că ai vrea să ştii chestia asta, nu-i aşa, Katie Parnell, sau cum te-o fi chemând?

În momentul acela însă izbucni furtuna. Furtuna care se pregătise toată ziua. Ceea ce putea să afle Casca de la femeia aceea ciudată – sau ea de la el – trebuia să mai aştepte. Vântul sufla cu o putere extraordinară, care aproape că răsturnă corabia. După aceea, veniră tunetele, fulgerele şi o ploaie torenţială. De fapt, nici nu mai ştiau dacă apa care îi potopea din toate părţile venea din cer sau din valurile oceanului, înalte cât catargul cel mare al bricului.

Aproape toată noaptea se luptară cu furtuna, căutând să ţină corabia la suprafaţă. Şi toate astea într-o beznă totală.

Cam cu o oră înaintea zorilor, furtuna încetă, aproape la fel de brusc cum izbucnise. Sau poate că în momentul acela reuşiseră ei să iasă din furtună. Printre resturile de nori de pe cer, se vedea luna, mare şi rotundă. Odată cu venirea zorilor, aerul se încălzi din nou, apa oceanului se linişti şi nimic nu trăda tumultul care bântuise de la un capăt la altul al nopţii. Bricul plutea liniştit, împins de o briză slabă.

Vremea rămase la fel de încântătoare încă patru zile la rând. Cât despre viaţa de pirat, ce s-ar putea spune? Era mai mult ca o plimbare de plăcere pe mare – sau, mai curând, ca o ieşire pe lac împreună cu familia. Casca nu se plângea însă. Bărbatul, trebuie să ştie întotdeauna să se mulţumească cu ceea ce i se oferă. Cel puţin, atunci când nu poate obţine mai mult – aceasta fiind situaţia în care se afla el, obligat de împrejurări să rămână ţintuit la bordul bricului. Aşa că se lăsă în voia sorţii.

În orice caz, soarta dădea semne clare că un anumit lucru nu avea să intre în program. Katie Parnell ştia să aibă grijă de ea şi, deşi Casca ar fi vrut să ajungă în pat cu ea, se mulţumi cu încântătoarea stare de lucruri de moment. Dar nici nu reuşi să afle cine era Katie Parnell cu adevărat. Câteva indicii mai prinsese din zbor, dar nimic clar. Din câte înţelesese, mama lui Katie fusese amanta unui bărbat foarte puternic din colonii – o persoană foarte bine plasată pe scara socială – iar bărbatul acesta era tatăl ei. Katie ştia foarte multe lucruri despre secretele guvernării la cel mai înalt nivel. Şi părea să mai ştie o groază de alte lucruri. În acest caz însă, ce căuta în Frăţie?

Aceasta era o întrebare la care Casca nu putea să găsească nici un răspuns care să-l mulţumească cât de cât. Singurul lucru pe care reuşise să-l smulgă de la Katie era acela că, fiind femeie, nu-şi putea pune în practică multiplele talente cu care o înzestrase natura, cel puţin nu în lumea normală, civilizată. Dar,

ca pirat, putea să fie tot ceea ce îşi dorea, după bunul plac al inimii. Dacă acesta era adevărul gol-goluţ – aceasta era altă problemă şi Casca nu avea nici un mijloc să afle mai multe. Oricum, îşi dăduse seama că lui Katie îi plăcea să mintă – de acest lucru era absolut sigur. Oricum, nu era nici pe departe ceea ce s-ar putea, numi o femeie obişnuită.

În schimb, era o sursă de informaţii care lui Casca i se păru aproape nesecată. Discutând cu ea, află mai multe despre piraţi şi piraterie, în general, decât reuşise să afle până în acel moment singur. De exemplu, de la ea a aflat că ocupaţia Frăţiei era una singură – afacerile. Aproape toţi căpitanii aveau relaţii cu personaje foarte sus-puse, iar cei care nu aveau asemenea relaţii erau repede daţi la o parte. O mulţime dintre ei erau asociaţii tăcuţi, din umbră, ai unor negustori foarte bogaţi din toate colţurile lumii. Uneori, o încărcătură de zahăr, speculată cu cap de către negustorul de pe uscat, putea să aducă unui căpitan de piraţi mai mult aur decât capturarea unei corăbii spaniole încărcate cu aur. Plus că mai erau legăturile de interese din zonele superioare ale puterii. Guvernatorul Eden din Carolina de Nord, de exemplu, nu făcea nici un secret din legăturile pe care le avea cu piraţii, participând personal, după câte se părea, la una dintre numeroasele nunţi ale lui Barbă-Neagră.

După ce pomeni de numeroasele nunţi ale lui Barbă-Neagră, Katie deveni cu adevărat feminină, în sensul că avu reacţiile obişnuite pentru orice femeie. Şi îşi manifestă furia ca orice fiică a Evei. După spusele ei, Barbă-Neagră se căsătorise de nenumărate ori – de cincisprezece sau şaisprezece ori, oricum nimeni nu mai ţinuse socoteala de la un moment dat – şi de fiecare dată se căsătorise cu fete foarte tinere, în jur de cincisprezece ani. Faptul care o scotea din minţi pe Katie era acela că, după noaptea nunţii, când Barbă-Neagră se bucura de darurile tinerei soţii după bunul plac, îi chema pe secunzii săi şi le-o dădea pe mireasă pe mâini – cinci sau şase, nu conta pentru el acest lucru – lăsându-i să-şi facă mendrele cu ea cum voiau. Foarte drăguţi oameni, piraţii ăştia.

Ce ştia despre Tarleton Duncan?

Chipul ei căpătă o expresie concentrată, de parcă s-ar fi gândit foarte intens la ceva anume. Pentru ca stătea împreună cu Casca pe puntea de la timonă, rezemaţi amândoi de parapet, îşi pironi privirile departe, către orizont.

— Nici eu nu ştiu de unde au apărut insinuările cu privire la

Tarleton Duncan. De fapt, nici nu ştiu despre ce este vorba în realitate. Presupun că, fiind femeie, sunt lucruri care nu trebuie să-mi ajungă la urechi. Mă rog! Ceva-ceva, ştiu totuşi. Ceva foarte ciudat!...

Casca nu forţă nota, gândindu-se că era mai bine să o lase să vorbească de bunăvoie.

Ceea ce îl surprinse pe el fusese presupunerea, cuprinsă în vorbele lui Katie, care ar fi vrut să sugereze că existau şi piraţi care nu erau deloc ciudaţi. Casca tocmai îl cunoscuse pe cel mai ciudat dintre toţi, Barbă-Neagră. Dar probabil că femeia avea dreptate şi majoritatea căpitanilor erau oameni obişnuiţi.

— Dovedeşte-ţi spusele! o îmboldi Casca. Cum adică nu sunt toţi ciudaţi?

— Uite-l, de exemplu, pe Stede Bonnet. Maiorul Stede Bonnet. Un om obişnuit, plictisit de viaţa monotonă. Trăia din cinci sute cincizeci de lire sterline pe an la o proprietate din Barbados. Pe tăcute, tocmai pentru că era plictisit de moarte de viaţa fără sare şi fără piper pe care o trăia, s-a apucat să pună pe picioare o goeletă pe care a cumpărat-o de la proprietarul ei, un localnic şi el, având intenţia secretă de a deveni pirat. Nu era prea capabil pe mare, într-ale marinăriei în general şi, chiar dacă corabia era proprietatea lui, o puse la dispoziţia unui fost secund al său, căpitanul Teach, cu echipaj cu tot.

— Barbă-Neagră?

— Desigur. Cred că s-a procopsit cu porecla asta ceva mai târziu.

— Şi încă fac afaceri împreună...

— Bineînţeles! Nu înţelegi, Cicatrice? E o afacere ca oricare alta.

— Iar ei sunt oameni obişnuiţi.

— Sunt oameni obişnuiţi, aşa cum spui tu!

*

* *

Dar uriaşul cu care pornise în această lungă călătorie nu mai era un „om obişnuit”. Sau poate că şi el era tot „obişnuit”?

Mai trecu aproape o zi întreagă până când Casca avu ocazia să vorbească cu el între patru ochi.

— Ce mama dracului căutai în apă?

— Un accident! Încercam să fur barca şi pe întuneric am nimerit în apă.

— Să furi o barcă?

— Să vin să te ajut!

— Pe mine?

— Când Barbă-Neagră te-a debarcat pe insulă, la început am crezut că o făcuse pentru că te-a crezut un spion al lui Woods Rogers.

— Nu mai spune! Ei; şi?…

— De ce te-ai apucat să te pui zălog pentru mine?

— La dracu', omule! Fiecare cu treburile lui!

— Şi nu-ţi pasă chiar deloc că sunt…

— Că eşti pe statul de plată al guvernatorului Virginiei? Dar este treaba ta, prietene!

— Şi atunci treaba ta care este?

— Exact cea pe care am stabilit-o cu McAdams: să i-o aduc înapoi acasă pe nepoata lui. Şi pe urmă să o şterg pe continent, unde sper să am mai multă libertate de mişcare.

— Bine, dar acum ai o corabie a ta, personală. De ce nu te duci, pur şi simplu, la Charles Town?

— Să ştii că mi-a trecut şi mie chestia asta prin minte!

— Şi?

— Ticăloşii de teapa lui McAdams au o groază de relaţii pe te miri unde. E posibil să ajung mai repede pe uscat, respectând mica înţelegere pe care o am cu el – care, personal, nici nu mi se pare cine ştie ce.

— Asta crezi tu?

Casca ridică din umeri.

— Nu te-ai gândit că în acest moment eşti şi tu pirat în mod oficial? Dacă eşti prins, ai putea fi spânzurat pentru ce ai făcut!

— E adevărat şi asta!

Uriaşul rămase tăcut pe moment, apoi continuă:

— Ştii ceva, Cass Long?

— Ce?

— Să ştii că am ascultat o parte din discuţia ta cu roşcata, despre faptul că există piraţi care nu sunt deloc ciudaţi, dar şi piraţi care sunt plini de ciudăţenii. Şi ştii care e treaba? Tu eşti cel mai ciudat pe care l-am văzut până acum!

Casca râse şi dădu să răspundă, dar chiar în momentul acela îi zări pe doi dintre piraţii spanioli, lângă arborele trinchet, angajaţi într-o discuţie care părea, după expresiile de pe chipurile lor, serioasă şi personală. Zâmbetul i se şterse imediat de pe chip.

Până în acel moment nu existaseră nici un fel de probleme între spanioli, piraţii Frăţiei, cei trei sclavi care îi urmaseră şi cei

câţiva marinari din echipajul bricului care li se alăturaseră.

Nu avusese ocazia să se afle în preajma unor oameni care puteau să explodeze dintr-o nimica toată. Văzându-i pe cei doi, îşi dădu seama că stătea pe un butoi cu pulbere.

Şi probabil că…

*

* *

Dar, înainte să apuce să-şi facă şi mai multe griji, se întâmplă altceva.

— Corabie la orizont! Două grade tribord.

Vocea piratului de pază la catarg răsuna clară şi plină de entuziasm.

Iar Casca ştiu că în curând avea să fie obligat să se lanseze în prima sa abordare în calitate de pirat.

CAPITOLUL 14

Victima era o brigantină care se apropia ca vântul. Casca dădu câteva ordine şi bricul său se repezi în urmărirea brigantinei, care îşi vedea de rută, fără să dea vreun semn că s-ar fi temut de atacul lor. Mai curând, părea să le spună că, oricum, îi depăşea în viteză şi nu ar fi putut să o ajungă din urmă. Dar, după ce intrară pe acelaşi curs, în numai câteva minute deveni evident pentru oricine, chiar fără să aibă cunoştinţe de marinărie, că bricul ajungea brigantina din urmă. Big Jim, care fusese înaintat la gradul de aghiotant, ca urmare a fizicului său care avea darul să-i descurajeze pe duşmani, se opri din discuţia cu Casca şi, după ce privi brigantina cu ochii lui de pirat bătrân, zise:

— Are linii foarte frumoase. Dacă mai ridică câteva pânze, ne-am zis: nici urmă nu mai rămâne din ea.

În acel moment, nici nu aveau altă alegere în afară de cea care era evidentă pentru toată lumea: să se apropie şi să atace, deşi pe Casca nu-l trăgea aţa mai deloc.

Dar se gândi în cele din urmă că, dacă nu mima măcar efortul de a pune mâna pe brigantină, propriul său echipaj avea să-l pândească clipă de clipă, până reuşea să-l prindă şi să-l arunce înapoi pe insula de coşmar.

Îşi potrivi ocheanul şi cercetă brigantina de la cap la coadă şi înapoi, liniştindu-se, pentru că părea destul de paşnică. Timonierul era la cârmă, un secund stătea lângă el, iar restul echipajului se adunase în jurul tunurilor. Puteau foarte bine să se pregătească pentru apărare sau pentru atac.

Situaţia aceasta ridica o serie de probleme. După câte îşi dăduse Casca seama, brigantina nu avea nici un steag arborat. Putea foarte bine să fie o corabie de piraţi, ca şi a lor – sau putea să fie o corabie comercială, eventual a vreunui negustor mai bogat, care voia să facă singur afaceri în cadrul arhipelagului. Dar, dacă era o corabie comercială, cui aparţinea? Nu era o glumă, pentru că, dacă ar fi fost spaniolă, nimănui nu i-ar fi păsat nici cât negrul de sub unghie. Dar, dacă era americană sau britanică, ar fi însemnat să comită un act de piraterie, care putea

să-l ducă cu capul drept în ştreang.

Şi Katie Parnell putea fi spânzurată alături de el.

„La toţi dracii! îşi zise Casca. Cum dracu' fac de intru numai în situaţii fără ieşire?"

Cea mai mare problemă, în cazul în care ar fi luat hotărârea să atace, era cum să declanşeze atacul. De când intrase în afacere cu McAdams, se blestemase de mai multe ori în gând că nu reuşise să înveţe mai multe despre meşteşugul armelor pe mare. Vedea că se apropia tot mai mult, dar nu mai ştia ce să facă în continuare. Să se lipească, pur şi simplu, de ea şi apoi să o abordeze? Pe care parte?

— Haide, hotărăşte-te o dată, Cicatrice!

Cuvintele şi îndemnul îi aparţineau lui Katie, care se apropiase pe nesimţite de el şi se rezemase de parapet.

— Ce spui?

— Vreau să spun că trebuie să treci la abordajul brigantinei!

— Mda!...

— Nu mai ştii ce să faci, nu-i aşa? Uite, eşti aproape de vânt. Abordează-l sub vânt!

— Ce naiba ştii tu despre navigaţie şi luptele navale?

— O groază, mai multe decât tine, în orice caz! Dacă n-aş fi avut ghinionul să mă nasc femeie, aş fi ajuns un căpitan mai bun decât a fost Barbă-Neagră în viaţa lui.

Casca o privi şi zâmbi din nou. Încălţată cu cizmele din piele rusească, cu genunchere, cu pantalonii trei sferturi de culoare albastru închis, cu o cămaşă bărbătească din mătase şi cu o vestă turcească scurtă, de sub care se vedea brâul lat, din piele, sub care vârâse două pistoale, pumnalul şi teaca săbiei, cu pălăria neagră, înaltă şi cu borurile late, în stil german, în nici un caz nu ţi-ar fi trecut prin minte să crezi că era femeie. Arăta mai curând a prim-secund sau poate chiar a căpitan. Cât despre chipul ei, pe care se întipărise o expresie dură, de hotărâre... Ce mai, numai mustaţa îi mai lipsea să semene perfect cu genul de căpitan de piraţi dornic de luptă.

„Poate că are de gând să ia parte şi ea la atac!" îşi zise Casca.

— Ei bine, zise ea. Ai de gând să dai ordinele alea, sau ce naiba faci? Mai stai mult uitându-te la mine ca un şcolar prins cu temele nefăcute?

Pentru că bărbatul nu-şi găsi pe loc cuvintele cele mai potrivite, Katie Parnell continuă:

— Spune-i timonierului să ia două grade la babord. Toată

lumea să fie pregătită de abordaj sub vânt. Tunarii să-şi aprindă făcliile alea nenorocite şi puturoase.

Se întoarse apoi spre Casca, îi trimise zâmbetul ei fermecător şi adăugă:

— Ordinele căpitanului! Mai repede mişcarea, băieţi! Mai repede! Mişcaţi-vă fundurile, dacă nu vreţi să vă facă maţele fărâme!

O atingere pe umăr îl făcu să se întoarcă şi dădu cu ochii de Julio, care avea o expresie de profundă durere întipărită pe chip. Casca îşi dădu seama că durerea băiatului nu se datora rănii primite, care se vindeca de minune, ci uzurpării poziţiei sale de consilier în probleme de marinărie pe lângă căpitanul Cass Long. Era clar că nu putea să o sufere pe femeia aceea vulgară, care stătea trufaşă lângă el, strigând ordine în dreapta şi în stânga, în numele lui. Casca îl îmbrăţişă scurt pe Julio, atent să nu-i atingă rana şi îi spuse la ureche:

— Nu te teme! Se dă şi ea puţin în spectacol. Ştii cum sunt femeile! Caută-ţi un loc mai ferit până la abordaj. Şi să nu-ţi treacă prin minte să sari dincolo cu primul grup; eşti prea ţeapăn ca să te apuci să mânuieşti sabia. Haide, fa ce ţi-am spus!

Julio făcu ceea ce îi spusese Casca şi, în ciuda faptului că nu se vindecase complet, părea să se simtă mai bine.

Katie scoase limba în urma lui şi îşi văzu mai departe de treabă. Casca trebui să admită că era de sute de ori mai bună decât el la treburile acelea. Ştia că ar fi trebuit să fie furios pe ea, însă toată situaţia aceea i se părea foarte amuzantă. Şi, oricum, era imposibil să te superi pe Katie. Râzând şi ridicând glasul suficient de mult ca să fie sigur că îl auzea, spuse:

— Dacă să-ţi mângâi fundul ăsta obraznic o să fie la fel de plăcut cum este să stau aici şi să te ascult, să ştii că merită aşteptarea.

— O fi meritând, treaba ta, dar să ştii că nu pupi tu aşa ceva de la mine. Întotdeauna mi-a plăcut să-mi aleg singură cu cine să mă încurc, iar pentru moment ţin să te anunţ că nu eşti pe lista de aşteptare.

— Aşa că…

— La dracu’, Cicatrice! Ce momente poţi să-ţi alegi şi tu să faci curte unei doamne! Mai bine spune-i timonierului să ia un grad la babord, că ne ciocnim de nenorociţii ăia şi pe urmă dă ordin să se tragă, pentru că altfel ne-o iau ceilalţi înainte şi nu am nici un chef să mă aleg cu fundul meu obraznic găurit de mitraliile lor.

Femeia avusese dreptate. Casca se adresă timonierului, care ştia ce avea de făcut şi nu mai aşteptă să-şi termine el ordinul.

Iar lui Casca nici nu-i păsa, câtă vreme lucrurile mergeau strună.

— Fă cum pofteşti, doamnă! îi spuse el lui Katie.

El folosise un ton sarcastic, dar ea îl luase la propriu şi continuă să dea ordine. Când termină de strigat, se întoarse către Casca şi îi zâmbi.

„Fir-ar a dracului de treabă!” îşi zise Casca. Dar adevărul era că-i plăcea stilul ei.

— Haide mai repede, să terminăm lupta asta, pentru că vreau să…

— Fii atent! Ai luat-o prea înainte! Dă dracu’ în pielea ta dacă faci vreo greşeală, să ştii! îi strigă ea piratului de la timonă.

Femeia aceea era un adevărat marinar şi aceasta se vedea atât din ordinele pe care le dădea, cât şi din limbajul pe care îl folosea. Casca urmări executarea ordinelor şi văzu încântat cum vorbele lui Katie se materializaseră, cele două corăbii plutind acum una lângă cealaltă.

— Tunurile! Foc! ordonă Casca, fără să mai aştepte sfatul femeii.

— La toţi dracii! Da’ ştiu că la tunuri te pricepi al dracului!

Restul cuvintelor ei se pierdu în vuietul tunurilor. Mitraliile trase de la mică distanţă măturară punţile brigantinei.

— Mitralii! ordonă Casca din nou.

După un singur moment, prin fumul gros cu miros acru al pulberii, cele două corăbii se apropiară din nou, de această dată atingându-se. Tunurile îşi trimiseră din nou încărcăturile ucigaşe asupra brigantinei.

— La abordaj! ordonă apoi Casca, cu sabia în mână, urmat îndeaproape de Katie, care îşi flutura şi ea sabia.

Amândoi dădură să sară pe puntea brigantinei şi amândoi se opriră în acelaşi timp.

— Stai o clipă, Cicatrice! Ceva nu-i în regulă! De ce nu au tras nici un foc de. Armă în noi?

Casca nu avea timp pentru astfel de subtilităţi. Dintr-un salt, ajunse la bordul brigantinei, urmat de Katie, care nu putea să-l lase singur. Şi, pentru prima oară în viaţa lui, Casca Rufio Longinus simţi plăcerea ciudată de a se arunca în luptă alături de o femeie în care avea deplină încredere.

Nu-şi dădură seama care ajunsese primul să pună piciorul pe

punte, din cauza fumului dens care cuprinsese întreaga corabie. Oricum, Casca pusese piciorul pe punte. Îşi aruncă privirea în sus şi nu zări nici un matelot căţărat pe velatură. Sau, cel puţin, nu în raza lui vizuală. Ciudat... Căpitanul brigantinei trebuie că era îngrămădit rău de tot. Vreo câţiva oameni căţăraţi pe velatură, înarmaţi cu archebuze, ar fi făcut prăpăd în rândurile atacatorilor.

— E prea multă linişte, Cicatrice! zise Katie.

Şi pe bună dreptate. Era în mod evident prea multă linişte, când atacatorii ar fi trebuit să fie aşteptaţi cu pistoalele şi puştile pregătite. Lui Casca, în schimb, îi era teamă să nu nimerească iarăşi în vreo ambuscadă.

— Păzeşte-ţi fundul, Katie! o avertiză el cu o voce joasă.

Fumul începea să se ridice.

Strigătele făcură să-i sară inima din piept. Strigăte confuze. Venite dinspre oamenii lui.

— Ce...

Indiferent ce ar fi avut Katie în minte, nu mai apucă să-i spună, dar Casca văzu cu ochii lui de ce.

Fumul care se ridicase făcuse ca femeia şi Casca să fie ultimii cărora să li se dezvăluie drama. Timonierul şi un secund se aflau la distanţă de mai puţin de o lungime de sabie de ei.

Timonierul era destul de bătrân pentru un marinar, sau cel puţin aşa arăta, cu claia de păr alb de pe cap şi cu obrajii supţi, în ceea ce-l privea pe secund, barba acoperită de cristale de sare îngreuna în mod considerabil aprecierea vârstei.

Dar, de fapt, vârstele celor doi nu aveau absolut nici o importanţă. Amândoi erau morţi. Morţi de foarte multă vreme. Cadavrele lor se uscaseră, pur şi simplu, acoperite de un strat foarte subţire, verzui. Timonierul era sprijinit de timonă, care îl ţinea în picioare, iar secundul stătea, probabil, sprijinit de caseta compasului, pentru că murise şi el tot în picioare, uscându-se în poziţia aceea.

Julio, care se afla lângă Big Jim, îl apucă pe acesta de braţ şi îi arătă către puntea brigantinei. Big Jim îi răspunse încet:

— Corabia fantomă.

Deşi rostise cuvintele în şoaptă, un pirat tot le auzi şi începu să le spună mai departe, adăugând de la el:

— Ciumă! Pe corabia asta a fost ciumă!

Casca auzi strigătele confuze, în spaniolă şi engleză, care veneau dinspre puntea bricului său. Se întoarse apoi şi îi văzu pe

piraţi sărind în viteză înapoi pe bric şi desfăcând parâmele care ţineau cele două corăbii una lângă alta.

— Uite şi tu ce au făcut mitraliile tale! zise Katie.

Fragmentele de metal loviseră cadavrele uscate, cu pielea ca pergamentul, spulberându-le peste tot pe puntea de la tribord. Numai puntea de la timonă scăpase neatinsă, unde se aflau Casca şi Katie. Nici unde nu se zărea vreo urmă de sânge.

— Haide! zise el. Hai să ne luăm tălpăşiţa de aici!

Numai că aşteptaseră deja prea mult timp. Bricul era liber şi distanţa dintre cele două corăbii creştea văzând cu ochii.

Deşi strigă la ei să se întoarcă să-i ia la bord, propriul său echipaj îl ignoră cu desăvârşire. Nimănui nu i-ar fi trecut prin minte să ia la bord pe cineva care a stat pe o corabie unde fusese o epidemie de ciumă. Cei patru rămaseră nemişcaţi unde se aflau, privind bricul care se pierdea în nemărginirea mării, în timp ce pânzele brigantinei începeau să se zbată în vântul care creştea tot timpul în intensitate. Se apropia furtuna şi ei se aflau la bordul unei corăbii blestemate, al cărei echipaj murise de ciumă. Julio îşi făcu semnul crucii, iar Big Jim trecu în spatele timonei, atinse pe umăr cadavrul, care se prăbuşi, transformat instantaneu în praf şi, cu o expresie de resemnare întipărită pe chip, îşi asumă rolul de timonier.

Toţi patru rămaseră pe punte, evitând să coboare dedesubt, unde ştiau cam ce anume îi aştepta. Cerul devenea tot mai negru deasupra lor, iar vântul tot mai puternic. Oceanul îşi schimbă şi el culoarea, devenind gri-cenuşiu, iar orizontul dispăru în spatele valurilor tot mai înalte. Rămăseseră singuri în imensitatea de aer şi apă.

Vântul crescuse în intensitate în acest timp şi un trosnet puternic îi trezi la realitate: velele mari dinainte şi dinspre pupa, atinse probabil de mitraliile trase de pe bric. Brigantina păru o clipă să se dezechilibreze. Smucitura îi aruncă pe Katie şi Casca pe burtă, pe punte. Julio se trezi lângă un cadavru uscat, cu un rânjet înţepenit în moarte şi care în următoarea secundă dispăru, suflat de vânt peste bord, în apele negre ale oceanului. Rămăseseră absolut singuri; nu mai erau decât ei patru, corabia şi marea din ce în ce mai învolburată.

*

* *

La bordul bricului, discuţiile luaseră sfârşit. În ceea ce-i privea pe piraţi, aceştia erau convinşi că Long, Katie Parnell, Julio şi Big

Jim dispăruseră în ocean când bricul se desprinsese de brigantina-fantomă. Ceea ce însemna că bricul rămăsese fără căpitan, iar cele două tabere care se aflau la bordul său erau gata să sară una la gâtul celeilalte – dacă nu pe moment, atunci cel târziu după ce trecea furtuna.

Deocamdată, erau în mijlocul furtunii şi, cum nu se puteau decide pe cine să pună căpitan, se hotărâră să-l numească pe ucenicul de pictor de la Londra şi imediat după aceasta ajunseră cu toţii la convingerea că aceasta era cea mai bună alegere pe care o făcuseră vreodată. Şi aceasta în cea mai mare măsură datorită faptului că ucenicul pictor părea să fie singurul capabil să se înţeleagă cu toată lumea. În plus, era şi un marinar al naibii de bun şi exact de asta aveau ei nevoie în momentul acela, când furtuna mai avea puţin şi îi copleşea.

*

* *

— Mai sufli, Katie?

— Pe dracu', Cicatrice! Am murit de câteva ore!

— Nu prea cred, Katie dragă, pentru că vocea ta nu seamănă deloc cu a unui înger.

— Nici nu a fost vreodată aşa! Niciodată!

Casca şi Katie se legară de parapetul corăbiei după ce reuşiseră cu greu să lege în poziţie timona, reuşind astfel să iasă din furtună.

În cele din urmă, veniră şi zorile. Vântul se domolise. Oceanul îşi calmase şi el tumultul.

Casca îşi desfăcu primul legăturile şi se grăbi să o ajute pe Katie, dar şi ea reuşise să se descurce singură.

— Singurul lucru pe care nu l-am putut suferi niciodată a fost femeia care e mai bună decât bărbatul, mormăi Casca plin de voie bună.

— Haide, lasă joaca asta cu adevărul, Cicatrice. Sunt prima femeie din viaţa ta care s-a dovedit mai bună decât bărbaţii. Nu avea cum să fie alta mai bună decât mine. Şi, în plus, să ştii că sunt mai bună decât crezi tu.

— Nu ţi se pare că eşti prea modestă?

— Umilinţa nu a fost niciodată viciul meu, Cicatrice!

Privi apoi de-a lungul punţii, în sus şi în jos şi zise:

— După câte se pare, am încasat o spălătură clasa-ntâi!

Şi avea dreptate. Furtuna lustruise punţile. Nu mai era nici urmă de cadavre uscate. Cu excepţia velelor mari dinainte şi de

la pupa, care avuseseră de suferit din cauza mitraliilor trase de pe bricul pe care îl comanda Casca şi a altor câtorva vele care avuseseră de suferit din cauza furtunilor, se putea considera că brigantina se afla într-o stare excelentă. Big Jim aruncă peste bord cadavrele care se găseau în cabinele de sub punţi şi Julio rosti o rugăciune pentru morţi. După aceea, tot Big Jim aruncă resturile catargului prăbuşit şi ale velaturii.

Katie, în schimb, aruncă o privire de adevărat profesionist pe noul său domeniu.

— N-o să ne fie prea greu să stăpânim corabia asta doar cu patru oameni. Dacă mai nimerim într-o furtună cum a fost cea de azi-noapte, cred că nu o să putem face altceva decât să ne adăpostim de ploaie sub punte şi să aşteptăm să vină vremea bună, pentru că, oricum, nu am putea face mai mult.

Casca dădu din cap, dându-şi seama că femeia avea perfectă dreptate. Julio se mai luminase la chip şi îşi făcea de treabă prin cambuză. Reuşi chiar să aprindă focul în soba de fier. Într-un răstimp care depindea numai de talentele sale de bucătar, urmau să aibă mâncare caldă. Big Jim pusese stăpânire pe timonă, căutând să ţină corabia în vânt şi reuşi să o ţină pe direcţie, deşi nu avea idee încotro se îndreptau şi ce curs trebuiau să ia. De Katie depindea să ia această decizie. Big Jim era bun la o mulţime de lucruri, dar în nici un caz la navigaţia pe mare. Katie îi indică un curs care trebuia să-i ducă din nou pe rutele obişnuite de navigaţie, apropiindu-i în acelaşi timp de Jamaica.

Casca răscoli o grămadă de mizerie dintr-un colţ al punţii, mormăind:

— Tare aş vrea să ştiu de ce au murit oamenii ăştia! Oricum, orice ar fi fost, se pare că i-a lovit cam în acelaşi timp.

— Ciudat! zise şi Katie, gânditoare.

— Şi mai este ceva foarte ciudat! zise Casca, privind în jos pe punte.

— Ce anume?

— Bocaporturile.

— Dar nu-i nimic ciudat, Cicatrice! Sunt coborâte, exact aşa cum ar trebui să fie. Oamenii erau la tunuri. În mod evident, aşteptau începerea unei lupte.

— Asta am văzut şi eu! Dar…

— Ah! Da! Văd şi eu!

Femeia observase înainte să apuce Casca să-i spună despre

ce era vorba – acesta era genul de femeie care îi plăcea.

— Tambuchiul din faţă!

— Exact! Larg deschis!

Urmat de Katie, Casca o porni înainte, dar tânăra îl opri lângă primul bocaport.

— Ia hai să vedem noi ce fel de marfa transportau ei!

Ridicară capacul bocaportului şi priviră curioşi înăuntru:

— La toţi dracii! zise Casca.

— Uniforme! completă ea.

Cala aceea conţinea o mulţime de uniforme militare – nu împachetate, nu stivuite, ci aruncate claie peste grămadă. Dinăuntru venea un miros puternic de lână, dar şi un alt miros, ciudat, care lui Casca i se păru familiar… mirosul unui fruct parcă! Persan, poate? Nu reuşea să-şi dea seama.

Următorul compartiment era plin cu butoaie cu praf de puşcă. Iar după acesta urma o cală încărcată cu muschete.

Era clar că cineva punea pe picioare sau întreţinea o armată. Se pregătea pe undeva o revoluţie? La tropice, ar fi avut oarecare sens – era vorba despre praful de puşcă şi despre muschete – dar uniformele din lână chiar nu aveau nici un rost acolo.

Din nou, Casca simţi mirosul care nu-i dădea pace, mai puternic de această dată, atât de puternic încât acoperea aproape mirosul de praf de puşcă.

— Cred că cineva a mâncat migdale pe aici! zise Katie, adulmecând aerul. Ciudat lucru pe o corabie!

Acum, Casca îşi aminti: *misch-misch.* Caise dulci persane. Sâmburii lor miroseau a migdale amare. Când ajunseră la bocaportul deschis, mirosul nu mai era la fel de puternic, dar era şi explicabil, pentru că în compartimentul acela intrase apă din belşug în timpul furtunii din noaptea trecută. Nu suficientă însă pentru a şterge dovezile întâmplărilor care avuseseră loc la bordul brigantinei.

— Ce părere ai, Cicatrice?

— La fel ca şi tine, Katie! Depozitare neglijentă. Probabil că aici a fost o încărcătură de fructe. Arată ca piersicile şi miros a caise – dar nu văd care ar putea să fie explicaţia, pentru că nici caisele şi nici piersicile nu sunt fructe de prin partea locului. Oricum, fructele care s-au stricat au fermentat şi a rezultat un fel de vin.

Împreună, dădură la o parte o bucată de lemn care se

înţepenise şi bloca o scară de acces într-unul dintre compartimentele de sub punte.

— Cred că e o bucată din catargul care a căzut, zise Casca.

În întuneric, în cală, acoperite parţial de sucul fermentat de fructe amestecat cu apă, se mai aflau nişte recipiente ciudate. Erau nişte lăzi cu sticle, dar nu de forma sticlelor de vin. Ultima oară când văzuse Casca aşa ceva fusese în laboratorul unui alchimist, în urmă cu vreo două sute de ani. Alchimistul încercase să facă aur din plumb, dar nu reuşise decât să se otrăvească şi să moară cu gazele emanate de amestecurile misterioase de substanţe pe care le preparase după reţeta lui. Dar asta fusese cândva, de mult de tot.

— Uite, e o adresă notată pe ladă.

Într-adevăr, era o adresă care fusese notată cu fierul roşu, dar nu era chiar atât de vizibilă.

Herr Doktor Stahl, medicul Maiestăţii Sale regele Prusiei. Palatul Maiestăţii Sale, Berlin.

Katie îl privi în ochi pe Casca şi îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat, Cicatrice?

— Hai să vedem dacă găsim vreun jurnal în cabina căpitanului.

Găsiră într-adevăr un jurnal, dar era scris într-o limbă pe care nici Casca şi nici Katie nu o înţelegeau. Lui Casca îi trecu prin minte că putea să fie portugheză – bănuială întărită de descoperirea unui steag portughez, împăturit frumos, care se afla într-unul dintre sertarele biroului căpitanului.

Însă confuzia nu luă sfârşit, fiind întărită de hărţi.

— Portugalia? Spania? Oare să fi fost tocmai de partea cealaltă a oceanului? întrebă Katie cu o voce plină de îndoială.

Oricât de incredibil ar fi putut să pară, asta spuneau hărţile. Ultima notă care fusese făcută pe hartă…

*

* *

Aşa cum ghicise Casca, se întâmplase ceva în compartimentul din faţă. Fie că se spărseseră sticlele cu substanţele spiţerului, fie că fructele care putrezeau produceau un miros înfiorător, cert este că, plin de grijă, căpitanul deschisese bocaportul de la compartimentul uniformelor, pentru ca acestea să nu se impregneze de miros. După aceea, urmase o alarmă – un pericol oarecare. Piraţi, poate! Oricum, în timp ce oamenii se aflau la posturile lor, ceva îi omorâse. Îi omorâse instantaneu. Iar corabia, rămasă la bunul plac al curenţilor şi valurilor, ajunsese

până spre coastele Americii. Probabil că fusese o călătorie destul de lungă, pentru că toate cadavrele erau uscate complet, ca nişte pergamente vechi. Găsiseră cadavrul timonierului sprijinit de timonă şi al secundului sprijinit de caseta compasului pentru că, în cursul lungului său voiaj, brigantina nu nimerise în nici o furtună, care le-ar fi spulberat, cu siguranţă.

Şi, totuşi, ce anume îi omorâse pe oamenii aceia? Vreo otravă?

— Cred că ar fi mai bine să nu ne atingem de nimic de mâncare, zise Casca.

Privi din nou bocaportul deschis. Oare mirosul care ieşea de acolo îi omorâse pe oamenii aceia?

„La toţi dracii!” Casca trecuse în îndelungata sa existenţă printr-o mulţime de locuri cu adevărat împuţite, dar nu auzise niciodată ca cineva să fi murit din această cauză.

— Tare sunt curios...

— Lasă curiozitatea, Cicatrice! zise Katie calmă.

— Ce spui?

— Avem companie!

Casca privi în direcţia pe care i-o indica femeia şi văzu catargul de la prova al unei corăbii.

— Dacă îşi menţine ritmul ăsta încă o jumătate de oră, cred că o să intrăm pe acelaşi curs! zise Katie.

„Din nou, la toţi dracii!”

CAPITOLUL 15

Casca îl trimise pe Julio să arboreze pavilionul portughez, dar în afară de asta nu mai aveau ce să facă pentru a se apăra de corabia care se îndrepta spre ei cu toate pânzele ridicate. Văzură prin ochean că era o goeletă, aparent o corabie comercială, având arborat pavilionul britanic.

— Uite la ea ce frumoasă el murmură Katie, admirativ.

Cască privi corabia, apoi pe Katie, gândindu-se că, la urma urmelor, rămânea femeie. Goeleta arăta, într-adevăr, excelent, tăind valurile în direcţia lor, în plină viteză, lăsând în urmă o dâră de spumă albă pe albastrul oceanului, care era din nou calm după furtuna din urmă cu trei zile.

Dar, frumoasă sau nu, goeleta aceea reprezenta un potenţial pericol pentru ei. Pavilionul britanic putea foarte bine să fie o cursă. Caz în care trebuiau să cânte după ureche. Pentru o secundă, îi păru rău că aruncaseră toate cadavrele peste bord. Poate că ar fi avut şi asupra marinarilor de pe goeletă acelaşi efect pe care îl avuseseră asupra piraţilor lui.

Goeleta nu dădea nici un semn că ar fi căutat să-şi reducă viteza şi nici o pânză nu fu coborâtă. Vină numai uşor, pentru a veni paralel cu brigantina lor, apropiindu-se la o distanţă la care puteau comunica. Suficient de aproape pentru ca însuşi Cicatrice, cum îi spunea Katie, să poată vedea foarte clar statuia de la prova, care reprezenta o femeie, cu pene în păr şi sânii goi, cu sfârcurile roşii. Iar pe puntea de la timonă îl zări pe căpitanul goeletei, cu o pâlnie la gură.

— Piraţi! Piraţi la prova! strigă el de câteva ori la rând... arleton... uncan! mai spuse el de câteva ori, încercând să-i avertizeze de pericolul care îi pândea.

Casca se gândi că i se păruse numai că omul acela rostise numele lui Tarleton Duncan.

De-a lungul parapetului de la tribord, se aflau câţiva marinari, dar nu prea mulţi. Şi în orice caz nu păreau deloc interesaţi de corabia lui Casca, singurul lucru pe care îl doreau fiind acela de a scăpa de corabia piraţilor lui Tarleton Duncan, îndreptându-se

spre ape mai sigure.

După aceea, dispărură. Casca se întoarse către Katie, a cărei înfăţişare trăda încordarea. Privea fix spre orizont, dar nu zărise nimic încă. Privi din nou pânzele goeletei care se depărta în viteză de ei. După ce se gândi un moment, se îndreptă spre tambuchiul de la cabina căpitanului, dezbrăcându-se din mers. Julio îşi feri privirea când înţelese ce făcea femeia aceea ciudată. Big Jim înghiţea în gol, făcând să-i joace pe gât, în sus şi în jos, mărul lui Adam.

— Ce naiba faci? întrebă Casca.

— Dezbracă-te, Cicatrice! Imediat!

— De ce?

— Pentru că ţi-ai dorit să ne tăvălim împreună de când m-ai văzut prima oară. Şi ce mama dracului! Vreau să te pun chiar acum, pe loc, la încercare, să văd dacă eşti pe măsura mea. În plus, dacă mă pricep cât de cât, cred că nu o să mai apucăm altă dată să facem lucrul ăsta. Oricum, acum avem destul timp, aşa că dă-i drumul mai repede!

Casca rămase privind-o, fără să-i vină să creadă.

— Ce naiba mai aştepţi?

Coborâse câteva trepte deja şi Casca se convinse că, într-adevăr, sub hainele acelea bărbăteşti, se afla totuşi un corp de femeie. Un corp minunat de femeie. Pe sânii tari, pielea se încreţise din cauza brizei răcoroase.

— Haide, că ai timp să te tot uiţi mai târziu! Deocamdată, mişcă-te mai repede!

Ceea ce Casca făcu, fără să se mai gândească la nimic. Julio îşi găsi ceva de lucru, pretinzând că nu observase ce se petrecea – pentru el, sexul fiind o aventură în care nu intrase niciodată încă – iar Big Jim începu să fluiere un cântec marinăresc, fără îndoială porcos, ţinând strâns timona.

*

* *

Vederea trupului său, a tuturor cicatricelor care îi brăzdau pielea, a tuturor dovezilor rănilor pe care le suferise, o descumpăni pentru o clipă pe femeie.

— Cum naiba ai făcut de te-ai ales cu atâtea cicatrice?

— E o poveste mai lungă!

— Dar sper că… începu ea, ezitând. Vreau să zic că mai poţi să funcţionezi.

— Nu trebuie să-ţi faci nici o grijă în privinţa asta! îi răspunse

Casca, râzând din tot sufletul.

*

* *

McAdams îl ascultă pe omul care fusese adus înaintea sa şi înclină din cap. Îi dădu apoi câteva monede de argint şi oftă adânc. Cel puţin, încercase. Şi, oricum, Cass Long nu putea să fi ajuns prea departe. La toţi dracii! Trebuia să facă alt plan ca să scape de Tarleton Duncan. Dumnezeule! Porcul acela mizerabil reuşise să-l înfurie de-a binelea. Şi, la urma urmelor, cine se credea Tarleton Duncan ăsta? Dacă nu ar fi fost el, Tarleton Duncan nu ar fi avut niciodată corabia lui. Iar acum câinele necredincios se întorsese împotriva stăpânului său, muşcând mâna care îl hrănise. Ingratul! Nerecunoscătorul! Şi nu fusese niciodată lipsă de asemenea oameni pe faţa pământului!

McAdams şedea în fotoliul din trestie de zahăr împletită, pe veranda vilei sale, privind mulţumit de-a lungul şi de-a latul vastului său domeniu. Îi trebuiseră ani întregi de muncă şi de dureri ca să agonisească tot ce avea şi nici aşa nu ar fi reuşit, dacă ar fi renunţat vreodată la un singur lucru care i se cuvenea. Zeii îi erau martori că ajunsese unde ajunsese numai punând mâna şi luând ceea ce i se păruse a fi dreptul său. Duncan ştia foarte bine acest lucru. El, McAdams, îl luase prima dată pe mare pe Tarleton Duncan, pe vremea când era un ţânc mucos. Tot el îl învăţase meşteşugul navigaţiei şi al pirateriei. Pentru că aşa pusese McAdams bazele imensei sale averi. Dar întotdeauna rămăsese în umbră şi nici un supravieţuitor al raidurilor sale pe ocean nu îl văzuse vreodată. În faţă îl scosese întotdeauna pe Duncan şi îl şi făcuse căpitan al corăbiei sale când se hotărâse să rămână pe uscat, devenind singurul om de legătură al Frăţiei. Datorită lui, oameni ca Duncan, Teach şi alţii asemenea lor ajunseseră oameni bogaţi. Şi numai el i-ar fi putut uni într-o putere de prima mână.

Şi cu ce se alesese? Duncan, un fiu de căţea, încercase să i-o ia înainte. McAdams nu se opusese niciodată micilor plăceri ale lui Duncan. Le înţelesese şi le tolerase. Dar, de această dată, era prea mult!

Întrecuse orice măsură!

Scutură clopoţelul şi îi porunci unuia dintre servitori să-i aducă un punch de rom.

Duncan ajunsese mult prea lacom, voia tot mai mult şi mai mult. Şi aici nu era vorba numai de bani, ci şi de puterea care îi

revenea, de drept, lui McAdams. Se certaseră şi McAdams îi trăsese o palmă peste faţă lui Duncan. Întotdeauna McAdams se gândise că la mijloc fusese mândria. Şi aşa era!

Duncan era mult prea mândru şi arogant şi din această cauză ajunsese să lupte împotriva lui pentru putere. Iar de atunci, Duncan îşi dăduse silinţa tot timpul să-i facă viaţa insuportabilă lui McAdams, subminându-i autoritatea ori de câte ori prindea ocazia. Dar, de această dată, Duncan mersese mult prea departe: îi luase ceva ce îi aparţinea numai lui, iar McAdams nu mai putea să tolereze situaţia, cu atât cu cât o mulţime de oameni ştiau despre ce era vorba. Dacă nu se punea în mişcare şi încă în cea mai mare viteză, toată autoritatea sa avea să se ducă pe apa sâmbetei şi, odată cu ea şi averea. Nu putea, nu-şi permitea să lase să se întâmple aşa ceva.

*

* *

Fusese vorba de noroc?

Casca se întrebase de mai multe ori acest lucru, pentru că, de fiecare dată când era vorba de noroc, se alegea cu fundul făcut arşice. Şi tocmai de aceea nu era întotdeauna încântat când avea noroc. După ce făcuse dragoste cu Katie – şi trebuise să admită că fusese minunat – nu se întâlniră cu Tarleton Duncan, aşa cum îi avertizase căpitanul goeletei britanice. În schimb, dădură peste uscat. Partea norocoasă fu aceea că frumoasa Katie recunoscu de îndată ţărmul, pentru că trecuse printr-un port aflat în apropiere, cunoştea oraşul şi – cel mai important lucru – cunoştea foarte bine apele în zonă. De asemenea, zărise *Scorpionul,* care se afla şi el în port. Nu le fusese deloc uşor să execute o mişcare în arc de cerc, pentru a evita să fie văzuţi din oraş, apropiindu-se de ţărm dintr-o direcţie ce nu putea să fie observată din acel loc. Dar mai rămânea posibilitatea ca Tarleton Duncan să fi plasat o iscoadă pe înălţimile care dominau golful. Oricum, reuşiseră şi acesta era singurul lucru care conta pentru moment, cu atât mai mult cu cât se convinseră că nu fusese nici o iscoadă. Probabil că oamenii lui Duncan erau prea ocupaţi să prade oraşul – de fapt, un mic sat în care se făcea ceva negoţ, care mai trecuse prin atacuri ale piraţilor, dar nu putea să întreprindă nimic în privinţa asta.

Principala lor problemă, a lui Casca şi a tovarăşilor săi, era că nu prea aveau cum să se descurce cu corabia. Le fusese destul de uşor să arunce ancora în golf. Dar, cu siguranţă, plecarea

putea să le ridice ceva probleme, pentru că trebuiau să taie parâma ancorei. Dacă vântul şi fluxul nu le erau favorabile, corabia lor devenea cu totul nefolositoare. Casca şi Katie ar fi putut să se descurce cu o singură velă, dar nu cu mai multe. Astfel că, dacă ar fi avut ghinion, nu le rămânea decât soluţia de a apela la barca de salvare a corăbiei – giga căpitanului, cum se numea – cu care să înfrunte oceanul, presupunând că nu le-ar fi fost posibil să pună mâna pe o barcă pescărească.

Katie se afla deja în gigă. Şi ea se îmbrăcase într-una dintre uniforme. Puseseră în gigă cufărul cu bani din cabina căpitanului, un butoiaş mai mic cu praf de puşcă, mai multe muschete încărcate, precum şi muniţie pentru ele. Erau pregătiţi să ia cu asalt corabia căpitanului Tarleton Duncan.

*

* *

Piratul de cart la bordul *Scorpionului* era – cum altfel – beat, dar nu prea tare. Siluetele pe care le văzu urcând la bord îl făcură să clipească de câteva ori. Nu mai văzuse niciodată o uniformă atât de încântătoare – stofa de lână, închisă la culoare, cu găitane aurii, medaliile strălucitoare atârnate de panglici multicolore, satinul roşu ca para focului de pe revere, care părea şi mai strălucitor în lumina felinarului de la bord şi enormele căciuli din blană de urs cu penele lor albe.

Dar ce dracu'!

— Căpitanul Tarleton! Şi, pentru numele lui Dumnezeu, băiete, mişcă-te odată, ce-ai înţepenit?

Persoana care apăruse la bord se lansă într-o tiradă clasică pentru un căpitan de piraţi, vorbindu-i într-un limbaj pe care acesta îl înţelegea al naibii de bine.

— Nu ştiu!… dădu să protesteze piratul, dar o strălucire venită din adâncul ochilor albaştri ai celui care se afla în faţa lui îl făcu să se oprească înainte de a începe.

Privi peste bord. Personajul din faţa lui venise cu o gigă mică, în care se mai afla un soldat – îmbrăcat într-o uniformă asemănătoare, dar nici pe departe atât de strălucitoare – care se afla la vâsle. După câte putea el să zărească la lumina slabă a felinarului, soldatul acela nu putea să prezinte un pericol pentru corabie. După cum nici ofiţerul care urcase la bord nu părea periculos, înarmat numai cu un pumnal scurt, aşa cum purta orice ofiţer care se respecta.

Piratul îi făcu un semn altuia, care fusese atras de schimbul de

cuvinte.

— Du-l la căpitan! zise el.

Piratul dădu din cap în semn că înţelesese şi porni spre pupa corăbiei, urmat de Casca.

*

* *

Cabina căpitanului avea uşa încuiată şi piratul ciocăni. Imediat fu deschisă de un negru cu adevărat uriaş, gol până la talie, cu o privire rece şi dură. Casca nu-şi amintea să fi mai văzut vreodată un asemenea uriaş, de la Jubala, nubianul cu care luptase odată într-o arenă romană. Dar asta era o altă amintire de mult...

Piratul, care în mod evident se temea de uriaşul negru, deşi se străduia să nu o arate, întrebă de căpitan. Uriaşul nu răspunse nimic, deschise numai uşa mai larg, pentru a-l lăsa pe Casca să treacă, iar după ce pătrunse într-un hol mic şi înghesuit, care ar fi fost, desigur, mare şi încăpător dacă nu ar fi fost şi negrul acolo, acesta închise şi blocă uşa. Nu se auzea nici un sunet de nici unde. Dacă şi celelalte uşi erau la fel de groase ca şi cea de la intrare... Casca începu să fie îngrijorat. Dar nu mai avea de ales. Mersese deja mult prea departe.

Uriaşul îl conduse de-a lungul holului până la o altă uşă. Înaintea ei, se afla o mică anticameră, o încăpere pătrată, care avea câte o bancă aşezată lângă pereţii laterali şi era luminată de un felinar atârnat de tavan. Uriaşul arătă spre una dintre bănci şi îi spuse lui Casca, pe un ton jos şi mohorât, dar împleticit, ca şi cum ar fi avut gura plină cu noroi:

— Aşteaptă! Căpitanu' ocupat!

Casca nu avea de gând să aştepte pe nimeni, dar dădu să se aşeze pe bancă.

Lovitura porni atât de fulgerător, încât Casca fu absolut sigur că uriaşul nu avea cum să o observe la timp şi să o pareze, vârful cizmei lovind cu precizie de milimetru în testiculele negrului.

Forţa cu care îi aplicase această lovitură ar fi fost suficientă pentru a-l face pe orice bărbat normal, născut dintr-o femeie, să se îndoaie de mijloc de durere, instantaneu. Numai că negrul nu fusese la lecţia respectivă şi nu părea să aibă habar că lovitura aceea era cea mai grea care putea să fie aplicată unui bărbat, pentru că dădu să pună mâna pe Casca.

Atâta doar că nici acesta nu contase exclusiv pe prima lovitură. Imediat după lovitura de picior, pumnul drept ţâşni şuierător spre beregata uriaşului negru. Viteza cu care se

repezise negrul la Casca se adună cu viteza pumnului celui din urmă şi, la impact, Cass Long avu senzaţia că i se dislocase braţul din umăr.

Această a doua lovitură fusese suficientă pentru a-l linişti o clipă pe negru, Casca având răgazul necesar pentru a-i mai aplica un pumn în ochiul stâng.

Sticla de vin pe care negrul o purtase tot timpul în mână rămăsese întreagă – spre marele noroc al lui Casca. În ciuda loviturilor, negrul tot căuta să mai înainteze şi Casca trebui să fie mai rapid, să-i taie calea, să îi smulgă sticla din mână şi, ţinând-o de gât, să i-o trântească uriaşului drept peste faţă. Sticla se sparse, înfigându-i o mulţime de cioburi în piele şi în singurul ochi teafăr care îi mai rămăsese, iar sângele care începu să curgă imediat şi abundent se amestecă pe podea cu restul de vin din sticlă. Negrul părea însă de neînvins, pentru că se întoarse pe burtă şi dădu să se ia după Casca. Nu se potoli definitiv decât în momentul în care acesta îi mai dădu o lovitură în ceafă, urmată de o alta, aplicată în rinichi. În sfârşit, negrul uriaş devenise o grămadă inertă de muşchi şi grăsime, lăţit cât era de mare în anticamera cabinei căpitanului.

Casca nu intră în cabină, însă. În lumina destul de slabă a felinarului, examină uşa: era făcută din stejar masiv şi se deschidea spre înăuntru, ceea ce însemna că, probabil, era şi blocată. Era cu adevărat o uşă foarte grea şi era prinsă într-un brâu de fier, de jur împrejur.

Casca se hotărî brusc şi scoase una dintre retortele găsite în cabina alchimistului, dintr-un buzunar al redingotei. Nu plănuise să o folosească acolo, dar putea să-şi permită această risipă, pentru că mai adusese câteva, de rezervă, în fundul încăpător al căciulii din blană de urs.

Îl trase din dreptul uşii pe, uriaşul care acum zăcea inconştient, aşeză retorta în dreptul unuia dintre colţurile de jos ale uşii, apoi adăugă cu grijă fitilul şi puse cele două bănci între el şi retortă. Aprinse un băţ din lemn de la felinarul din anticameră, apoi fitilul şi se aruncă pe burtă în spatele trupului negrului.

Praful de pulbere explodă.

Casca nu era tocmai un specialist în explozivi. De când fusese descoperit praful de puşcă, se întâlnise doar de câteva ori cu această invenţie minunată pe undeva, dar îi fusese de ajuns.

Şi de această dată, ca întotdeauna de altfel, intenţia sa fu

încununată de succes. Explozia fusese foarte puternică. În toate părţile erau împrăştiate aşchii de lemn, iar lanterna din tavanul anticamerei explodase şi ea sub impulsul exploziei prafului de puşcă. Întregul culoar era inundat de fum. Casca hotărî să rămână încă puţin cu nasul la podea, dând răgaz fumului să se împrăştie, ca să poată vedea ceva şi mai ales ca să poată respira cât de cât.

În direcţia uşii, se zărea un triunghi luminos, în locul în care explozia reuşise să spargă lemnul şi Casca se târî către această lumină.

Explozia nu reuşise să scoată uşa cabinei decât dintr-o singură balama. Cealaltă, deşi fusese strâmbată, se mai ţinea destul de bine încă. Casca abia avu loc să se târască în încăpere, dar, după câteva sforţări, reuşi.

Iar o dată ajuns înăuntru, zări o femeie legată de o bârnă groasă din lemn, care se afla în centrul încăperii, susţinând tavanul. Casca se gândi imediat că ea trebuia să fie Michelle. Şi mai văzu, de asemenea, o altă femeie, care era legată cu faţa în sus pe tăblia mesei.

Dintr-o ochire, îşi dădu seama ce se pregătea să facă Tarleton Duncan şi îşi dădu seama cine era cu adevărat renumitul căpitan de piraţi: un animal din cea mai josnică speţă.

Nu era nevoie de cuvinte. Casca scoase sabia şi se avântă spre Duncan, care se repezi la rândul său după masă, aruncând pumnalul pe care îl avea în mână şi scoţându-şi şi el sabia din teaca prinsă pe centironul său, agăţat la îndemână într-un cui bătut într-o grindă transversală a tavanului.

Imediat începu lupta.

Casca duela aproape ca la sala de exerciţii, parând loviturile lui Duncan şi încercând la rândul său atacuri destul de slabe şi de sporadice, de altfel, bucurându-se de fiecare secundă a luptei, ca atunci când striveşti un vierme.

Tarleton Duncan se străduia din răsputeri să ţină ritmul pe care îl impunea omul cu cicatrice pe faţă, care dăduse buzna peste el în modul acela cu totul neobişnuit. Ajunseră să-şi încrucişeze săbiile şi pe deasupra sclavei întinsă pe masă. Mirosul pulberii arse începuse să pătrundă în cabina lui Tarleton Duncan, însoţit de un alt miros.

Miros de lemn ars.

Explozia reuşise să aprindă un mic incendiu la bordul corăbiei, limitat deocamdată numai la holul care ducea la cabina

căpitanului Tarleton Duncan. Dar Casca, aflându-se cu spatele la uşă, nu văzu pâlpâirea flăcărilor. În schimb, îşi dădu seama că ceva nu era în ordine după expresia de pe chipul lui Tarleton Duncan, care începuse să cedeze teren, ocolind masa şi îndreptându-se către peretele dinspre pupa, care era alcătuit numai din ochiuri pătrate de geam, acoperite de o draperie groasă.

Casca nu avea în nici un caz de gând să-l lase să scape. Duncan era şi el un spadasin excelent, dar rivalul său avea în plus faţă de el zeci şi sute de ani de experienţă, iar sabia era ca o parte din corpul său. Nu numai că îl atacă pe Tarleton Duncan, forţându-l să-şi oprească atacul, dar luă el iniţiativa şi îl împinse pe pirat spre un perete, până când îl lipi de el. Tarleton Duncan nu se afla decât la doi paşi de ferestrele care i-ar fi putut aduce libertatea.

Duncan nu făcu nici o greşeală – nu era genul acesta de om. Cu o mişcare fulgerătoare, care în mod sigur l-ar fi surprins pe orice spadasin obişnuit, poate chiar şi pe unul excelent, se avântă cu sabia înainte, aţintită către pântecul lui Casca. Iar el ar fi încasat-o în plin, dacă din instinct – pe care îl câştigase de-a lungul a nenumăraţi ani de lupte, cultivându-l cu o răbdare de grădinar – n-ar fi eschivat chiar la timp.

După această mişcare, fără să mai stea pe gânduri, Tarleton Duncan se repezi spre ferestre.

Dar, de această dată, mişcării lui îi lipsi viteza şi Casca îi smulse sabia din mână, lăsându-l complet neajutorat. Tarleton Duncan rămăsese nemişcat, privind de jur împrejur cu o expresie de preocupare adâncă, intuind probabil sfârşitul, dar sperând încă în faptul că de undeva, din acea încăpere, i-ar fi mai putut veni scăparea. Toate speranţele lui erau legate de faptul că privirile bărbatului cu cicatrice îi dădeau siguranţa că nu ar fi ucis un om rămas fără apărare.

Însă Casca văzuse ce avea de gând Tarleton Duncan să-i facă sclavei. Iar întrebarea dacă să-l omoare sau nu pe un anumit om nu existase niciodată cu adevărat pentru el. Poate numai întrebarea dacă trebuia sau nu să omoare un vierme care stricase destulă vreme aerul pe pământ. Cu o simplă mişcare, rapidă dar foarte precisă, îi tăie gâtul lui Tarleton Duncan, de la o ureche la cealaltă şi pentru mai multă siguranţă, înainte ca acesta să cadă la podea, îi înfipse sabia în burtă, răsucind-o cu o mişcare scurtă şi bruscă. Simţi că nimerise ceva dur cu vârful

spadei – era coloana vertebrală. Şi asta însemna că îi secţionase măduva spinării. Ticălosul acela nu mai avea absolut nici o şansă să învie vreodată.

De fapt, Tarleton Duncan era mort înainte de a cădea la podea.

*

* *

— Pe toţi dracii, Cicatrice! Ai reuşit să dai foc corăbiei! îi şopti Katie, care îl aştepta în micuţa gigă, ajutându-l să o coboare în barcă pe Michelle, care leşinase din cauza emoţiilor prea puternice prilejuite de apariţia lui.

Casca se întoarse şi privi în urmă, la geamurile cabinei căpitanului, acum luminate de flăcările focului şi o văzu pe sclava în pielea goală, căreia apucase să-i taie legăturile care o ţintuiau de masă. Fumul se învălătucea împrejurul ei.

— Haide, coboară-ţi fundul mai repede în barcă! îi strigă el.

Femeia ieşi pe fereastră, fără să mai aştepte a doua invitaţie, îşi încolăci picioarele pe funie şi coborî aşa cum i se ordonase.

Între timp, Casca trecuse în dreptul celei de-a doua perechi de vâsle.

— Haide s-o ştergem dracului de aici! Atmosfera devine prea fierbinte pentru gustul meu! spuse Casca.

— Ia te uită cine vorbeşte! îi răspunse Katie, amuzată ca întotdeauna.

Cu adevărat, era timpul să-şi ia tălpăşiţa de acolo. În urma lor, se auziră strigăte alarmate care păreau să vină de sus, de pe punte. Probabil că, printre aburii beţiei, fumul de lemn ars reuşise să-şi croiască drum, trezindu-i la realitate pe marinarii beţi.

— Trage cât poţi de tare, Cicatrice! Suntem pe cale să ne alegem cu fundurile saramură! îi strigă Katie.

Era un ordin cu adevărat inutil.

— Dar ce-ţi veni?

— Păi… începu ea să-i spună, printre sforţările la rame. Cred… că am pus… un fitil… prea scurt!

Ceea ce era purul adevăr.

Butoiaşele cu pulbere, pe care le legase de odgoanele care atârnau neglijent pe punte şi pe care le aprinsese la semnalul pe care i-l dăduse Casca, începură să explodeze unele după altele. Însă, chiar şi înainte de explozie, flăcările care izbucniseră în cabina căpitanului începuseră să cuprindă puntea de la timonă.

Iar până să ajungă la pânze, focul avea destul timp să cuprindă şi magazia cu praf de puşcă.

Casca şi Katie vâsleau înnebuniţi, ca şi cum însuşi diavolul în persoană ar fi fost pe urmele lor.

CAPITOLUL 16

Casca nu regretă faptul că o salvase pe sclava neagră.

Şi aceasta, pentru că avea prieteni.

Până în zori, corabia sub pavilion portughez avea pânzele ridicate şi se îndrepta către larg, cu un echipaj format numai din negri. Casca nu puse nici un fel de întrebări. Avea nevoie de un echipaj şi îşi făcuse rost de unul. În afara de aceasta, nimic altceva nu conta.

Sclava le mai era utilă şi din alt motiv. Avea grijă de Michelle. Cu o femeie cum era Katie, Casca se mai putea descurca – şi aceasta în primul rând, poate, pentru că nu avea nimic feminin în ea. Mai curând era un camarad foarte bun, pe care te puteai baza oricând.

Pe corabie, Katie era navigatorul.

— Uite, Cicatrice, care e treaba! zise ea. Nu avem hărţi pentru părţile astea prin care s-a întâmplat să nimerim, dar cunosc coastele destul de bine. O luăm spre nord, vreo cincizeci de mile marine, cred şi dăm peste oraşul ăsta... Mă rog, are un nume pe care n-am putut niciodată să-l ţin minte, ceva cu *Sfântul Nu-ştiu-cum* sau ceva de genul ăsta şi mai mult ca sigur o să găsim acolo o corabie care să te ducă în Jamaica.

Ieşiseră în larg de câteva ore bune, când se întâlniră cu o goeletă mai mică – aparţinând Frăţiei – pe al cărei căpitan Katie îl cunoştea foarte bine. Casca îi invită la bord să ciocnească o cupă de vin.

Iar din moment ce membrii echipajului nu veniseră la bord cu mâinile goale, ci cu o mulţime de provizii şi băutură, aveau la dispoziţie atâta vin, cât nu ar fi putut să bea nici dacă ar fi fost de trei ori mai mulţi. Căpitanul corăbiei era un bărbat tânăr, poate în jur de treizeci şi cinci de ani, care îi plăcu lui Casca. Era pentru prima dată, însă, când o vedea pe Katie purtându-se ca orice femeie. După câteva cupe, ea părăsi cabina, lăsându-i singuri pe bărbaţi. Casca observă lucrul acesta, dar nu-i acordă atenţie decât după ce se despărţiră de cealaltă corabie. Rămas singur pe corabia sa, nu o zărea pe Katie nici unde. Se întoarse la

cabina lui şi pe drum se întâlni cu sclava, care îi întinse o foaie de hârtie, spunându-i:

— Stăpâna albă mi-a zis să îţi dau asta, stăpâne căp'tan Long!

Scrisoarea era scurtă, iar cuvintele limpezi şi clare:

Cicatrice,

Mi-a plăcut al naibii de mult, dar ştii cum el Nu sunt gata încă să devin o femeie respectabilă. Totuşi, transmite urările mele în Jamaica şi gândeşte-te că poate drumurile noastre se vor mai întâlni vreodată.

Sluga ta prea supusă,
Katie Parnell.

Casca zâmbi la partea cu „sluga prea supusă".

*

* *

Negrii, care se pare că ştiau mai multe despre navigaţie decât Cass Long, reuşiră să ducă corabia în portul despre care vorbise Katie, aruncară ancora şi Casca, împreună cu Big Jim, Michelle şi Julio ajunseră la mal cu giga. Mai departe, era treaba negrilor ce aveau de gând să facă cu corabia aceea.

După vreo două zile, Casca şi Michelle se îmbarcară la bordul unui scuter – lui Casca chiar i se păru că era una dintre corăbiile lui McAdams, dar nu putea să fie sigur – şi se îndreptară, în cele din urmă, către Jamaica. Big Jim şi Julio rămaseră în port, fiind un lucru stabilit între ei să se întâlnească după ce Casca îşi regla afacerile cu McAdams.

Michelle părea să-şi fi revenit, dar nu era deloc genul de femeie de care s-ar fi apropiat.

Sau poate că nu era decât o părere de moment, din cauză că amintirea lui Katie Parnell îi era prea proaspătă în minte…

*

* *

Orice temeri ar fi avut Casca în privinţa felului de-a fi al lui McAdams, toate fură spulberate când, pe înserat, trăsura îi aduse în faţa vilei acestuia, unde îi aştepta însuşi bătrânul scoţian, cu aerul cel mai părintesc cu putinţă.

— Michelle! Biata mea Michelle!

Casca îi privi îmbrăţişându-se. Trebuia să recunoască faptul că avusese anumite dubii în legătură cu caracterul scoţianului.

Oricum, un bătrân – mai ales unul foarte bogat – şi o fată tânără nu erau chiar lucrul cel mai curat cu putinţă, îşi alungă aceste gânduri spunându-şi că văzuse de prea multe ori şi prea des numai partea întunecată a lumii şi a oamenilor, în schimb, era foarte bucuros că totul se sfârşise şi putea să-şi vadă de drum mai departe.

Ceva îi atrase atenţia – un miros puternic, izbitor, de sirop fiert cu mult zahăr şi i se păru foarte ciudat să întâlnească acest miros sus pe coasta muntelui unde se afla vila lui McAdams.

Scoţianul îl văzu adulmecând aerul şi zâmbi.

— Ţicneală de om bogat şi bătrân! îi explică el, zâmbind cam forţat. Am făcut avere din zahăr, aşa că întotdeauna am un cazan în care fierbe melasă. Ştiu şi eu că poate să pară o aiureală, dar mi se pare totuşi un lucru inofensiv. Pe urmă, transportul trestiei de zahăr până aici nu costă chiar atât de mult pe cât s-ar crede. Iar la urma urmelor, sunt banii mei şi pot să-i cheltui aşa cum cred eu de cuviinţă.

Casca se gândi că nu avea nici un rost să-i replice ceva. Cu atât mai mult cu cât în biroul care se afla lângă dormitorul în care el pătrunsese cu forţa cu câteva săptămâni în urmă, bătrânul scoţian îi plăti în aur suma exactă pe care o conveniseră.

— În legătură cu Tarleton Duncan…

— Să presupun că ai fost obligat să-l ucizi?

— Cam aşa…

— Din nefericire, desigur. Dar dacă acest lucru a fost necesar…

McAdams îşi lăsă vorbele neterminate.

*

* *

În cele din urmă, Casca se hotărî să rămână la un pahar de rom, McAdams fiind curios să afle ce părere îi făcuse lumea ciudată a piraţilor. Scoţianul se arătă foarte mulţumit de faptul că ideea unui imperiu al piraţilor fusese complet compromisă, iar Casca se simţi aproape ruşinat că îl considerase părtaş, alături de guvernatorul Carolinei de Nord, la planul piraţilor.

Şezând într-un fotoliu confortabil, în biroul scoţianului, privind jocurile de umbre pe care lumânările din sfeşnic le aruncau pe chipul lui McAdams, Casca îşi aminti de copilărie şi de tatăl său, de o mică aşezare din Italia, Falerno… Dar trecuseră atâtea secole de atunci…

Amărăciunea îi pătrunse din nou în suflet. Suferinţă fără leac, din cauza faptului că nu era şi el la fel ca toţi. Ceilalţi oameni.

Brusc, se ridică în picioare.

— Ah! zise McAdams surprins de mişcarea lui rapidă. Probabil că eşti nerăbdător să porneşti la drum.

Chemă apoi un servitor. Se făcuse întuneric de-a binelea afară, crepusculul de la tropice făcând loc curând întunericului celui mai dens, cu atât mai negru cu cât nu era deloc lună.

— Haide, încă un pahar pentru drum. Împreună cu mulţumirile mele, Cass Long.

*

* *

Casca se afla în culoarul îngust, cu pereţii din piatră de munte, cu un pas în urma servitorului căruia McAdams îi poruncise să-i lumineze drumul, când simţi primele semne de ameţeală.

„La dracu'!" îşi spuse el în gând.

Probabil că McAdams, tatăl de familie perfect, îi pusese vreun drog în ultimul pahar de rom.

*

* *

Se opri şi îşi vârî un deget pe gât, cât de adânc putea, până când îi veni să vomite. Servitorul care trebuia să-i lumineze calea se întorsese şi îl privea, cu teroarea întipărită pe chip. Casca se sforţă din toţi rărunchii, dar o parte din drog îi ajunsese deja în sânge şi începuse să-şi facă efectul. Vederea începuse să i se tulbure. Se luptă să nu adoarmă. Pe toţi dracii! Când evreul îi transmisese puterea de a-şi vindeca rănile, revenind la viaţă din morţi chiar, de ce oare nu-i făcuse ceva să nu poată fi otrăvit sau drogat? Furia... Furia pe care i-o provocă această amintire îl ajută să se trezească. Încă era aproape orb, complet neajutorat, dar furia îl ajută. Se luptă apoi cu slăbiciunea care părea să-i cuprindă braţele.

Servitorul, care până atunci rămăsese pironit locului, privindu-l, se întoarse şi o rupse la fugă, pesemne regăsindu-şi puterile, strigând cât îl ţinea gura ceva – dar Casca nu înţelese nimic din cuvintele lui. Avu însă prezenţa de spirit să-şi scoată sabia. Se sprijini de peretele rece de piatră şi se luptă în continuare cu efectele drogului.

La un moment dat, auzi nişte voci. Nişte voci discutând aprins.

Începea să se simtă mai bine. Efectele drogului treceau. În faţa lui, tulburi şi pierdute în întunericul culoarului, se aflau două

siluete care probabil aflaseră că se petrecea ceva ciudat şi veniseră să vadă despre ce era vorba. Se strecuraseră într-un alt culoar şi scoseseră capetele pe după colţ, privindu-l cu teamă. Lui Casca vederea începuse să i se limpezească şi putea să zărească expresia de nesiguranţă de pe cele două chipuri. Aşteptă. Şi ei aşteptară la rândul lor. Pe măsură ce minutele treceau, efectele drogului asupra lui Casca erau din ce în ce mai slabe.

Dar ceva nu era în regulă, iar el era prea ameţit ca să-şi dea seama despre ce anume era vorba.

Apoi înţelese.

Poate din cauza zvonului care îi ajunse la urechi. Poate din cauza expresiei din ochii unuia dintre cei doi sclavi care îl priveau de după colţ. Sau poate datorită experienţei pe care o căpătase în cursul atâtor secole. Dar nici. Nu mai conta. Important este că prinsese de veste la timp.

Se lăsă pe dată într-un genunchi. Astfel încât cel care se strecurase aproape pe nesimţite în spatele său lovi cu pumnalul peretele de piatră de munte, chiar deasupra capului său. Din cauză că ratase ţinta, atacatorul său se dezechilibră şi căzu peste Casca.

Nu era momentul cel mai potrivit pentru gesturi gentile. Drogul încă avea un efect suficient de puternic asupra lui Casca, iar atacatorii erau trei la număr. Duse repede vârful săbiei în dreapta gâtului celui care nimerise grămadă peste el şi trase cu putere. Nu intenţionase decât să-i taie beregata, dar, din cauza furiei şi a disperării, îi reteză capul. Căpăţâna se rostogoli către picioarele celorlalţi doi, care se repeziseră la Casca, cu săbiile în mâini.

Imaginea care îi întâmpină le dădu însă un subiect la care să se gândească, astfel încât atacul lor nu mai avu efectul pe care îl scontaseră. Casca, în schimb, nu avea dreptul să rateze. Se repezi la cel care se afla cel mai aproape de el şi îi înfipse sabia până la gardă, o răsuci şi apoi îi ridică mânerul în sus. Nimeni nu-l mai putea scăpa de la moarte. Dădu drumul săbiei şi apucă trupul atacatorului său cu ambele mâini, împiedicându-l să cadă. Făcu un pas lateral şi apoi îl împinse către cel de-al treilea atacator, care era înarmat cu un pistol. Apucă să zărească scânteile produse de cocoşul pistolului şi se lăsă pe vine. Încărcătura nimerise în plin în sclavul pe care îl împunsese cu sabia. Casca ridică apoi braţul drept, apucă garda săbiei tocmai

la timp, astfel încât cadavrul, în cădere, îi eliberă arma, se ridică şi, dintr-un singur avânt, o implântă din nou, de această dată în pieptul celui ce-al treilea atacator, care rămăsese înmărmurit, nevenindu-i să creadă că nu fusese capabil să-l împuşte pe bărbatul acela îngrozitor, cu faţa brăzdată de o cicatrice înfiorătoare, care în momentele în care era cu adevărat furios – cum era cazul chiar atunci – se umfla şi începea să se mişte parcă, făcându-l şi mai înspăimântător.

Sclavul căzu pe spate, inert, iar Casca îşi recuperă sabia şi o şterse încet, cu grijă, ca şi cum acesta ar fi fost lucrul de căpătâi în acel moment, de şalvarii unui cadavru.

În acel moment, auzi ţipătul.

Un ţipăt de femeie.

Un ţipăt de groază.

Nu-i trebui mult timp să-şi dea seama cine era femeia care ţipase.

Nu putea să fie nimeni altcineva decât Michelle.

Pentru o clipă, Casca rămase nemişcat în mijlocul culoarului. Aşadar, în cele din urmă, se înşelase totuşi în privinţa lui McAdams. O dăduse pe fata aceea nevinovată pe mâinile unui nebun.

„La toţi dracii!”

Pe de altă parte însă, îşi îndeplinise slujba pentru care fusese plătit. Iar fata aceea era o străină pentru el. Ceea ce se petrecea în acel moment nu-l mai privea în nici un caz. În definitiv, dacă McAdams voia să o violeze, era treaba lui! Nimeni nu ţinuse vreodată socoteala femeilor care fuseseră violate.

„La toţi dracii! Nu-i treaba mea!” îşi mai spuse el o dată, scos din sărite că nu putea să-şi vadă liniştit de treburi.

Dar…

Îşi revenise complet de pe urma drogului şi încetul cu încetul începea să judece normal.

Se întoarse şi o porni înapoi pe culoar, cu sabia în mână.

CAPITOLUL 17

— Văd că te-ai întors, jupâne Long!

Casca se răsuci pe călcâie şi îl zări pe McAdams la un balcon, deasupra lui, stând cu mâinile în şolduri, într-o atitudine trufaşă, având o expresie de parcă tocmai auzise cea mai bună glumă cu putinţă.

— Ce-nseamnă toate astea, ticălosule? Mi-am făcut datoria, faţă de tine!

— Vino sus la mine şi vom discuta, îi zise McAdams, rânjind binevoitor. Ce este, meştere Long? Doar te-ai întors să mă vezi, nu-i aşa? Ei bine, uite-mă! Haide sus! Nimeni n-o să încerce să te oprească.

Casca îşi spuse că poate, într-adevăr, era cazul să sfârşească. Oricum, nu-şi dădea seama ce i-ar fi mai putut trece prin minte lui McAdams.

Slujitorii şi ceilalţi oameni ai scoţianului se adunaseră în faţa intrării, dar fură împiedicaţi să facă vreo mişcare:

— Lăsaţi-l în pace! Vă strig eu dacă am nevoie de ceva!

În vilă, domnea o stare de tensiune pe care nu o observase mai înainte şi pe care o puse pe seama stării de spirit a lui McAdams. Când îi spusese lui Casca să urce, încetase să mai fie unchiul îngrijorat, care nu voia altceva decât să-şi recapete nepoata. De această dată, avea în el ceva de-a dreptul diavolesc, trăsătură pe care Casca o mai intuise la el, dar niciodată atât de puternică. Era un om bolnav. Casca nu avea de unde să ştie despre ce fel de nebunie era vorba, dar avea sentimentul foarte lămurit că în curând avea să descopere.

Precaut, urcă scările, trecând prin faţa portretelor care aşteptau răbdătoare pe pânza tablourilor, privind lumea cu aceeaşi expresie, neschimbată, chipuri care nu îmbătrâneau niciodată.

Dinspre încăperile lui McAdams, se auzea un zgomot înfundat. Nu-şi dădea seama despre ce putea fi vorba, dar de un lucru era sigur: ştia să recunoască durerea şi groaza. Acolo sus, se petrecea ceva foarte grav. Degetele i se crispară pe sabie.

Uşa camerei lui McAdams era uşor întredeschisă. Dinăuntru, venea o rază de lumină. Casca ezită un moment. Prin crăpătură îl vedea pe McAdams stând la birou şi aşteptându-l.

Intră! spuse păianjenul către muscă.

— Haide, omule! Doar nu ai de gând să stai acolo şi să priveşti toată noaptea?

Casca lovi uşa cu putere, izbind-o de perete, ca să se convingă că nu era nimeni ascuns în spatele ei. După ce izbise peretele, uşa se întorsese înapoi cu forţă şi, cu un gest rapid, o opri să nu i se trântească în faţă. McAdams râdea din toată inima:

— Nu pot să te condamn. Dar ai auzit că am promis că nici unul dintre oamenii mei nu ne va întrerupe. Cel puţin până nu-i chem eu.

Sunetele înfundate de durere erau mai clare. Casca nu trebui să vadă cine le scotea pentru a şti. Michelle. Dar de ce?

Intră, închise uşa în spatele lui şi o blocă. Ştia că nu era cea mai bună metodă de a-i ţine la distanţă pe oamenii lui McAdams, dar intuia dureros de bine că de foarte multe ori distanţa dintre viaţă şi moarte era de numai câteva secunde. În colţul din dreapta al încăperii, pe o canapea, acoperită cu o pânză de damasc cu fir de aur, zăcea Michelle, cu faţa în jos şi cu spatele gol, pentru că rochia îi fusese smulsă de pe umeri. Casca zări câteva urme roz de cravaşă sau de bici pe spatele fetei. La vederea acestora, tresări şi el, amintirea biciuirilor prea multe şi prea dese, la care fusese supus în cursul vieţii, spunându-şi cuvântul chiar şi după sute de ani. Probabil că McAdams folosise o nuia sau o tulpină de trestie de zahăr pentru aceasta. Pielea nu era crăpată, dar Casca ştia că nu era neapărat nevoie de aşa ceva pentru ca durerea să fie nemăsurată. Scoţianul îşi ridică puţin colţurile gurii. În mod evident, era foarte încântat de întregul scenariu.

— Eşti un ticălos nebun de legat, nu-i aşa? întrebă Casca pe un ton jos, încetul cu încetul dându-şi seama în ce fiară ajunsese McAdams să se transformase.

Rânjetul pieri brusc de pe chipul acestuia, în schimb, ochii începură să-i strălucească de o pasiune adâncă.

— Nebun? Bine, dar ce spui tu depinde de punctul de vedere, prietene! Uite, de exemplu, singurul nebun din încăperea aceasta este acela care crede că îşi poate permite să mă priveze de bucuriile de care am atât de mare nevoie!

Casca îşi luă privirile de la McAdams.

— De ce?

— *De ce,* ce? De ce am vrut să te elimin şi pe tine sau de ce mi-am pierdut timpul să o regăsesc pe nepoata mea?

Casca era sătul de prostiile pe care McAdams părea capabil să le debiteze la nesfârşit.

— Lasă tâmpeniile şi răspunde-mi la întrebare! Sau mai bine ridică-te în picioare, pentru că nu pot să omor un porc tolănit în zoaiele lui!

— Nu fi chiar atât de impertinent, meştere Long! Ţi-am spus, pentru mine plăcerile sunt foarte importante; pur şi simplu, în momentul în care am dat acel ordin, mi-a trecut prin minte că ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă nu ai fi mai plecat viu de aici! Faptul de a te priva de viaţă şi de suma pe care cu atâta generozitate ţi-am oferit-o mi s-a părut în clipa aceea plin de haz. la gândeşte-te: după toate neplăcerile şi pericolele prin care ai trecut – să te trezeşti cu pielea ciuruită tocmai în momentul primirii recompensei.

— Haide, zi mai departe! Cu Michelle ce s-a întâmplat? De ce ai mai vrut să ţi-o aduc, dacă singurul tău plan în legătură cu ea ăsta era? Mi se pare că ai destule sclave de la care să-ţi obţii plăcerile astea, care pentru mine sunt de neînţeles!

— Ah, da! Asta era! Pe scurt, sclavii îmi aparţin, pentru că am plătit atât cât mi s-a cerut pentru ei. Cu Michelle, lucrurile stau puţin diferit. De când am văzut-o pentru prima dată în Franţa, când era numai o copilă, am ştiut că trebuia să fie a mea într-o zi. De aceea, ca să spun aşa, am plătit şi pentru ea. Tatăl ei, cumnatul meu, nu a putut niciodată să pună doi bănuţi unul peste altul. Aşa că eu i-am plătit hainele, educaţia, învăţătura, mâncarea – pe scurt, eu am plătit totul. Ceea ce vezi că este ea, astăzi, este creaţia mea. Trebuia să o fi văzut-o când era mică! Acum câteva luni era plină de mândrie şi de aroganţă, încrezătoare că ei nu i se putea întâmpla nimic rău şi indiferentă la soarta celor care o încasau în locul ei. O soţie ideală pentru un rege.

McAdams făcu o pauză să-şi recapete suflarea. Chipul i se aprinsese ca bujorii în timp ce povestise.

— Dar nenorocitul acela de Duncan a vrut să mă înşele! A vrut să ia pentru el ceea ce-mi aparţine numai mie! A fost răsfăţată. Vezi cum tresare când îmi aude vocea? O vezi cum nu mai e bună de nimic altceva acum? Poate numai să-mi ofere câteva frânturi de plăcere cu trupul şi cu durerea ei.

Vocea lui creştea cu fiecare silabă, ajungând de puterea tunetului:

— Am fost înşelat, auzi!

Casca începuse să înţeleagă. McAdams era un nebun care se simţea bine numai atunci când vedea câtă suferinţă şi teroare putea să le vâre în trup şi în suflet semenilor săi. Incestul nu reprezenta decât o mirodenie extravagantă în reţeta de îngrozire a fetei. Planul era simplu: voia să calce în picioare tot ceea ce mai rămăsese din mintea şi spiritul sărmanei fete. Biciuirea nu era decât prima fază a dresajului pe care îl punea la cale.

— Şi Duncan?

— Duncan Tarleton mi-a fost tovarăş mulţi ani la rând şi împreună ne-am împărtăşit din multe plăceri în compania prizonierilor noştri. Cea mai mare parte a prăzii sale provenea din informaţiile pe care i le furnizam eu şi tot eu interveneam ca mijlocitor pentru valorificarea mărfurilor jefuite. Datorită mie a ajuns puternic şi putea să ajungă, în cele din urmă, stăpânul absolut al Frăţiei. Dar a preferat să mă trădeze. Ştia foarte bine de pasiunea mea pentru micuţa nepoată, pentru că, de-a lungul anilor, de multe ori i-am povestit cu câtă răbdare aşteptam ca bobocul să înflorească, în sfârşit. Maturitatea ei, asta îmi trebuia mie pentru a-mi pune planul în aplicare. Trebuia să-i fi văzut mai bine lăcomia din priviri când îi arătam portretele care erau pictate la Paris, special pentru mine. Atunci când drumurile noastre s-au despărţit, ca să spun aşa, a făcut exact ceea ce ştia că m-ar fi durut cel mai mult. A capturat corabia care o aducea la mine şi a răpit-o. I-am oferit foarte mult pentru a o avea înapoi neatinsă. Dar el s-a decis să o păstreze. Şi atunci nu mi-a mai rămas altceva de făcut decât să te trimit pe tine să o salvezi.

McAdams îşi închise ochii, ţinându-şi pleoapele strânse pentru o clipă. Oftă apoi dureros şi continuă:

— Aşa a fost toată viaţa mea! Toţi cei cu care am fost bun m-au trădat. Dar s-a sfârşit! Nu trebuie să ai faţa asta atât de dezgustată, jupâne Long! Eşti un om care omoară cu mâna lui pentru bani! Mi se pare că este o mare diferenţă între noi doi!

Casca dădu să se apropie de McAdams, dar fu oprit de mâna sa ridicată.

— Mai aşteaptă un moment, prietene! M-am gândit la ceva. Te-ai întors să te răzbuni, pentru că ai crezut că voiam să te jefuiesc de ceea ce era de drept al tău. Dacă este vorba despre bani, pot să te răsplătesc: ia tu locul lui Duncan. O să-ţi pun la

dispoziţie cea mai bună corabie, cele mai bune tunuri şi cel mai bun echipaj pe care o să le pot găsi. Împreună putem avea controlul asupra Frăţiei şi asupra oceanului, putem fi stăpânii absoluţi ai Caraibelor, care ar deveni pentru noi un fel de lac, de unde am putea să luăm ce am dori, atunci când am dori. Ei, ce spui de o asemenea ofertă?

McAdams îşi dădu seama că oferta nu-şi atinsese ţinta când îl văzu pe Casca privindu-l fix. Convingerea că averea lui şi lăcomia oamenilor îi dădeau imunitate în orice condiţii, se spulberă într-o clipă, când văzu ochii injectaţi ai lui Casca.

Împleticindu-se din spatele biroului, cu o floretă în mână, cu care şfichiuia aerul în gol, începu să strige:

— La mine! La mine!

Răspunsul la chemare nu se lăsă aşteptat nici o secundă. După ce Casca închisese şi blocase uşa, slugile lui McAdams se adunară în faţa intrării şi aşteptară. De cum îl auziră strigând, începură să lovească în panourile rezistente de stejar.

Casca se căţărase pe birou, lupta fiind inegală între floreta uşoară a lui McAdams şi sabia lui masivă şi grea, când uşa cedă şi patru zdrahoni dădură buzna în încăpere, înarmaţi cu bâte şi săbii. Această mişcare îl obligă să se întoarcă cu spatele la McAdams, pentru a evita la timp o lovitură de bâtă care fusese ţintită drept în creştetul capului său. Scoţianul profită de răgaz, dădu un strigăt de victorie şi îşi împlântă floreta în spatele lui Casca, scoţându-i-o prin piept. Apoi se feri de o altă lovitură de bâtă care îi era destinată. Mişcarea aceasta făcu să se rupă lama subţire, chiar de lângă gardă. Deşi restul lamei se afla în pieptul său, Casca nu se opri nici o secundă. Îi reteză mai întâi mâna celui care îl atacase cu bâta şi pe urmă, ridicându-şi sabia ca să pareze o altă lovitură, îi reteză scurt beregata.

În timpul luptei, nimeni nu o băgă în seamă pe Michelle. Târându-se de pe canapea într-un colţ, fata se ghemui înfricoşată, aşteptând sfârşitul, gata să-l accepte, oricare ar fi fost. Era sigură că acest sfârşit însemna moartea celui care o răpise din mâinile lui Tarleton Duncan pentru a o da pe mâinile altuia şi mai rău.

Ceilalţi doi care mai rămăseseră dădură înapoi, îngheţaţi de frica bărbatului din faţa lor. Nu puteau să înţeleagă cum de continua să lupte cu ei, când avea pieptul străpuns de floretă. Până în momentul acela trebuia să fi fost de mult mort.

Unul dintre ei dădu să se apropie, dar se alese cu o lovitură de

cizmă între picioare. Se încovoie de durere, dar nu suficient de repede ca să evite lovitura de sabie care urmă şi care îi sparse capul în dreptul tâmplei. Celălalt dădu dovadă că era un om mai cu capul pe umeri şi, ajungând la concluzia că McAdams nu-l plătea suficient pentru a muri, o rupse la fugă pe scări şi apoi în jos pe coasta muntelui, înnebunit să ajungă cât mai departe de demonul care continua să lupte cu lama de floretă înfiptă în piept. Epuizat, se aşeză sub un copac să-şi tragă sufletul, fără să bage de seamă la ochii care îl urmăreau din tufişuri. Ochi roşii, de fumători de ganja. Tâlharii aveau să-i ţină companie toată noaptea, pentru că ştiau foarte bine ce-i putea pielea acelei slugi a sângerosului McAdams.

Între timp, Scoţianul se repezi spre Casca, împingându-l într-o parte, pentru a-şi face loc să scape din cursa de şoareci în care se zbătea. Cass Long îşi regăsi echilibrul însă şi îl urmă. Bătrânul încerca disperat să-şi găsească un refugiu unde să nu poată fi atins de mânia bărbatului cu cicatrice. Peste o pajişte din preajma vilei, zări o luminiţă: era lumina de la depozitul unde fierbea trestia de zahăr. Acolo trebuiau să fie şi oamenii lui. O rupse la fugă peste pajiştea care de-abia fusese cosită de o săptămână, pentru că iarba ajunsese la înălţimea unui om. Îi blestemă în gând pe cei care o făcuseră – ar fi fost un loc bun în care să se ascundă. Se temea să privească în urmă, dar nici nu era nevoie: se auzeau foarte clar paşii lui Cass Long, care se apropia în viteză de el.

La celălalt capăt al pajiştii, nimeni nu mai mişcă după ce îşi făcu apariţia McAdams, răvăşit şi schimonosit de frică. În jurul cazanelor în care fierbeau tulpinile de trestie de zahăr, erau adunaţi mai mult de o duzină de sclavi negri. Fiecare avea la brâu atârnată câte o macetă sau cel puţin câte un cuţit lung, care era folosit pentru recoltarea trestiei de zahăr. În mod sigur, erau suficient de mulţi pentru a opri înaintarea diavolului care se afla pe urmele lui. Oprindu-se în mijlocul sclavilor, McAdams începu să strige înnebunit:

— Opriţi-l! Opriţi-l! Trebuie să-l opriţi!

Şi, spunând aceasta, arată cu mâna în direcţia din care Casca tocmai îşi făcea apariţia, intrând în cercul de lumină din jurul cazanelor.

— Opriţi-l şi veţi fi cu toţii oameni liberi şi cu buzunarele doldora de bani. V-o promit!

La aceste cuvinte, cei mai mulţi negri se apropiară câţiva paşi

de pajişte, apoi se opriră. Casca se apropie de ei, cu lama floretei ieşindu-i din piept, cu faţa, mâinile şi spatele acoperite de sânge.

— El este! Prindeţi-l! Ucideţi-l! strigă McAdams la fel de isteric. Voi şi familiile voastre veţi putea pleca liberi unde veţi dori!

Negrii ezitară când Casca se apropie de ei, armele din mâini tremurându-le. Credinţa strămoşilor lor şi mai ales superstiţiile. Le erau prea proaspete în minţi şi în sânge. Casca îl auzi pe unul dintre ei şoptind ceva pe furiş. I se păru că omul spusese: *„Dumbala”.* Ca la un semnal, toţi ceilalţi se întoarseră şi îl lăsară pe McAdams să se confrunte singur cu demonul.

McAdams nu avea unde să mai fugă. Pe urmă, picioarele lui erau deprinse mai curând cu alt fel de îndeletniciri în ultima vreme. Stătea între două dintre cele mai mari cazane care se aflau acolo, cu genunchii tremurându-i. Casca se apropie, chipul lui părând roşu din cauza flăcărilor.

McAdams îngheţase, pur şi simplu. Fusese învăţat ca el să le producă spaimă celorlalţi. Dar greşise şi acum se afla el în primejdie.

— De ce nu mori? întrebă el cu glasul pierit. De ce nu cazi la pământ?

Casca se afla la numai un pas distanţă de el. Lăsă să-i scape sabia şi se întinse să-l apuce cu ambele mâini pe după umeri, trăgându-l spre el, apăsându-i lama ruptă în piept. Îl ţinu astfel multă vreme, ca şi cum ar fi fost doi îndrăgostiţi.

— Nu pot! îi şopti Casca la ureche, ţinându-l strâns în braţe.

McAdams dădu un strigăt de agonie când Casca îl împinse de lângă el, scoţându-i lama care îi pătrunsese şi lui în piept.

După aceasta, mai urlă o dată când Casca, cu braţele lui puternice şi pline de cicatrice, îl ridică de la pământ până deasupra capului. Lui McAdams i se umpluse deja gura cu sânge când privi în jos şi văzu că se afla deasupra unui cazan cu melasă în clocot.

— Sfinte Iisuse! Nu!

Casca îi dădu drumul să cadă în amestecul care bolborosea în cazan. Ţipetele încetară aproape imediat, pentru că melasa încinsă îi pătrunsese în gură, înăbuşindu-i strigătele şi sufocându-l. Încercase să se ridice în picioare şi să iasă din cazan, dar nu găsi suficientă putere pentru aceasta. Ridicându-şi mâinile în faţa ochilor, văzu propria piele şi carne curăţindu-se de pe oase şi pe urmă alunecă înapoi în cazan şi pieri pentru totdeauna.

Casca apucă lama floretei şi-o scoase din piept şi o aruncă

apoi în cazan. Fără a mai privi în urmă, traversă pajiştea, îndreptându-se spre vilă.

Când ajunse, îşi făcură apariţia şi ceilalţi slujitori ai scoţianului. Nici unul nu îndrăzni să facă vreo mişcare. Fără McAdams care să le dea ordine, habar n-aveau ce să facă. Şi nici un mercenar nu-şi riscă viaţa pe bani, atunci când cel care trebuie să facă plata este puţin cam mort. Ridicară din umeri în faţa lui Casca şi pe urmă ieşiră.

Cass Long urcă în grabă scările şi o găsi pe Michelle în acelaşi colţ, tremurând în continuare de frică. Încet şi cu blândeţe, îi luă mâna şi îi spuse:

— Gata! S-a terminat!

O conduse la camerele ei şi închise uşile în spatele lor. O întinse pe pat şi fata căzu imediat într-un somn profund – somnul celor care au nevoie de el pentru a-şi tămădui rănile sufletului. Toţi slujitorii părăsiseră casa. Casca fu obligat să o dezbrace şi să caute apă călduţă şi cârpe curate. Îi curăţă rănile cu blândeţe şi apoi o înveli cu un cearşaf. Părăsi apoi încăperea, ca să-şi arunce puţin ochii pe hârtiile lui McAdams, dar când fata se trezi, odată cu primii zori, Casca se afla pe marginea patului, alături de ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Casca se ridică în picioare. Între timp, se spălase şi se îmbrăcase cu haine curate, astfel încât nu mai avea nici pe departe înfăţişarea înspăimântătoare de la miezul nopţii.

— S-a sfârşit totul! McAdams este mort, iar tu eşti singura stăpână aici! Nu mai are nici o altă rudă, am verificat personal asta, aşa că tu eşti moştenitoarea întregii lui averi.

Michelle se ridică într-un cot. Cearşaful alunecă, lăsând să i se vadă un sân tânăr, tare, acoperit de cea mai fină piele. Nu-şi dăduse seama că era dezbrăcată. Şi nici că bărbatul din faţa ei o atinsese în noaptea care trecuse. Îl privea cu interes: vedea în el un amestec de brutalitate şi de tandreţe pe care nu-l mai cunoscuse la nici un bărbat până în acel moment. Iar lucrul acesta o atrăgea.

Fără să facă vreun gest ca să-şi acopere goliciunea, scoase o mână mică şi albă de sub cearşaf şi şi-o aşeză în palma mare pe care i-o întinsese Casca.

— Nu ştiu ce să fac! Nu vrei să rămâi cu mine?

Casca zâmbi uşor. Era o fată minunată şi cu siguranţă cineva trebuia să aibă grijă de ea. Şi, pe urmă, nu se grăbea deloc în mod deosebit. America nu avea decât să-l mai aştepte.

Ar fi putut chiar să le trimită vorbă lui Julio şi lui Big Jim să nu-şi facă griji pentru el. Aveau să se întâlnească cât de curând, aşa cum promisese.

— Da, cred că o să mai rămân o vreme...

CUPRINS

INTRODUCERE.....3

CAPITOLUL 1.....4

CAPITOLUL 2.....13

CAPITOLUL 3.....19

CAPITOLUL 4.....24

CAPITOLUL 5.....30

CAPITOLUL 6.....38

CAPITOLUL 7.....47

CAPITOLUL 8.....56

CAPITOLUL 9.....66

CAPITOLUL 10.....76

CAPITOLUL 11.....81

CAPITOLUL 12.....85

CAPITOLUL 13.....92

CAPITOLUL 14.....101

CAPITOLUL 15.....112

CAPITOLUL 16.....122

CAPITOLUL 17.....128

CUPRINS.....136

CÂINII RĂZBOIULUI

O colecţie nouă pe care v-o dăruieşte Editura Z.

- **Întâlnire-surpriză cu celebrii „câini ai războiului” zugrăviţi de Swen Hasel în iureşul unor aventuri inedite în Africa de Nord.**

PIRATUL

Marcus Longinus. Blestemat de Hristos pe Golgota. Condamnat să supravieţuiască secolelor, rătăcind pe tot pământul ca etern războinic. Luptând fără odihnă, supravieţuind de fiecare dată, aşteptând întoarcerea Lui.

Forţat să părăsească în grabă paradisul unei insule din arhipelagul Caraibelor, Marcus se alătură echipajului piratului Barbă-Neagră. Misiunea lui: să o salveze pe frumoasa şi misterioasa Michelle Lebeau din mâinile unui tâlhar al mărilor, ajuns un adevărat nabab, care vrea să se folosească de ea ca să-şi construiască un imperiu al piraţilor.

Conducând o mână de piraţi curajoşi, ajutat de Katie Parnell, o femeie aprigă în luptă şi în dragoste, Marcus se apropie de scopul propus.

Marcus Longinus trebuie să supravieţuiască torturilor sălbatice ale echipajului de ticăloşi condus de Barbă-Neagră. În **Legionarul** *Marcus a fost luptător neînfricat în al doilea război mondial.*

În viitoarea apariţie **Persanul** *îl veţi reîntâlni pe Marcus ca mare general al armatei lui Shapur al II-lea al Persiei.*

ISBN 973-9127-33-3 EDITURA Z 2000 Lei 22.000